

DIRECTA

d N210

22 de desembre de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El Barça serà l'ambaixador d'un règim que prohibeix partits i sindicats

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

La monarquia absolutista de Qatar discrimina dones, homosexuals i migrants. Rosell també fa negoci i ven la seva empresa als qatarians per set milions

ALBERT GARCIA

**Els homenatges a les
preses tornen als carrers**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

La marxa de torxes amb fotografies de Lola López i Marina Bernadó va caminar pel centre de Barcelona

El gerent del 'lobby' nuclear i un tècnic independent que assessora el govern són socis

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

La Coordinadora Anticementeri Nuclear de Catalunya ha denunciat la

incompatibilitat de càrrecs que té un dels assessors independents que assessoren el govern sobre el futur magatzem atòmic.

“També fas un nou món fent barricades”

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

La DIRECTA entrevista una de les persones que van assaltar la zo-

na roja al voltant del govern (a Roma) el 14 de desembre. Són protestes de gent treballadora, precària i immigrada.

Textos per aturar el feixisme de corbata

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

El llibre d'autoria col·lectiva No pasaran... aunque lleven trajes.

La lucha contra la extrema derecha hoy expone la necesidad de combatir el feixisme amb un moviment unitari.

, estirant del fil

QATAR • PEP GUARDIOLA HA AFIRMAT QUE “EL PAÍS DISPOSA DE TOTES LES LLIBERTATS DEL MÓN”

El Barça de Rosell publicita una monarquia absoluta per 165 milions de petrodòlars

La dictadura petroliera prohibeix els partits polítics i els sindicats, discrimina les dones, persegueix l'homosexualitat i imposa un 'apartheid' 'de facto' al 85% de la classe treballadora

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El FC Barcelona, aquell que a la seu web encara s'atribueix la representació simbòlica universal de la lluita per les llibertats, acaba de signar un acord de patrocini de la seva samarreta amb Qatar Foundation que li reportarà 165 milions d'euros durant els propers cinc anys. L'acord amb la monarquia absolutista, que és qui controla la fundació, s'ha fet a través d'una empresa interposada, Qatar Sports Investments (QSI), que li cedeix els drets. Rere aquest acord tan polèmic, han vingut algunes declaracions sorprenents. Pep Guardiola ha afirmat que el país “disposa de totes les llibertats del món” i el president Sandro Rosell sosté que “Qatar Foundation és ideal, perquè ajuda la infància com l'Unicef”. Equiparar l'Unicef amb la Qatar Foundation és tot un despropòsit, més encara quan el vicepresident econòmic del FC Barcelona, Javier Faus, ha reconegut explícitament el caràcter “absolutista” del règim qatarià, tot i voler suavitzar-ho amb l'afirmació que era “flexible i tolerant”.

Rosell manté relacions estretes amb l'emir i el primer ministre de Qatar

En qualsevol cas, fets i no paraules. A partir de 2011 i durant cinc anys, la samarreta del Barça, desmercantilitzada durant més de 100 anys -només tenia un patrocinador solidari que era l'Unicef, que rebia 1,5 milions d'euros anualment com a 0,7%-, durà el logotip de Qatar Foundation i desterrarà el de l'Unicef, que probablement apareixerà a l'esquena. La fundació, que diu que promou l'educació i l'esport, està directament vinculada al règim i està dirigida per la segona esposa del tot-poderós emir Hamad bin Khalifa al-Thani, Sheika Mozah Bint Nasser Al-Missned. Fruit de l'acord comercial i segons el mateix Javier Faus, a partir de l'any vinent, “el Barça esdevindrà ambaixador mundial de Qatar”, una dictadura del golf Pèrsic on els partits i els sindicats estan prohibits. Potser inspirant-se en el règim vigent a Qatar, l'actual directiva del club ha decidit que durà l'acord a l'assemblea, però només a títol informatiu i sense ser sotmesa a votació. Altres fonts també han recordat que, en aquest tracte -que ha trigat tres mesos a assolir-se-

Emir Hamad bin Khalifa al-Thani, amir i senyor de Qatar

hi podria haver participat la família Farga (de gelats Farggi), que té negocis actius a l'emirat.

Qatar, suspens en drets humans

Qatar, que compta amb unes reserves petrolieres enormes -per diverses dècades- i és la tercera reserva de gas mundial, és una monarquia de caràcter absolutista regentada per l'emir al-Thani. Antic protectorat britànic, el país es va independitzar el 1971 i, el 1972, un cop d'estat incruent va donar el poder a la nissaga dels al-Thani. El 1995, amb el rerefons del repartiment del pastís petrolier i les tensions creixents entre la britànica British Petroleum i la nord-americana Mobil, l'actual mandatari va fer un altre cop d'estat contra el seu propi pare, que es trobava de vacances a Suïssa. Qatar, a més, ha estat la base central d'operacions dels EUA al golf Pèrsic, on trobem ubicat el CENTCOM, la base nord-americana més gran de la zona, que ha servit de comandament central per les ocupacions de l'Iraq i l'Afganistan. El règim polític és fet a la mida de l'emir, amb un Parlament únicament consultiu i on un terç dels membres són escollits a dit pel monarca. Monarquia hereditària, diferents analistes conclouen que les reformes cap a un pretès constitucionalisme “són molt lentes”. El 2007, amb motiu de la nova constitució que incloïa tímides reformes, al-Thani va acusar els EUA de voler imposar la democràcia a l'Orient Mitjà. I tot i així, el règim juga a una calculada ambigüitat: és la seu de la cadena Al-Jazeera i, alhora, és una peça clau dels interessos anglosaxons a la zona.

Suspens en drets humans

Al darrer Informe 2010-L'estat dels Drets Humans al món, Amnistia Internacional sintetitza: “A Qatar, les dones pateixen discriminació i violència; s'explota i se sotmet a abusos les treballadores migrants, a les quals la llei no protegeix adequadament; es continua privant de nacionalitat arbitràriament centenars de persones; es van interposar penes de flagel·lació; es van imposar condemnes a mort, tot i que no es van dur a terme execucions”.

En l'àmbit de l'exclusió de les dones, Amnistia assenyalava que “la discriminació està inserida en la legislació vigent, en les pràctiques socials i, parti-

Treballadors migrants a Qatar

cularment, en la lectura del dret islàmic, que s'aplica a la vida quotidiana”. En aquest sentit, Qatar ha signat la Convenció sobre l'Eliminació de Totes les Formes de Discriminació contra les Dones, però amb reserves respecte a la igualtat de les dones davant la llei, en el si del matrimoni i en relació a la custòdia de filles i fills. A més, la violència masclista no està ni penada ni perseguida. Com a la pràctica majoria dels països àrabs, l'homosexualitat està perseguida. L'informe 2010 refereix 52 ciutadans estrangers culpables de delictes de “relacions sexuals il·lícites” i almenys divuit persones que van ser condemnades a rebre entre 40 i 100 fuetades pel mateix motiu.

Pel que fa als drets civils, l'informe recorda que onze ciutadans estrangers van ser declarats culpables per blasfèmia i tres d'ells, condemnats a set anys

de presó. Entre ells, destaca el cas d'un ciutadà sirí que va blasfemar de l'islam quan es va quedar sense crèdit al mòbil durant una conversa. La llei de premsa vigent des de 1979 continua castigant amb presó les crítiques a la religió, l'exèrcit o l'emir. Respecte la pena de mort, durant l'any 2009, es van signar tres condemnes i se'n van confirmar cinc més, amb un total de 27 condemnats a mort. No se'n va executar cap, però, ara fa un any, a l'Assemblea General de l'ONU del desembre de 2009, Qatar va votar en contra d'una moratòria mundial d'execucions. A més, la monarquia continua negant la nacionalitat a centenars de persones, majoritàriament membres de la tribu Al Murra, que no tenen feina ni accés a la seguretat social o a la salut. El règim les culpa parcialment de l'intent de cop d'estat de 1996.

El miracle qatarià: comprar-ho tot

L'economia de Qatar s'assenta sobre l'explotació privilegiada del petroli i el gas, però també -i particularment- sobre la sobreexplotació d'una massa de treballadores migrants, que constitueix el 85% de la població i que manté el 15% de les elits dirigents. Una classe treballadora d'origen indi, pakistanès o nepalès -que viu sotmesa a una mena de sistema feudal de treball, que funciona en base al *kafale*, que és un sistema d'aval que ratllen l'esclavitud moderna. Sense aval no es pot treballar ni es pot deixar de fer-ho. Amnistia reconeix que, aquest darrer any, una petita reforma prohibeix que l'empresari es quedi amb el passaport un cop es disposa de visat, com succeïa fins ara. El mateix organisme reconeix que, durant el 2009, més de 20.000 treballadores van fugir perquè no havien percebut els seus salaris, perquè estaven sobreexplotades o bé perquè treballa-

> Laporta va arribar a un acord amb la dictadura mafiosa de l'Uzbekistan

“De veritat, que aquest tio té pasta?”. Això mussitava l'avui diputat Laporta a l'agent futbolístic turc Tutumlu mentre dinaven, el maig de 2008, al restaurant Via Veneto de Barcelona per presentar-li M. Djalalov, l'home de palla de Gulnara Karimova -filla del dictador de l'Uzbekistan, Islam Karimov- amb qui Laporta manté amistat i estretes relacions comercials. Primer, com a president del Barça, a través del FC Bunyodkor i amb la participació directa de jugadors com Puyol o Iniesta. Avui, des del bufet Laporta & Arbós Advocats. El cronista d'aquesta trama és John Carlin -autor d'*El factor humà*, analista de la realitat sud-africana i afeccionat culé-, que descriu la dictadura mafiosa de l'Uzbekistan com “un dels règims més repressius del món” i mostra la lacerant contradicció que el Barça de l'Unicef arribi a acords amb un règim denunciat per l'explotació infantil massiva als camps de cotó. L'ambaixador britànic a l'Uzbekistan, Craig Murray, que va documentar la mort de dues persones sota tortura per “ebullició”, va ser prou gràfic: “Estic absolutament horroritzat. És com haver-se associat amb Adolf Hitler per promoure un equip de futbol durant els anys 30”. Mentrestant, Laporta deia: “El Barça encarna l'èpica que guia la llibertat dels pobles sotmesos”.

> De presumir de l'única samarreta que, en 100 anys, no cotitzava a l'esfèric mercat futbolístic, a patrocinar una dictadura petrolera. A partir de 2011 i durant cinc anys, l'elitista monarquia hereditària de Qatar –base nord-americana neuràlgica de les ocupacions de l'Iraq i l'Afganistan– tindrà el FC Barcelona com a singular **ambaixador mundial**. Ambaixador esportiu d'un règim absolutista que vulnera els drets humans i on la democràcia brilla per la seva absència. Inspirant-se, potser, en la particular **democràcia** qatariana, Sandro Rosell i la directiva del Barça han decidit que no sotmetran la decisió a l'assemblea del club.

, estirant del fil

ven en condicions draconianes. Segons Amnistia, les treballadores domèstiques mereixen una menció especial i a banda, ja que són exposades a abusos com ara pallisses, violacions o altres formes de violència sexual. A més, recentment, el poder econòmic qatarià –que manté unes relacions excel·lents amb Nicolas Sarkozy– ha protagonitzat algunes adquisicions molt sonades. Soci del Banc Santander de Botín al Brasil, ha comprat els estudis de Hollywood Miramax i els grans magatzems Harrod's. Abans de comprar el Barça, va comprar a Mediapro la realització del mundial de Sud-àfrica 2010 i va adquirir, tot sencer, el festival de cinema de Tribeca de Nova York, que van traslladar a Doha, amb el seu director Robert de Niro inclòs. La majoria de les compres es fan a través de Qatar Holding, també en mans de la nissaga governant. Han adquirit el 17% de Volkswagen i paquets decisius d'accions a la borsa londinenca, com ara de Barclays o Crédit Suisse. Els petrodòlars també han finançat una sucursal de l'elitista escola britànica Sherborne a Doha i una altra de la Universitat de Georgetown. Els al-Thani també són propietaris parcials de Canary Wharf –el districte financer londinenc– i estan edificant una urbanització superluxosa a Chelsea Barracks, el barri més elitista de Londres.

Reaccions a la polèmica

D'entre les reaccions crítiques, més aviat silenciades, cal destacar la de l'eurodiputat Raúl Romeva (ICV), que plantejarà la qüestió –tot i que es tracti d'un acord privat– a la Comissió Europea per la *contradictio in terminis* que suposa dur publicitat de Qatar Foundation i, alhora, de l'Unicef. Des de l'àmbit de la responsabilitat social empresarial, el consultor expert Josep Maria Canyelles ha escrit que el FC Barcelona ha clos una llarga etapa de diferenciació estratègica que apostava per valors socials universals: "Una dictadura és una dictadura i, si al llarg de la seva història el FC Barcelona ha fet bandera de la lluita per les llibertats i l'oposició a les dictadures, ara sembla incoherent formalitzar aquesta aliança". També hi ha volgut posar cul·lerada el neoliberal Xavier Sala i Martín, que ha negat la tesi oficial que no es podia deixar escapar l'oportunitat. L'economista ha afirmat que la directiva "es debatia entre els 30 milions d'euros oferts pels qataris i una altra oferta de vint milions".

Ara bé, qui va errar el tret va ser la periodista Pilar Rahola, que –en dos articles consecutius publicats a *La Vanguardia*– va confondre Qatar Foundation amb la Fundació Caritativa de Qatar, també pertanyent a la família reial qatariana que tot ho controla. L'entitat esmentada per Rahola va ser declarada il·legal a molts països per presumptes vinculacions amb l'islamisme radical. El diari hebreu *Maariv* va caure en la mateixa confusió, tot i que l'ambaixada israeliana a Madrid, el 20 de desembre, va negar qualsevol pressió sobre la directiva del FC Barcelona i va certificar la confusió. En canvi, pel moviment de solidaritat amb Palestina de casa nostra, les valoracions són més fons. La Xarxa d'Enllaç amb Palestina ha declarat a la DIRECTIVA que "els règims autoritaris àrabs sempre han utilitzat la causa

palestina en funció dels seus interessos i s'han oblidat d'ella quan no els ha convingut" i que Qatar, com la majoria de països de la zona, és un règim "amb una falta de transparència i democràcia molt gran i que no és cap garantia ni pels palestins ni pels pobles àrabs". La xarxa afegeix que els causa "estupefacció" veure com "els periodistes prosionistes s'escandalitzen i demanen fer boicot, quan sempre han mirat cap a una altra banda quan els drets humans es trepitgen a Palestina". Per Josep Maria Navarro, de Sodepau, el debat suscitava merèix diverses consideracions: "El risc de caure per la deriva del discurs antiàrab, la primera". La segona, que cal una anàlisi rigorosa: "Qatar no és cap democràcia; és un règim que segueix una lògica tribal-tradicional i que no disposa dels mínims democràtics, això és clar, però, en el context àrab, cal afegir que no és un règim fonamentalista". Per Navarro, que lamenta que l'obertura positiva del Barça al món no hagi estat capaç de trobar contraparts molt més compromeses amb els drets humans, "cal superar tota hipocresia i fiscalitzar, també, la resta de *partners* del Barça". Per exemple, la mateixa Nike, que també explota la samarreta i "no és res més que una multinacional –igualmente antidemocràtica– i que ha estat acusada d'exploitació infantil reiteradament", clou Navarro.

Qatar organitzarà els mundials de 2022. Pep Guardiola ha estat l'ambaixador de la candidatura davant la FIFA

En qualsevol cas, contextualitzat l'acord, cal assenyalar que Qatar ha guanyat els mundials de futbol del proper 2022, que se celebraran a camps de futbol coberts i refrigerats amb aire condicionat. Segons la BBC i el *Wall Street Journal*, hi hauria hagut corrupció amb compra de vots perquè fos així. Qatar tenia com a ambaixador de la candidatura davant la FIFA el mateix Pep Guardiola, que durant el 2003 i el 2004 va residir i treballar al país, com a jugador de l'equip Al-Ahli. Guardiola, curiosament, no va assistir a la presentació de l'acord perquè tenia un compromís amb el Banc Sabadell, que ell patrocina. Malauradament, però, qui ha esclarat on comença el negoci i on acaben els drets humans i els valors universals de l'esport ha estat el mateix president de la FIFA, Joseph Blatter. De cara a la celebració del mundial 2022 a Qatar, Blatter ha advertit gais i lesbianes que, "si viatgen a Qatar, s'abstinguin de mantenir relacions sexuals, ja que estan prohibides i perseguides penalment". Fets, no paraules: operació propagandística d'èxit per Qatar, però no pas per aquells valors universals que, teòricament, representaven el Barça i el barcelonisme... que tenen un preu i es poden vendre: exactament, 30 milions d'euros anuals.

QATAR • EL PRESIDENT DEL BARÇA REBRÀ UNS SET MILIONS D'EUROS

Sandro Rosell ha venut la seva empresa a un grup qatarià

Laporta manté negocis amb el dictador uzbek Islam Karimov

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Les relacions del president actual del FC Barcelona, Sandro Rosell, amb el règim qatarià vénen de lluny i encara són vigents. De fet, la seva empresa Bonus Sport Marketing (BSM), dedicada precisament al patrocini esportiu i que ha tingut Qatar com a client principal, finalment ha estat venuda al grup qatarià The Dahall Al Baraka Group, conegut com a TAG, que controla més de 300 companyies a 40 països del món en tres divisions: financera, sectors serveis i mitjans de comunicació. La compravenda es va produir el 23 de juliol i clourà el 23 de gener, ja que està sotmesa a un procés d'auditoria de sis mesos.

Rosell encara presidirà el consell d'administració, fins que es consumí un tracte que li reportarà prop de set milions d'euros. Tot plegat, podria constituir un conflicte d'interessos segons el mateix codi ètic del Barça que Rosell va impulsar. El 2004, la BSM de Rosell havia aconseguit la gestió de l'elitista centre esportiu Aspire i havia desenvolupat el projecte *solidari* Football Dreams per combatre l'obesitat juvenil dels fills de la plutocràcia qatariana. En aquells projectes, hi van participar Pere Gratacós –entrenador de la selecció nacional catalana– o Josep Colomer.

Els negocis anteriors de Rosell al Brasil, a través d'Alianto Marketing (on controlava el 99% del capital social), es troben sota investi-

gació judicial per les comissions cobrades durant el partit amistós Brasil-Portugal. La justícia brasilera considera que va ser una contractació irregular i fraudulenta, ja que els drets de la selecció brasilera estaven controlats per l'empresa ISEC, domiciliada a les Illes Caiman i que té cedit els drets a Alianto. Rosell és íntim amic de Ricardo Teixeira, president de la Confederació Brasileira de Futbol.

El patrimoni familiar de la nissaga Rosell està estimat en 250 milions d'euros i el pare és un dels fundadors de CiU

El patrimoni familiar de la nissaga Rosell està estimat en 250 milions d'euros. A part dels negocis de Sandro, el pare –un dels fundadors de CiU– i la família –fundadora d'Emte– disposen de dues societats: Prolecsa i Grup Far. Prolecsa és una immobiliària patrimonial que gestiona immobles industrials, oficines i magatzems. El Grup Far posseeix aparcaments i immobles, els despatxos mèdics de la clínica Teknon i una de les benzineres més grans de la ciutat, la del carrer Balmes a l'alçada de plaça Molina.

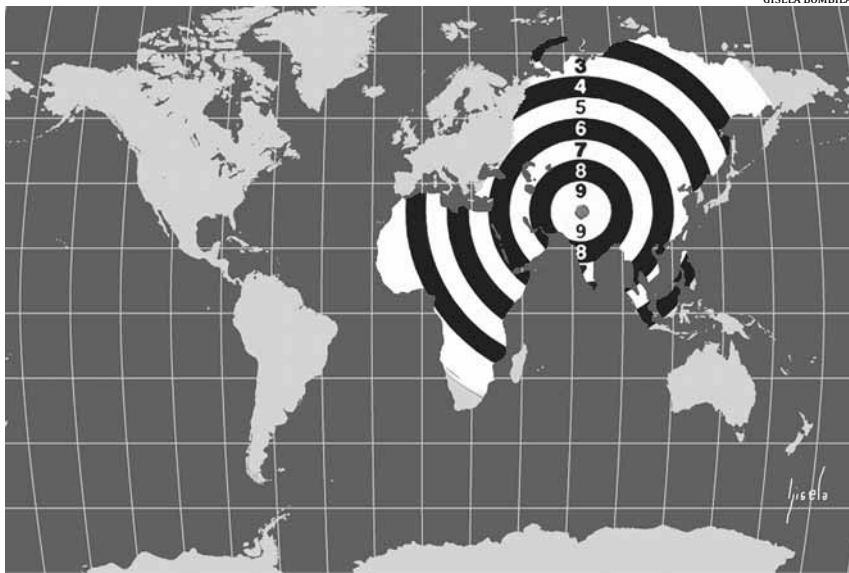

Sandro Rosell tanca l'acord amb els representants de Qatar Foundation

, impressions

Tomàs Gisbert · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

L'OTAN, una amenaça global

L'OTAN ha viscut en els darrers 20 anys un canvi molt important que l'ha portat de ser un instrument de la guerra freda, amb un paper formalment defensiu i amb uns límits d'actuació causals i geogràfics molt específics, a ser una organització ofensiva, amb capacitat per desplegar les seves forces arreu del món, que ha ampliat el seu radi d'acció de manera il·limitada.

Aquest canvi es va fer per la porta del darrera, d'esquenes a l'opinió pública i sense que els estats membres, entre ells l'Estat espanyol, ratifiquessin en els seus Parlaments les importants obligacions que d'això se'n derivaven. L'anterior Concepte Estratègic de l'OTAN, aprovat a Washington el 1999 pels caps d'Estat,

va plasmar per escrit aquesta nova orientació. Ara, la cimera de Lisboa de novembre passat ha actualitzat el Concepte Estratègic però sense que això suposés cap canvi substancial respecte l'anterior.

La pròpia OTAN reconeix que el risc d'una amenaça convencional contra el seu territori és baixa però, d'acord amb el seu nou paper global, veu "amenaces" per tot el món, tot convertint-lo d'aquesta manera en l'escenari de la seguretat euro-atlànica, i consolidant així una OTAN global, capaç d'actuar a tot el món però lluny de les seves.

Totes les amenaces venen del "sud", però en cap moment es qüestionen les amenaces que el nostre món els representa, resultat d'un procés de

globalització impulsat pel món occidental que avui es lamenta per la manca de seguretat. Així, es centren les amenaces en la proliferació d'armaments moderns, entre ells la de míssils balístics i les armes de destrucció massiva; el terrorisme, i molt en especial el que afecta a zones d'importància estratègica per l'Aliança; la inestabilitat més enllà de les fronteres de l'OTAN; i cal destacar la defensa de les rutes de trànsit del comerç internacional, de les que depenen el flux energètic i de matèries primeres cap al Primer Món.

Front a aquestes amenaces, l'OTAN continua esperant una maquinària militar aclaparadora. No ha renunciat a les armes nuclears, ni tant sols a eliminar-les del sol euro-

peu, i es continua definint com a una aliança nuclear. Planifica les seves forces convencionals per poder actuar lluny de les seves fronteres. Esperona tots els aliats a mantenir la despesa militar i es permet el luxe d'advertir que cap país membre subscriu cap acord de control d'armaments o de desarmament sense consultar-ho prèviament. Ha rescatat el pla Bush de crear un escut antimíssils que torni invulnerable el territori de l'Aliança atlàntica, la qual cosa pot permetre la impunitat absoluta per llançar atacs contra països que no respectin l'ordre imperial. Això sí, després de la demostració de força a la guerra amb Geòrgia el 2008, Obama busca que Rússia participi en

i Afganistan, que pretenen agregar a l'esforç bèl·lic totes les capacitats polítiques, civils i militars, el que inclou l'anomenat ajut humanitari i l'activitat de les ONG, militaritzant, de fet, les polítiques de cooperació i posant l'acció de la societat civil al seu servei. També anomena com a "civils" les empreses militars privades i les inclou en la seva estratègia de l'esforç "total" per a la guerra.

Però ens equivocariem si veiéssim l'OTAN només com una organització militar, cal veure-la més com un tancat en el que l'EUA integra els seus socials al temps que els impedeix que actuïn de manera que puguin socavar la seva hegemonia mundial basada en una supremacia militar indiscutible. L'OTAN ha permès que els EUA intervinguessin decisivament en tota l'arquitectura de la remodelació d'Europa després de la guerra freda. Els ha permès, també, evitar l'emergència de poders hegemònics alternatius, així ha impedit la constitució d'una defensa europea autònoma que els pogués fer ombra o competència, mantenint una relació desequilibrada en què la defensa europea no és més que un apèndix de l'organisme atlàntic. Ha frenat la consolidació de sistemes de seguretat col·lectiva, com les Nacions Unides o l'OSCE, que poguessin escapar al control nord-americà o que poguessin establir unes relacions més democràtiques entre països. I ha esperonat el rearmament tot ampliant i assegurant un mercat d'exportació d'armes en què la indústria nord-americana té la posició dominant.

Cal ser conscients que una aliança militar que agrupa el 13% de la població mundial però que absorbeix més del 65% de la despesa militar mundial té més a veure amb el repartiment desigual dels recursos i la riquesa que no amb un món en pau per a tothom.

L'OTAN agrupa el 13% de la població mundial i absorbeix més del 65% de la despesa militar mundial

la seva creació, convençut que, amb la seva oposició, que no es pot tirar endavant, oposició que conduiria directament a la fabricació de míssils i milers de míssils que poguessin superar l'escut saturant-lo i a una nova cursa nuclear. Però, malgrat aquest gest, la cimera no ha renunciat a l'altre factor de controvèrsia amb Rússia que és l'ampliació de l'Aliança cap a les Balcans i cap a l'Est i continua promulgant una política de portes obertes a nous socis.

El nou concepte estratègic ha incorporat les noves doctrines militars formulades arran dels fracassos a Iraq

Ignasi Bernat · Professor de Política Criminal a la UdG
opinio@setmanaridirecta.info

Els crims dels poderosos i la criminologia crítica

Les notícies al voltant de Wikileaks es succeeixen a gran velocitat i, en ocasions, es fa difícil pensar sobre les implicacions que es deriven de tanta informació. Des d'aquestes línies, només em vull centrar en una de les múltiples revelacions i, les seves possibles conseqüències pel conjunt de la societat i per la criminologia crítica en concret. M'estic referint al vídeo que mostra l'assassinat de 12 civils, entre ells dos periodistes de l'agència Reuters, des de dos helicòpters Apache nord-americans a un barri de Bagdad l'any 2007.*

El vídeo posa de manifest, entre altres coses, fins a quin punt la

racionalitat amic/enemic està insaturada en la mentalitat d'alguns soldats de l'exèrcit nord-americà, on la destrucció de l'oponent és l'únic que importa. Desafortunadament, els prejudicis i estereotips estan tan incrustats en les categories de pensament dels soldats que els porten a confondre càmeres de foto amb AK47 i, a l'hora, els permet fer broma mentre maten 12 persones.

No fa gaires anys el professor Bergalli es preguntava: "Quina és la diferencia entre un camperol d'Iraq que mor víctima d'un bombardeig aeri nord-americà quan es dirigia a cultivar la seva terra i un habitant urbà de les nostres ciutats que esclata amb

l'atemptat mentre es dirigia al supermercat o al metro per arribar a la seva feina?". Alineat amb la criminologia crítica el vídeo em genera una altra pregunta, quina legitimitat els queda als estats per continuar perseguint la delinqüència comuna quan les seves activitats tenen conseqüències socials molt més perjudicials? Recordem que la invasió d'Iraq ja ha causat més de 109.000 víctimes, de les quals més de 66.000 són civils segons Wikileaks. La criminologia crítica, des dels anys setanta, ha tingut tres grans àrees d'estudi. En primer lloc, es pregunta pels motius que fan que determinats comportaments esdevinguin criminalitzats, és a dir, que es

considerin il·legals. En segon lloc s'ha dedicat a l'estudi dels criteris que operen en el sistema penal en el moment de seleccionar les persones, és a dir, per quins motius determinades persones, de totes aquelles que cometen il·lícits penals són les capturades i condemnades, algunes, fins i tot, sense haver comès cap delicte. El tercer camp d'estudi ha estat posar de manifest com alguns comportaments que provoquen un gran malestar social són més difícils de reconèixer, per exemple, els delictes ecològics o els delictes econòmics causats per gent d'un elevat estatus social.

Avui, de nou, hem d'intentar desemmascarar com el sistema penal

intenta regular i mantenir unes relacions socials de dominació, amb l'ajuda del pensament criminològicament dèbil que prioritza la persecució d'allò que s'assenyala des de les campanyes mediàtiques i polítiques i que emfatitza la criminalització de les persones més vulnerables. De nou, hem de tornar a posar al centre d'un coneixement que aspiri a ser crític i transformador la prevenció de comportaments que generen més dany social i la persecució dels crims dels poderosos, especialment, dels estats i de les multinacionals.

* El vídeo es pot trobar cercant-lo a Youtube, introduint les paraules "collateral murder iraq wikileaks".

Pasqual Aguilar Pérez · Portaveu de la plataforma No a la MAT
opinio@setmanaridirecta.info

El Museu de l'Exili: consens 'versus' memòria històrica

Fa unes setmanes vaig visitar el Museu Memorial de l'Exili de La Jonquera, integrat en la xarxa d'espais de memòria que ha promogut el tripartit.

Ja sabem que el final de la dictadura va comportar el perdó dels assassins i un pacte de silenci sobre el passat més proper. Amb el pas del temps, la pressió de les associacions de víctimes del franquisme i el paper que la justícia espanyola ha volgut desplegar a nivell internacional han forçat que la memòria històrica hagi estat una assignatura pendent que des del poder s'havia d'afrontar, encara que sense assenyalar ni molestar els botxins.

El Museu de l'Exili construeix una Catalunya fictícia que passa de puntetes sobre el moviment obrer

Si en d'altres espais, com els de la Batalla de l'Ebre, el "políticament correcte" imposa una visió de conjunt sota els paràmetres de "conflicte fratrícid i reconciliació", en aquest cas ens trobem un esdeveniment que va afectar especialment els perdedors.

L'itinerari del museu s'inicia amb unes grans fotografies de tres personatges considerats com a símbols de Catalunya i d'allò que va significar l'exili. El retrat del Cardenal Vidal i Barraquer -l'església catalana que es va oposar al cop d'estat-, el de Ventura i Gassol -Conseller

de Cultura de la Generalitat- i, per últim, el rostre de Francesc Cambó -curiós exiliat, amb el patrimoni protegit per Franco i la possibilitat de tornar al país sempre que no intervingués en política. La lectura que podem extreure'n és que Catalunya va patir un daltabaix total que va suposar la pèrdua dels elements que l'havien fet important: l'església autòctona, la cultura dels intel·lectuals i la fuga dels "empresoners".

El museu també ofereix guies per a grups escolars, així que vaig apropar-me a sentir les

explicacions que es donaven. El discurs bullia d'imprecisions i de reduccions simplistes que no ajuden a apropar-se a la complexitat del conflicte, com és la pràctica habitual dels *mass media*.

Entre fotografies, audiovisuals, art conceptual (suposo) i poca lletra vaig continuar el recorregut. Vaig aturar-me davant una fotografia d'exiliats combatents a la segona Guerra Mundial. Peu de foto: "Exiliats integrants de la Divisió nord-americana Leclerc". Sisplau! Aquesta divisió pertanyia a

l'exèrcit francès comandat per De Gaulle, on una part dels exiliats es van allistar. No hi ha cap comentari sobre el fet que els soldats procedents de l'exili s'integraven majoritàriament a les unitats de xoc. També s'hauria d'haver explicat que alguns dels exiliats i exiliades van tornar clandestinament al país per tal d'organitzar la resistència interna i no haver de lluitar a favor d'un estat que només els havia perseguit, delmat i confinat.

No era la meua intenció revisar els textos explicatius buscant errades històriques d'aquesta magnitud, així que vaig continuar la visita cada vegada amb més rapidesa. Em vaig aturar davant el text que relata la fi de la dictadura i la recuperació de les llibertats. Explica la transacció en dues línies i d'una manera distorsionada: la pressió popular, diu, va fer que la democràcia s'instaurés per davant d'altres possibilitats de govern. Cap comentari sobre com les elits econòmiques volien inserir el país en el context capitalista occidental. Potser es vol crear la il·lusió que els ciutadans hem estat protagonistes principals de la construcció de la democràcia que patim.

El Museu de l'Exili construeix una Catalunya fictícia, amb una visió institucional parcial que passa de puntetes sobre el moviment obrer i conrea el culte a la personalitat per amagar el fet diferencial més rellevant de Catalunya respecte als altres estats i territoris que van fer la revolució industrial: l'existència d'un moviment obrer de masses capaç de desenvolupar una cultura antagonista pròpia i practicar la utopia, la Idea, que deien les velles i els vells lluitadors.

ELIA ESPINOSA

. EL CIGALÓ

"Al 'Llibre Verd' hi ha frases que semblen extreïdes del 'Manifest Comunista'"

L'Anna és una de les vegueres o coordinadores d'Escoltes Catalans del Barcelonès, un projecte d'educació en el lleure que va néixer fa 35 anys. Hi ha molts mites al voltant de l'escoltisme i, especialment, al voltant de la figura que el va fundar, el militar anglès Robert Baden-Powell.

Nora Miralles

Com treballa Escoltes Catalans? És l'organització escolta laica del Principat i està integrada per uns 40 agrupaments o caus de diferents punts del territori, que treballen voluntàriament per l'educació en el temps lliure d'infants i joves. Realitzen activitats de tarda, de cap de setmana, sortides i campaments, enfocades a potenciar la convivència, el respecte per l'entorn i la participació social, així com la construcció de persones crítiques, compromeses i coherents.

Quins valors busca transmetre l'entitat? Perquè els valors de Baden-Powell...

Et sorprendries. Al *Llibre Verd*

d'Escoltes hi ha frases que semblen extreïdes del *Manifest Comunista*! Basem la nostra tasca en tres eixos: la catalanitat, la laïcitat i la coeducació. L'escoltisme educa també en valors com la sinceritat, la cultura de l'esforç, la generació de consciència crítica, l'optimisme, la responsabilitat, l'austeritat, el compromís, la solidaritat, el respecte mutu, l'estima i protecció del territori...

Des d'una perspectiva un xic localista, potser?

Des dels caus es treballa sobretot en projectes d'àmbit local, però amb objectius que van més enllà d'aquest entorn immediat, treballem en projectes il·lusonaris, que tenen una perspectiva global i transformadora de la societat.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Llei Sindé

Als diputats i diputades del Congrés

Hola, sóc una ciutadana catalana que està descontenta amb el que està passant. Escric per expressar la meua preocupació i desacord amb la Disposició Final Segona del projecte de Llei d'Economia Sostenible (LES) promulgada al Estat espanyol pels EUA ja que, amb l'actual redacció d'aquesta disposició, es podria executar el tancament d'una multitud de llocs web amb total indefensió del demandat o demandada, amb uns criteris indeterminats i sense que, en cap cas, un jutjat pogués intervenir en la valoració de si l'activitat de dita web vulnera el nostre ordenament jurídic.

És inconcebible que, en un Estat de ple dret, s'admeti la creació de tribunals que actuen al marge del poder judicial i contravenint la seva jurisprudència.

Vostès saben que no és més que una manera d'evitar les sentències desfavorables que el sector de la gestió de drets d'autoria està rebent; aquesta disposició ha estat inclosa en la LES perquè passi el més desapercebuda possible, a més d'haver estat redactada pel govern nord-americà, el qual, fins ara, no pensava que redactés les lleis del nostre país.

Es cert que el problema dels drets d'autoria mereix una solució, però aquesta no ha de passar per retallar drets a la població ni ultrapassar les decisions judicials.

Per això en dirigeixo a vostès, escollits i escollides per representar-nos a nosaltres, la ciutadania, i les animo a votar en contra d'aquesta disposició. Els drets fonamentals que ens emparen i defensen a tots i totes, no són negociables ni són moneda de canvi per afavorir els interessos privats de multinacionals, falsament protegides en una inexistent defensa de la cultura.

Mantindré la meua oposició a aquesta mesura en tot moment i circumstància mentre segueixi vigent i, per descomptat, inclou el meu vot.

Fa nou mesos de la nevada

Aurélien Paradas Capalleras
La Mota

Ja fa nou mesos de la nevada del 8 de març i sembla que la gent de ciutat ja no se'n recorda. Però quan vius en un poble petit i passeges i veus els boscos encara amb branques esqueixades, camins i corriols bruts, veus com s'altera el paisatge i que això no s'arregla. Els propietaris tot sols, només fan llenya per ells. Ni paga la pena intentar vendre la llenya i els boscos segueixen bruts (un incendi aviat els netejarà). I després tornarem a plorar.

Mentrestant, encara hi ha gent pendent de cobrar o afectats pendent de contactar -amb més de set dies sense llum- per part de l'empresa italiana Enel, a qui pertany Endesa. I una de les darreres coses que fa aquest govern derrotat a les urnes, és donar 30 milions a Endesa. A més de no fer pagar cap multa, ara, amb els nostres diners, els hi donen 30 milions. Mireu qui són els consellers de l'empresa i començareu a lligar caps... Espero i desitjo que el nou govern estigui al costat del territori, i no dels lobbys. Veuem si deixa exalts càrrecs d'empreses com el Sr. Maure, exnúmero dos de REE a Energia. És així com han pogut promoure la MAT des del mateix govern. Potser aquest és un dels factors pels quals han perdut. A veure si aprenen que no es pot enganyar al poble.

. EDITORIAL

A la presó, per la cara

El cas dels onze veïns del barri del Raval empresonats des del 18 de gener de 2008 sota l'acusació d'haver conspirat amb la intenció de perpetrar un atemptat suïcida al metro de Barcelona hauria de fer caure la cara de vergonya a més d'un representant polític. Tothom es va voler fer la foto amb el rendiment d'una operació policial que havia salvaguardat la ciutat d'una "matança indiscriminada". Rubalcaba, Rangel i Saura van fer compariacions institucionals i rodes de premsa retransmeses en directe, on van donar detalls de la suposada gravetat dels fets. *El Periódico de Catalunya* va obrir portada amb un alarmista "19-G, frustrat" i, pocs dies més tard, citava diverses fonts contradictòries i confuses que, presumptivament, pretenien contrastar les informacions a través d'enviats especials al Pakistan, que, per cert, van fer tota la *contrastació* per via telefònica, cosa que podrien haver

fet des de Barcelona. Els explosius que haurien d'haver utilitzat els gihadistes mai no van aparèixer, els serveis antiterroristes anglesos, portuguesos i belgues van treure tota credibilitat a les informacions publicades i el testimoni protegit no va acabar d'aclarir per què treballava. Els onze acusats, actualment empresonats, sempre han negat els fets i, fins i tot, han assegurat que alguns d'ells ni tan sols es coneixien. Les famílies, la comunitat pakistanesa i moltes entitats del Raval han exigit la seva posada en llibertat reiteradament amb concentracions de protesta. La convicció de la seva innocència és clara per tothom que ha volgut informar-se a fons dels fets. Ara, el Tribunal Suprem té dues opcions: reconèixer el que és evident i alliberar-los o mantenir onze persones a la presó injustament per no deixar amb el cul enlaire Rubalcaba, la Guàrdia Civil i el Centre Nacional d'Intel·ligència. Toquem fusta.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Del 'waka-waka' al 'wiki-wiki'

David Fernández
directa@setmanaridirecta.info

Entre el *waka-waka* de Shakira que posava banda sonora original a la tpinada futbolística dels mundials 2010 a Sud-àfrica i el *wiki-wiki* que despulla el món tal com és, acreixent els merescuts maldecaps de les elits, em quedo el segon 3.200 vegades. L'Àfrica devastada no és pas una cançó. *Wiki-wiki* és quasi el món. Amb doble v de doble *vendetta*. Tot plegat, malgrat la contradictòria tensió que acredita que més informació selectiva, enmig de la saturació mediàtica, si bé ens fa més lliures, atia major consciència i ens confirma tota sospita sobre el Poder, no s'ha traduït en res encara. Paradoxa insondable: volem saber i escandalitzar-nos, però, mentre esmorzem tranquil·les. Ai, de la por. Inanició i paràlisi com a norma, mentre vivim sobre un volcà d'horror i desigualtats. No fa por, també?

I això no és una altra victòria d'ells i de les grosses? La gran innocentada del tercer mil·lenni, tal vegada? La dualitat bipolar és extensa. Ara que, enmig del consum compulsiu, la llibertat serà un mòbil, el canvi personal passar-se a l'ibèria en detriment d'Endesa i el somni de les nostres vides, la PlayStation 3. La lleialtat, seguir a Gas Natural; el compromís adquirit, la hipoteca. Res no és impossible, resa la Nike. Mentrestant, a la vida quotidiana, ens ordenen que tot altre canvi és del tot inútil. Tot sota perfecte control. La civilització no elimina la barbàrie, només la perfecciona: Voltaire *dixit*. *Wiki-wiki*. La pregunteta de Freud: el dilema no és per què hi ha gent que es revolta, sinó per què hi ha tanta gent que no ho fa davant de tant frau. *Waka-waka*. Amb el 2011 a les portes i l'esperança entre les dents encara, concorre John Berger. Suggereix, fa temps, defugir l'atac frontal que desitja el sistema i avançar per una

discreta guerrilla lateral, clandestina i en xarxa, inesperadament invisible, que mini amb tendresa i com un corc els fonaments de tanta podridura: que assequi les fonts del salvatgisme capital del capitalisme salvatge. Si desembre és temps de (des)propòsits, es podria afegir que és molt pitjor creure que saps on ets i no tenir ni fava d'on vas, que no saber on recarai som però sí saber on volem anar. 2011: que ens continuem trobant a baix i a l'esquerra, que siguem moltes les que no sabem on som, que sumem més *juntant-nos* amb l'Ovidi, que les itaques tornin als mapes desxifrats. Que la nostra constància mai sigui nostàlgia, sinó anar més enllà. Molt més enllà. Al maluc, opcionalment, el *waka-waka* encomanadís, si volem, que com més ballem menys ens prendran. Però a la neurona, que no hi falti l'esperit del *wiki*. *Wiki* dur i a la geniva. Que venguerem la derrota, perquè les febles de veritat mai no es rendeixen.

. COM S'HA FET

Bé, doncs aquesta és la darrera DIRECTA de l'any 2010. Ja hem acabat un any més i anem camí de tancar el cinquè... Sí, sí, a finals d'abril fem el cinquè aniversari de la DIRECTA. Encara recordem aquelles veus -de fora i de dins- que deien que no duraríem ni dos mesos. Doncs mira, ja són quasi cinc anys i, la veritat, ni nosaltres mateixos no sabem com ha pogut ser possible. Els números ens diuen, des del primer dia, que la cosa no va bé. Però, increïblement, continuem sortint cada setmana, amb l'aigua al coll, però sortint al carrer.

Bé, doncs, això, ens acomiadem de totes vosaltres i us agraïm tot el suport que ens heu donat al llarg d'aquest any 2010. Tornarem el dimecres 12 de gener i esperem que vosaltres també hi sigueu. De cara a aquest proper any, tenim reptes nous i importants. Potser el més important és la pàgina web, en la qual estem treballant i que intentarem tenir preparada al llarg de l'any que ve.

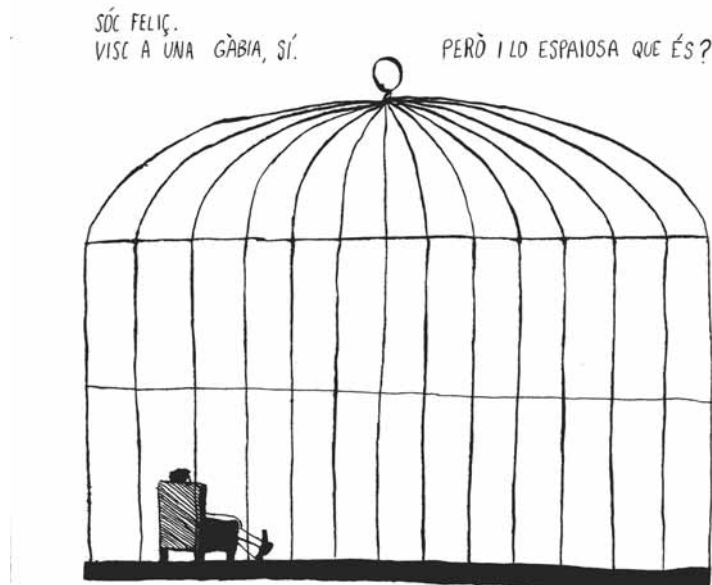
Us desitjem un bon any i un bon solstici d'hivern a tots i a totes. Aneu amb compte amb el menjar i la beguda, no caiguen en el consumisme nadalenc i, si us feu propòsits per l'any que ve, que tingueu molta sort!

Fins l'any que ve. Salut!

POST-DATES: Al tancament d'aquesta edició, ens arriba la notícia que la *Ilei Sinde* no s'ha aprovat Congrés dels Diputats, un fet molt celebrat per les associacions d'internautes. També coneixem la decisió de la CGT de convocar una vaga general a finals del mes de gener. De ben segur que ens hi apuntarem. Per acabar, volem recordar que aquesta setmana s'ha produït el desallotjament del Casal Popular de les Corts i que entitats veïnals adherides a la CONFAC han protestat per la pujada del preu del rebut elèctric. No hem pogut fer-nos-en ressò a la secció d'*Així està el pati*, però en volem deixar constància.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SERGÍ SOLANS

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

CC BY-NC-SA LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

● Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
● **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
● **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
● **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NoCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il·lustraciadirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENONT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 21

, així està el pati

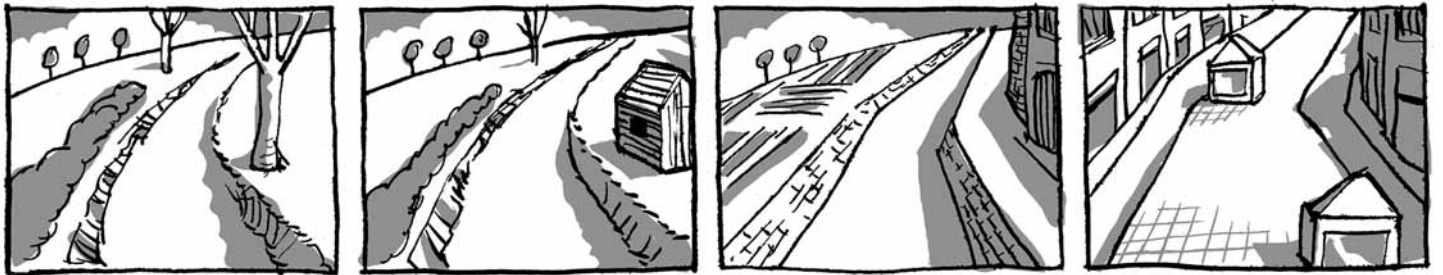
Pistes de patinatge sobre gel
poc ecològiques | PÀG. 8

Multa per participar en una
protesta contra PxC | PÀG. 9

Rebuig al Pla de Xoc de l'equip
de govern de la UAB | PÀG. 10

Exigeixen la independència
del Sàhara | PÀG. 12

GUSTAVO BEROCAN

CATALUNYA · L'ENTITAT HA TROBAT RESIDUS PLÀSTICS, LLAUNES I PAPER A GAIREBÉ TOTES LES INSPECCIONS

El 79% dels rius analitzats per Projecte Rius presenten un hàbitat amb alteracions

Segons les 243 anàlisis efectuades, els problemes principals que s'han detectat són l'erosió de les vores, la urbanització de zones inundables i els trams canalitzats amb col·lectors

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

Projecte Rius, una entitat formada per centenars de grups de persones voluntàries que analitza, preserva i millora l'estat dels rius, ha presentat l'informe de l'any 2010, titulat *L'estat de salut dels rius i rieres de Catalunya*. El col·lectiu, que va néixer fa tretze anys, manifesta que al llarg d'aquest temps "s'han anat observant tímides millores al riu", però que "aquestes fan més referència a la qualitat química que no pas a la biològica". L'entitat reconeix que "la fauna macroinvertebrada sembla haver-se beneficiat dels canvis en la qualitat química", però que "l'anàlisi dels boscos de ribera no avança al mateix ritme". Els principals problemes que han detectat els grups que analitzen els trams dels diferents rius són "l'erosió de les vores, la urbanització de les zones inundables i la presència de trams canalitzats amb col·lectors".

L'entitat considera que "és totalment necessària" l'organització d'accions de neteja dels espais fluvials

Pel que fa a les deixalles, Projecte Rius diu que "a la pràctica totalitat de les inspeccions, s'han detectat deixalles", que solen ser "residus plàstics, llaunes i paper". L'entitat considera que és "totalment necessària" l'organització d'accions de neteja dels espais fluvials. A l'informe de l'any

■ L'estat dels rius catalans

Presència relativa segons tipus de deixalla

2010	24%	14%	13%	7%	8%	5%	2%	8%	8%	4%	7%
Plàstic	Llaunes	Paper	Runa	Ferralla	Fusta	Orgànic	Roba	Vidre	Pneu.	Altres	
1999	17%	9%	9%	10%	8%	9%	11%	5%	5%	5%	12%

Estat dels rius l'any 2010

	Nombre de mostres	Qualitat del bosc de ribera	Qualitat de l'hàbitat	Qualitat dels macroinvertebrats
BESÒS	60	Deficient o moderada	Alteracions naturals o antròpiques	Moderada o deficient (tardor)
LLOBREGAT	59	Deficient o moderada	Alteracions naturals o antròpiques	Deficient o dolenta (tardor)
EBRE	52	Deficient o moderada	Alteracions naturals o antròpiques	Bona o molt bona
TER	40	Deficient o moderada	Alteracions naturals o antròpiques	Bona o molt bona
TORDERA	11	Deficient o moderada	Alteracions naturals o antròpiques	
FLUVIÀ	6	Bona o moderada	Alteracions naturals o antròpiques	Bona (tardor)
FRANCOLÍ	5	Moderada	Alteracions naturals o antròpiques	
GAIA	2	Bona i dolenta	Alteracions naturals o antròpiques	Bona o molt bona (tardor)
MUGA	1	Bona	Alteracions naturals o antròpiques	Bona
FOIX	5	Bona	Alteracions naturals o antròpiques	Deficient (tardor)
SÈNIA	2	Bona	Alteracions naturals o antròpiques	Bona

Informe sencer: www.projecterius.org.

LA DIRECTA

1999, Projecte Rius va detectar un 17% de residus plàstics, que arriben al 24% l'any 2010. Per que fa a les restes orgàniques, passen d'un 11% (1999) a un 2% (2010). L'entitat conclou que, en deu anys, "s'ha donat pas a restes no degradables que s'han anat introduint a la nostra quotidianitat i, de retruc, als nostres rius".

Qualitat de les aigües

La presència o absència d'animals macroinvertebrats aquàtics als rius (larves d'insectes, petits gasteròpodes o crustacis) és un indicador que ajuda a determinar l'estat de qualitat de les aigües, ja que certes espècies són poc tolerants a la contaminació, mentre que d'altres poden viure arreu. Projecte Rius ha detectat una

davallada de la qualitat de les aigües durant la tardor: a la primavera, un 44% dels trams de riu tenia un molt bon estat de salut, però, a la tardor, aquesta xifra va baixar fins al 23%. A la primavera, el 0,78% dels trams es van qualificar de deficient i, a la tardor, van arribar al 20%. Els resultats obtinguts a la tardor, segons Projecte Rius, "són els que hem observat durant les darreres campanyes, els habituals dels nostres rius i rieres". A nivell general, aquest 2010, el 35% dels trams tenien una qualitat molt bona, el 26% bona, el 20% moderada, el 10% deficient i el 9% dolenta. A més, s'ha de dir que el 79% dels trams de riu analitzats han presentat un hàbitat amb alteracions que "poden estar afectant la comunitat de

macroinvertebrats".

Espècies invasores

Projecte Rius afirma que "el pitjor que es pot fer pel medi ambient és alliberar exemplars de fauna i flora que no són autòctons als nostres ecosistemes". Les espècies exòtiques que aconsegueixen aclimatar-se als ecosistemes que colonitzen provoquen "força problemes en la seva interacció amb les espècies locals". Durant el 2009, es va registrar un augment de les deteccions d'exemplars exòtics als rius. Aquest 2010, s'han dividat menys exemplars forans, però això no vol dir que la seva presència i densitat hagi disminuït. L'entitat afirma que "existeix una gran població de fauna no autòctona". Els grups de volunta-

riat han vist exemplars de tortuga de Florida al Besòs, el Llobregat, l'Ebre, el Ter i el Foix; exemplars de visó americà al Besòs, al Llobregat i al Ter; perca americana a l'Ebre; peix sol, peix gat i albornells a l'Ebre i al Ter; madrilles al Besòs i al Ter; gambúsies al Besòs, l'Ebre i la Tordera, i carpes al Besòs, el Llobregat, l'Ebre i el Foix.

El bosc de ribera

Des de l'entitat, Roger Gili ha indicat que hi ha rius (sobretot el Besòs i el Llobregat) que es troben "en zones amb un gran nombre d'impactes urbanístics que afecten el bosc de ribera". Gili denuncia que "estem guanyant espai als rius" i que "cal fer pedagogia perquè encara que es vegi l'aigua transparent i amb bona quali-

Gili diu que "serà impossible revifar els boscos de ribera si es continuen urbanitzant espais on no es pot construir"

tat, el bosc de ribera té capacitat per regenerar el riu en la seva totalitat". El membre de Projecte Rius apunta que "és possible -però també lent i difícil- revifar els boscos de ribera", tot i que "si es continuen urbanitzant espais on no es pot construir, aquesta tasca serà gairebé impossible". En aquest sentit, Projecte Rius considera que, en un futur, "els rius no seran el tema prioritari de la gestió dels governs".

, així està el pati

GAVÀ • LA PISTA CONSUMIRÀ L'ELECTRICITAT QUE NECESSITEN 39 HABITATGES UNIFAMILIARS DURANT UN MES

Grups ecologistes critiquen la instal·lació de pistes de gel a l'aire lliure durant l'hivern

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Grup Ecologista les Agulles, federat a Ecologistes en Acció de Catalunya, ha emès un comunicat on critica la decisió de l'Ajuntament de Gavà d'instal·lar una pista de gel a la localitat baixllobregatina durant l'hivern. El col·lectiu ecologista critica la "moda que s'està instaurant darrerament a dife-

manifestament insostenible pel seu consum energètic".

Sis vegades la volta al món

L'Ajuntament de Gavà ha instal·lat una pista de gel de 350 metres quadrats al parc de la Torre Lluch. La infraestructura es va obrir el 3 de desembre i romandrà al parc fins el dia 9 de gener, com a novetat dels actes de la festa major d'hivern de la població costanera. Al costat de la pista de patinatge s'hi han instal·lat uns grans generadors d'electricitat per garantir el funcionament de la pista i la temperatura adequada perquè el gel no es fongui. Segons un consum teòric extret de la web de professionals del gel World Wide Ice Professionals, el consum és de 28kw al mes per cada metre quadrat. Això, si comptem que la instal·lació estarà en funcionament 37 dies, dona un total de 11.760 kwh, l'equivalent al consum mitjà de 39 habitatges unifamiliars durant un mes. Tenint en compte que l'electricitat generada prové del gasoil, el resultat es transforma en l'emissió d'11 tones de Co2. Segons les ecologistes, "aquestes emissions serien equiva-

Pista de gel a l'aire lliure muntada a Palafrugell l'any 2007

lents al consum de 9.000 litres de gasoil, suficient per fer la volta al món amb cotxe sis vegades". Aquestes dades, però, es podrien veure alterades a causa de la temperatura ambient d'una pista de gel a l'aire lliure. Tenint en compte que el clima mediterrani és suau i que, durant els primers dies del mes de desembre, les tempe-

ratures màximes a la costa van arribar a pujar fins els 20 graus, es pot deduir que el consum energètic pot ser més elevat. El grup ecologista argumenta que "és irònic que, mentre es prenen mesures d'estalvi energètic molt positives com endarrerir l'encesa de l'enllumenat de Nadal o la substitució de làmpades a les llumi-

nàries dels carrers, es permetin aquest tipus de malbarataments d'energia". Precisament, Gavà és un dels 100 municipis de la Diputació de Barcelona que es van adherir al Pacte d'Alcaldes i Alcaldesses per l'Energia, una iniciativa de la Unió Europea per implicar els governs locals en el compliment dels objectius contra el canvi climàtic, que, entre altres coses, es tradueix en la reducció d'un 20% dels gasos d'efecte hivernacle.

Vilafranca: sense pista de gel

Hi ha molts ajuntaments catalans que, durant les festes d'hivern, instal·len pistes de gel a l'aire lliure i que han creat diferents conflictes.

En aquest sentit, enguany, l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès no instal·larà la pista de gel, tal com havia estat fent els anys anteriors, arran de les protestes i concentracions que s'han anat succeint els darrers anys a causa d'aquesta instal·lació.

Les raons esgrimides eren el consum d'aigua potable, el cost de la instal·lació o les molesties per la mobilitat i el soroll que provocava al municipi.

L'Ajuntament de Gavà ha muntat una pista de gel que romandrà al parc de la Torre Lluch fins el 9 de gener

rents municipis costaners del Baix Llobregat de muntar pistes de patinatge sobre gel a l'aire lliure, com a pràctica aliena a la nostra cultura i

GRANOLLERS I SABADELL • ORGANITZEN DUES MANIFESTACIONS CONTRA L'OFENSIVA CAPITALISTA DE L'ESTAT

300 persones fan front a les retallades socials i apel·len a la lluita organitzada

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

Granollers va viure, el 19 de desembre, la resposta de les organitzacions d'esquerra del Vallès Oriental davant l'estratègia capitalista que assola la població en forma de reformes laborals, retallades socials i una precarització brutal de les condicions de vida i de treball de les classes populars. Convocades per la Coordinadora 19 de Desembre i agrupades sota el lema *Pel repartiment de la riquesa i el treball, continuem lluitant*, 200 persones van recórrer el quilòmetre que separa les places Jaume I i de la Corona enmig d'un ambient fortament combatiu i reivindicatiu. A través del manifest unitari, llegit per l'actor Francesc Lucchetti en finalitzar la manifestació, es va fer una crida a "no resignar-se davant l'estat de les coses" i a "la lluita organitzada davant el procés d'empobriment generalitzat dut a terme pels bancs, els empresaris i l'Estat".

Les mobilitzacions continuaran

Aquesta manifestació és el punt i seguit del procés de suma de forces iniciat a principis d'any per diverses organitzacions i individualitats del Vallès Oriental amb la creació de

Protesta celebrada a Granollers

l'Assemblea per la Unitat Popular i que va tenir el seu punt d'inflexió amb la vaga general del 29-S. A partir de la unitat d'acció sorgida durant la jornada de vaga, les diverses organitzacions socials, veïnals, polítiques i sindicals van decidir fer un pas endavant en la lluita contra els efectes provocats de la crisi i organitzar conjuntament un seguit de mobilitzacions a la comarca durant la tardor. Aquestes convocatòries tindran continuïtat les properes setmanes, hi hagi o no una altra

vaga general convocada pels sindicats majoritaris.

A Sabadell, el 18 de desembre, un centenar de persones es van mobilitzar contra la reforma laboral i la de les pensions convocades per la CGT. L'acció va tenir el suport de la CNT, del Moviment Popular de Sabadell i del PCPC.

La CGT va anunciar que el sindicat està discutint la proposta de convocar una nova vaga general a l'Estat cap el gener, amb o sense el suport de CCOO i UGT.

JUANJO NORA

ENTREVISTA • LLUÍS GUIX, COORDINADORA 19 DE DESEMBRE

"Cada cop hi ha més gent en situacions molt difícils"

En quina situació es troba el Vallès Oriental?

La situació és molt desoladora, com a tot arreu. I les previsions no són gaire bones. Ara més que mai, cal que la gent s'organitzi. Aquí, a la comarca, era una cosa que no s'havia donat; s'havien fet alguns intents, però no s'havia aconseguit des de fa molt de temps. Des de fa uns mesos, hi ha una sèrie de grups que ens reuneixim i hem entrat en una dinàmica molt positiva de treball conjunt. Fruit d'això, s'ha convocat la manifestació del dia 19 i la de la vaga general el 29-S a Mollet.

Què es pot fer davant aquesta perspectiva de retallades de drets?

Pensem que és necessari continuar el procés de convergència de forces. És molt difícil que una organització sola ho tiri endavant. I veure de quina manera podem articular els mecanismes per facilitar que la gent trobi el

seu espai d'autoorganització. Del que es tracta, és d'obrir processos participatius perquè la gent del carrer i la gent treballadora trobi espais per manifestar-se i organitzar-se.

Com valoreu l'acció d'avui i com es continuarà a partir d'ara?

Hem estat 200 persones. Valorem que està bé, però hi ha molt més potencial. Ha faltat molta gent, això ha de créixer. És evident que, a partir d'ara, toca organitzar-se. Estem pendents de si hi ha vaga general o no pròximament. Tot i així, continuarem amb les mobilitzacions descentralitzades als pobles. L'ofensiva del capital s'està radicalitzant molt i no sembla que s'hagi d'aturar. Cada vegada hi ha més gent en situacions molt difícils. Nosaltres hem d'estar preparats per donar-los una resposta perquè vegin que no ho podem fer alegrement, que es trobaran amb la nostra oposició.

, així està el pati

MANRESA · RACISME

Pena mínima pel grup neonazi que va atacar un jove de família senegalesa

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Una condemna de dotze dies de "localització permanent" i una responsabilitat civil de 275 euros com a indemnització per les lesions i el material robat és la sentència emesa per l'Audiència Provincial de Barcelona en relació a l'atac racista contra un jove manresà de família senegalesa perpetrat a Manresa el 21 d'octubre de 2009.

Aquesta sentència de mínims ha estat conseqüència de la rebaixa de la imputació de delictes a falta. Tot i així, hi hagut el vot particular d'una magistrada que condemnava els neonazis a penes d'entre quatre i sis anys de presó pels delictes de robatori amb violència, intimidació i ús d'armes, amb "l'agreujant d'abús de superioritat i motivacions racistes". SOS Racisme, com a part personificada en el cas, ha previst recórrer el cas al Tribunal Suprem, per voluntat de la víctima.

El grup neonazi de Sant Vicenç de Castellet (el Bages) estava format per quatre persones. De totes elles, Laura M.C. ha quedat absolta. Un noi menor d'edat ha estat encausat en un altre tribunal. Juan José S.C. -amb antecedents per un altre atac similar- i Cristian M.G. han estat imputats a dotze dies de "localització permanent". Aquests dotze dies de localització es cancel·laran perquè els dos últims imputats estaven en presó preventiva des del 29 d'octubre de 2009.

Un missatge d'impunitat

El fet de reduir l'atac racista a falta ha fet que no es pogués aplicar l'agreujant de racisme, que només es pot aplicar en delictes. A banda d'això, tal com expressa José Peñín de SOS Racisme: "Es llença un missatge social d'impunitat i gratuïtat dels delictes racistes. I encara és més greu si tenim en compte que hi ha proves que dos dels acusats són d'ideologia neonazi i que un d'ells té antecedents penals justament pel mateix".

Els fets van succeir el 21 d'octubre de 2009 a la plaça d'Espanya de Manresa, quan un grup de neonazis que anaven amb cotxe es va trobar un jove de família senegalesa. El vehicle es va aturar, els dos imputats en van sortir, es van dirigir al jove amb les paraules "Vete a tu ciudad, negro hijo de puta" i altres insults i li van propinar una pallassa. Els agressors van amenaçar el jove amb una navalla i una porra elèctrica, a més d'estar a punt de llançar-li una tanca metàl·lica. El grup va marxar després de prendre la motxilla al jove. Davant la sentència, SOS Racisme expressa: "Ens demanem què hagués passat si quatre persones immigrades que admetessin que anaven a la caça del blanc haguessin atacat amb armes un noi blanc de dinou anys que passejava pel carrer a la nit i li haguessin robat les seves pertinències".

Protestes a les portes dels CIE

El 18 de desembre, en el marc de la jornada de lluita contra les lleis d'estrangeria i per la lliure circulació, es van fer concentracions a Barcelona (foto) i a València per denunciar l'existència dels centres d'internament d'estrangers (CIE). Diverses immigrats han mort -segons fonts oficials, "per suïcidi" - en aquestes instal·lacions els últims anys.

Un assassinat que encara resta impune

El 15 de desembre de 1992, Pedro Álvarez va morir d'un tret al cap. En un primer moment, un policia espanyol va ser detingut, però, després va quedar en llibertat. El 15 de desembre d'enguany (divuit anys després), tot i els impediments dels Mossos (van requisar la pintura), es va fer un mural d'homenatge a l'Hospitalet i una manifestació a Barcelona.

Protesta contra la imposició d'una capella

Les estudiant de la Universitat de Barcelona contràries a la ubicació d'una capella de confessional catòlica a la Facultat d'Econòmiques del campus Diagonal es van concentrar, el 15 de desembre, a les portes del rectorat de la institució universitària ubicat a la plaça Universitat, sota el lema *Defensem una universitat laica*.

CORNELLÀ · REPRESSIÓ

Multen un militant de Maulets per concentrar-se contra la PxC a la ciutat

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El jove Albert Buigues, militant de Maulets del Baix Llobregat, ha rebut una multa administrativa de 100 euros dels Mossos d'Esquadra per una falta de desobediència a l'autoritat. Els fets es remunten al 14 de novembre, quan Plataforma per Catalunya (PxC) va fer un acte a Cornellà de Llobregat en el marc de la campanya electoral de les eleccions a la Generalitat de Catalunya. Diferents col·lectius de la comarca van convocar una concentració de rebuig al racisme sota el lema *Plataforma per Catalunya, ni aquí ni enlloc. Fora feixistes dels nostres barris* (DIRECTA 206), que va aplegar prop de 100 persones. Durant el transcurs de la concentració, es va desplegar un ampli dispositiu dels Mossos d'Esquadra, que van identificar diverses persones,

Maulets i Alerta Solidària denuncien que "els Mossos emparen el feixisme"

entre elles, Albert Buigues. Segons la sanció imposada pels Mossos amb TIP 12.264 i 13.521, el jove independentista es va negar a identificar-se i, a més, "duia un pal de grans dimensions que podia ser perillós". Buigues ha explicat, a través de l'organització antirepressiva Alerta Solidària, que des d'un primer moment es va identificar (un prova d'això és que ha rebut la multa a casa seva) i que el pal al qual es refereixen, segurament el d'una bandera, "no el portava jo". També afirma que l'expedient obert pels Mossos l'identificava dins d'un grup d'independentistes descrites com a "persones d'estètica antisistema". Segons Maulets i Alerta Solidària, "l'actuació arbitrària dels Mossos, a l'empara del feixisme i obsessió amb el càstig als qui defensem els valors contraris, ja és una constant que hem pogut viure en protestes similars".

La PxC a Cornellà

La PxC va fer una campanya intensa al Baix Llobregat, especialment a les poblacions amb més població migrada. A Cornellà, van fer una campanya especial i es van erigir com l'única força totalment contrària a la construcció de la nova mesquita a la ciutat. Tot i els seus esforços, la PxC només va aconseguir 980 vots (2,87% del total dels vots emesos) a Cornellà i 9.221 (un 2,8%) al Baix Llobregat. Ara, la PxC se centrarà en les eleccions municipals del mes de maig i ja ha anunciat la presentació de llistes a quinze poblacions del Baix Llobregat.

, així està el pati

BELLATERRA • UNA MANIFESTACIÓ RECORRE EL CAMPUS PER MOSTRAR EL CARÀCTER TRANSVERSAL DE L'OPOSICIÓ AL RECTORAT

El claustre de la UAB rebutja el Pla de Xoc de l'equip de govern

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La rectora de la UAB, Anna Ripoll, havia convocat un claustre ordinari -òrgan màxim de representació de la comunitat universitària- el dijous 16 de desembre per presentar el seu informe anual sobre les línies generals de la política de la universitat i, alhora, aprovar una reforma de l'estatut de la UAB que permetés aplicar la segona bateria de retallades contemplades al Pla de Xoc, després de les que es van aprovar l'any passat amb el Pla de Racionalització i Millora (PRIM).

La sala d'actes del rectorat va acollir la sessió del claustre, on -després que s'aprovés l'informe de la rectora per tant sols un vot i amb 24 abstencions- les clausurals representants d'estudiants, Personal d'Administració i Serveis (PAS) i Personal Docent i Investigador (PDI) -tres sectors que, des del curs passat, es coordinen mitjançant la Plataforma contra el PRIM- van presentar setze mocions per aturar les mesures més nocives que l'equip de govern vol aplicar contra la comunitat universitària. De les

AITOR BLANC

Manifestació de la plataforma contra el PRIM de la UAB celebrada el 16 de desembre al campus de Bellaterra

S'ha aconseguit aprovar la reducció dels salaris desorbitats de l'equip de govern i el finançament parcial del transport públic

majoria de representants al claustre van abandonar la sala intencionadament i van provocar la seva suspensió per falta de quòrum.

Tot i l'èxit que suposa l'aprovació de les mocions i el bloqueig a la reforma dels estatuts, caldrà veure si el consell i l'equip de govern respecten l'opinió majoritària de la comunitat universitària, ja que les

decisiones del claustre -tot i ser el màxim òrgan de representació universitària- no són vinculants i només tenen capacitat per pressionar i insistir en la pressa de decisions dels estaments superiors.

Mobilització al campus

Mentre se celebrava el claustre, la Plataforma contra el PRIM va reunir

prop de 200 persones en una manifestació que va completar el recorregut entre la Facultat de Ciències i el mateix rectorat. Sota el lema *Aturem les retallades del rectorat*, les manifestants van voler mostrar el seu desacord amb "la política autoritària i antisocial de l'equip de govern". També van donar suport a les companyes que defensaven les mocions i van fer

una crida a "fer possible una altra UAB, veritablement pública, democràtica i de qualitat". Ja a les portes del rectorat, les manifestants van ser informades de com s'estava desenvolupant la sessió claustral i van poder escoltar les explicacions de les representants dels diferents sectors en lluita sobre els efectes de les retallades a la comunitat universitària.

setze propostes presentades, se'n van aconseguir aprovar dotze, entre les quals destaquen la reducció dels salaris desorbitats de l'equip de govern; la retirada de qualsevol mesura que afecti les condicions laborals de les treballadores sense que prèviament hagin estat acordades a través dels organismes oportuns; l'eliminació de les taxes addicionals en concepte de Campus Virtual i Wi-Fi; el finançament parcial del transport públic per estudiants i subcontratades; la recuperació de la segona convocatòria i la setmana blanca referent a la normativa d'exàmens, i el posicionament del claustre en contra del Reglament franquista de Disciplina Acadèmica, arran de l'aplicació del qual, actualment, hi ha onze estudiants expedientats.

Després de les presentacions i les votacions de les mocions, estava previst el desenvolupament d'una segona part del claustre -qualificada d'extraordinària-, on l'equip de govern pretenia aprovar la reforma dels estatuts de la UAB per adaptar-los a la llei d'universitats catalana. Finalment, no es va poder dur a terme l'aprovació d'aquesta reforma perquè la

Els presidents dels consells socials universitaris volen un canvi de model

Durant una reunió de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP) que es va celebrar la setmana passada, es va fer públic un document anomenat *Propostes de model del sistema universitari català*, signat pels presidents dels consells socials de les set universitats públiques catalanes. Tot i això, aquest dossier de poc més de 30 pàgines, al qual ha pogut accedir aquest setmanari, ha estat silenciats perquè el seu contingut no arribi a la comunitat universitària i aixequi un altre front de lluita.

GOVERNANÇA ELITISTA

El document comença amb una introducció que apel·la al moment de canvi en què es troben les universitats, arran de "la construcció de l'Espai Europeu d'Educació Superior i la fluctuació del mercat laboral lligat a noves necessitats socials i econòmiques", per endegar un canvi de paradigma, principalment, pel que fa la governança, el finançament i l'eficiència organitzativa. Defineix el contingut del document com "un

plantejament de futur ambiciós sobre el model de les universitats públiques i del propi sistema universitari català".

Seguidament, afirma que se sustenta sobre valors com l'eficiència, l'equitat i l'excel·lència i que es considera una peça clau la reformulació del model de governança, pel qual es proposa "facilitar mecanismes que proporcionin autoritat als seus màxims responsables" i "establir mecanismes àgils de gestió i retiment de comptes i facilitant els processos de presa de decisions". Segons el document, el Consell Superior s'establiria com l'òrgan de govern i de màxima responsabilitat de la universitat, amb una majoria de personalitats de prestigi empresarial i social externes a l'àmbit acadèmic i escollides pel Parlament de Catalunya i un president o presidenta externa a la universitat, però amb "una trajectòria professional destacada i de prestigi en l'àmbit social i/o econòmic". Aquest òrgan s'encarregaria d'escollir el rector o rectora -que ampliaria el seu mandat a sis anys- i ratificar la

gerència i els deganats. Automàticament per sota, hi hauria el Consell Executiu, presidit pel rector o rectora i que actuaria com a òrgan de direcció, gestió i execució de la universitat, sota la tutela del Consell Executiu. Per últim i com a mer espectador, trobaríem el Consell Universitari, equiparable a l'actual Claustre Universitari, però desposseït de les seves funcions i rellevat a un paper testimonial i totalment allunyat dels mecanismes de presa de decisions.

Segons el document, cada universitat es dotaria d'aquesta estructura i estaria representada a un ens anomenat Universitat de Catalunya, "òrgan planificador i gestor del sistema universitari català estructurat pel Consell Rector i un Senat Universitari", que deixa obertes les seves portes a la inclusió de les universitats privades del país. El Consell Rector assignaria el finançament, definiria les línies estratègiques i estaria integrat pel president o presidenta -nomenat pel Parlament-, una persona nomenada per la Generalitat, la di-

rectora, la secretària general i la resta de membres escollides pel Parlament i amb procedència i prestigi nacional o internacional. El Senat Universitari faria una tasca d'assessorament i el formarien els presidents i presidents dels consells superiors i els rectors i rectores de les universitats públiques i privades catalanes.

FINANÇAMENT I PRODUCTIVITAT

En matèria de finançament, es remarca la necessitat de potenciar el finançament estratègic, entès com un mecanisme per introduir criteris de productivitat i rendibilitat en tots els àmbits universitaris. Es contempla la reducció de les despeses generals per potenciar "l'eficiència en la gestió dels actius", l'augment de l'autonomia financera de cada universitat i la participació dels propis centres en les polítiques de personal, cosa que dona carta blanca a l'hora de gestionar aquests recursos, que -segons el document- suposen aproximadament un 70% de la despesa total universitària.

, així està el pati

CATALUNYA · L'AFECTAT MANTÉ UNA VAGA DE FAM DAVANT L'ENTITAT DES DEL 30 DE NOVEMBRE

El Banco Santander suspèn la subhasta de la casa de José Luís Brugos

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

La casa de José Luís Brugos s'ha de subhastar el 15 de desembre als jutjats de Manresa, però el Banco Santander es va fer enrere. Els motius d'aquesta decisió són diferents segons cadascuna de les partits. Per Brugos i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, la protesta que ha mantingut l'afectat -que ha protagonitzat una vaga de fam davant la seu del banc al Passeig de Gràcia des del 30 de novembre- ha estat clau. Segons el comunicat oficial del banc, al qual la DIRECTA ha tingut accés, a través de la campanya mediàtica, l'entitat s'ha assabentat del fet que José Luís Brugos "té concedit per la Generalitat de Catalunya el Grau de Dependència Dos", que -especifiquen- "pot ser equiparat a la Invalidesa Absoluta Permanent".

José Luís pateix una pòlio des de petit, però ha estat una altra malaltia, l'esclerosi degenerativa, la que l'ha deixat en una cadira de rodes. Fa vuit anys que va contractar una hipoteca amb una pòlissa d'assegurança que li donava cobertura en cas de defunció o Invalidesa Absoluta Permanent. L'afectat assegura que va presentar "els documents acreditatius d'aquesta invalidesa" en el moment que es va veure obligat a deixar de pagar les quotes mensuals perquè no podia treballar. Fonts del Banco Santander han negat a la DIRECTA que José Luís Brugos hagués presentat aquests documents. Amb aquest argument, l'enti-

José Luís Brugos amb el grup de suport, en una fotografia del 16 de desembre, quan ja portava tretze dies de vaga de fam

tat justifica la decisió d'haver arribat a posar data de subhasta a la casa de l'afectat per impagament d'hipoteca i a negar-li la indemnització de l'assegurança contractada. Tot i així, durant molt de temps, l'argument era un altre. El banc l'acusava de no haver comunicat que patia una pòlio en el moment de contractar l'assegurança, com va explicar José Luís Brugos a aquest setmanari (DIRECTA 209).

La pòlissa té un capital assegurat de 90.000 euros, però, tot i així, José Luís Brugos no ha pogut cobrir les 32 quotes endarrerides. Ara, el Banc reconeix que haurà de rebaijar-li el deute "per aquest capital contractat", però José Luís ha dit que no és suficient. Des que va deixar de pagar les quotes i el Banc no va permetre que fes ús de la pòlissa, ha acumulat interessos de 32 quo-

tes, costes judicials i altres despeses que es despenen de la campanya que va endegar perquè l'escoltessin. Aquests 90.000 euros, assegura, no cobririen ni aquestes despeses. José Luís exigeix una "liquidació amb efectes retroactius" i té clar que, fins el Nadal, continuarà la vaga de fam davant la seu del Banco Santander, al passeig de Gràcia número 5 de Barcelona.

ALBERT GARCIA

MADRID · JUDICIAL

Se celebra la vista de revisió de la sentència dels '11 del Raval' al Tribunal Suprem

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa tres anys que onze persones d'origen pakistanès i residents al barri del Raval (alguns d'ells des de fa dècades) es troben empresonades a diversos centres penitenciaris de l'Estat espanyol. El 15 de desembre, la sala segona del Tribunal Suprem, presidida per Juan Saavedra Ruiz, va celebrar una vista de revisió de la sentència de l'Audiència Nacional espanyola, que els va condemnar ara fa un any a penes de fins a catorze anys de presó. Els dos anys anteriors havien estat engarjolats preventivament a l'espera del judici. Durant la vista, que va durar més d'una hora, la defensa dels acusats -l'advocat Benet Salellas- va poder posar sobre la taula els arguments encaminats a demuntar la tesi de la fiscalia i de l'acusació particular -representada per l'advocat José María Fuster Fabra-, segons la qual els onze acusats van conspirar per intentar organitzar un atemptat terrorista suïcida al metro de Barcelona el 19 de gener de 2008, uns fets que -suposadament- s'havien de produir poques hores després de ser detinguts per un comando especial de la Guàrdia Civil procedent de Valdemoro. Les proves recollides durant la intervenció policial es van anar esmicolant una darrere l'al-

Les proves recollides durant la intervenció policial es van esmicolar

tra: temporitzadors que van passar a ser rellotges; metralla que, de fet, eren peces d'un rosari; explosius que eren laca de pintor; etc... El principal element de càrrec contra ells va ser un testimoni protegit que va afirmar que s'havia infiltrat en el grup per, després, delatar els seus membres "a través d'un agent dels cossos de seguretat francesos". Mai no es va saber si aquest confident treballava pels serveis secrets del Pakistan i algunes fonts de la comunitat pakistanesa apuntaven la possibilitat que l'actuació del confident estigués "lligada a la gira que va fer per Europa" l'aleshores president del Pakistan Pervez Musharraf. La tesi apuntava que el fet de generar alarma social a Europa respecte l'islamisme radical beneficiava els interessos de Musharraf i les seves aliances estratègiques amb l'OTAN. Es va donar l'estranya coincidència que, els dies anteriors a la detenció dels onze ciutadans pakistanesos, un equip d'assessors de Musharraf va visitar Barcelona i va pernòctar a la seu del consolat a la ciutat comtal. Un cop celebrada la vista, el Tribunal Suprem haurà de prendre una decisió definitiva sobre la sentència les properes setmanes. Les famílies encara conserven un bri d'esperança.

BAIX EBRE · LA COORDINADORA ANTICEMENTIRI DENUNCIA LA INCOMPATIBILITAT DELS CÀRRECS

Un tècnic independent del cementiri és soci del gerent del 'lobby' pronuclear

Andreu Curto Baiges
terresebre@setmanaridirecta.info

La Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) ha presentat els estudis que ha fet dels informes elaborats per la comissió interministerial del Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) sobre les candidatures que opten a acollir el cementiri nuclear. Segons aquells informes, les candidatures que van obtenir una puntuació més bona van ser les de Zarra (País Valencià), Ascó (Catalunya) i Yebra (Castella), respectivament.

Segons l'estudi fet per la CANC, "les puntuacions no s'adeqüen a la realitat", ja que, en el cas d'Ascó, "obvien que una part dels terrenys oferts per l'Ajuntament són Reserva Natural Qualificada i no s'hi permet cap tipus d'edificació". Tampoc no tenen en compte "la proximitat de zones d'interès estratègic, com són les centrals nuclears Ascó I i Ascó II", ni contemplen "el pas de carreteres incloses dins la Xarxa d'Itineraris de Mercaderies

Perilloses". A més, a causa de la forma irregular dels terrenys, "no seria possible encabir-hi el MTC respectant les distàncies de seguretat". Amb tot això, segons la CANC, "Ascó hauria de tenir una puntuació de 460 punts, en lloc dels 732 que li atorga la comissió interministerial".

Un altre fet denunciat per la CANC és la vinculació que hi ha entre el Comitè Assessor Tècnic -que ha intervingut directament en les puntuacions de les candidatures- i l'Associació de Municipis en Àrees de Centrals Nuclears (AMAC), que a l'assemblea extraordinària del 27 de gener de 2010 va decidir donar suport i fer campanya activa a favor de les candidatures d'Ascó i Yebra.

El Comitè Assessor Tècnic està format per sis membres, escollits per la comissió interministerial el juliol de 2006. Un d'aquests membres, Adolfo Barceló Barceló, des del 3 de desembre de 1999, també és administrador de la societat M & B Advocats Associats SL. Resulta que l'altre administrador de la societat és Marià Vila

Membres de la CANC entreguen els informes al Congrés (17 de desembre)

d'Abadal Serra, que al mateix temps és el gerent de l'AMAC. A més, la seu social de M & B Advocats Associats SL està situada al Raval de Sant Pere, 31-P-1a de Reus i la seu social de l'AMAC és al carrer Raval de Sant Pere, 31, 1 de Reus. A tot plegat, cal afegir-hi que Barceló i Vila d'Abadal van escriure un llibre conjuntament.

La CANC creu que la relació entre Adolfo Barceló i Marià Vila d'Abadal "constitueix una incompatibilitat greu que ha pogut influir en l'omissió d'elements claus en la valoració de la candidatura d'Ascó". Per tot això, els col·lectius antinuclears han decidit que acudiran al Ministeri Fiscal espanyol perquè investigue els fets.

PURA SENTÍS

, així està el pati

LA SELVA · ASSETJAMENT

Dues dones denuncien que han rebut un tracte vexatori per part d'un regidor de Breda

Nicos Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa més de 30 anys, Evelia Díez Cueta, juntament amb altres persones, va llogar un masia a Breda. Va ser mitjançant un acord verbal que s'ha mantingut inamovible durant aquest període. Però, aquest estiu, un dia que les dues persones que habitaven la casa no hi eren, els propietaris, amb la idea d'arreglar unes goteres, van aprofitar per fer obres a tot l'edifici i van amuntegar tots els mobles i les pertinences de les dones al llenyer de la casa. En cap moment no van informar les llogateres d'aquests canvis.

El fill dels propietaris de la finca, Joan Miquel Terrades Giol, és el regidor de Benestar i Família, Salut i Medi Ambient de l'Ajuntament de Breda, governat per CiU. Els seus progenitors van delegar en ell el manteniment de la finca. Evelia i Carmen de Celis, l'altra inquilina de la masia, van tornar a la casa el mes de setembre, en acabar la temporada d'estiu. Va ser en aquell moment que es van assabentar de la nova situació de la casa. "Una relació de 30 anys s'ha convertit en un tracte vexatori per part del fill", denuncia de Celis. Quan van contactar amb el regidor per demanar-li explicacions, aquest va respondre de manera agressiva que "podria comptar amb el suport de l'arquitecte municipal per demostrar la necessitat de fer reformes a la masia" i que li interessava "fer negoci".

El polític els va dir:

"Podria comptar amb l'ajuda de l'arquitecte municipal"

La situació es va acabar de complir fa tres setmanes. L'advocat de les inquilines de la masia va enviar un burofax als propietaris on exigia la reparació immediata dels danys mitjançant "el retorn a la situació d'abans de l'estiu". Quan van tornar a la masia, les dones es van trobar una porta metàl·lica a l'entrada que els impedia l'accés i una cadena al camí. El regidor els va dir que era "una propietat privada" i que no hi podien "entrar". També els va dir que, "a la casa, hi havia rates", fet que ha estat totalment desmentit per les llogateres. En aquests moments i davant la impossibilitat d'accedir-hi, tant Evelia com Carmen de Celis desconeixen l'estat de les seves pertinences. Mentrestant, el representant legal de les afectades va interposar una denúncia, però el jutge de Santa Coloma de Farners ho va considerar una simple falta i va traslladar el cas a un jutge de pau. Les dones consideren inadmissible "aquesta conducta d'intimidació i menyspreu als nostres drets" per part d'algué que "hauria de donar exemple".

VALÈNCIA · NADHIRA, MOHAMED I NADUL PASSARAN LES FESTES EN UNA HAIMA

S'instal·len davant la delegació del govern espanyol per exigir la llibertat del Sàhara

Alicia Moragues i Joan Canela
horta@setmanaridirecta.info

Nadhira, Mohamed i Nadul tenen entre vint i 25 anys i estan disposats a passar les festes en una haima -la tenda típica dels pobles nòmades beduïns- com si fossin al Sàhara. Però no són a cap desert, sinó a València, davant l'edifici de la delegació del govern espanyol. I s'hi pensen quedar -desafiant el fred intens que es viu aquests dies a la capital del Tàrrida- fins que l'Estat espanyol deixi de vendre armes al Marroc, reconegui l'existència de la República Àrab Sahraui Democràtica i accepti aplicar totes les resolucions de l'ONU sobre el tema. Si no, asseguren amb convenciment, es pensen quedar acampats tot el temps que faci falta.

Són membres del col·lectiu Joves per la Independència, creat després dels fets del 8 de novembre

Les tres són membres del col·lectiu Joves per la Independència, creat de forma espontània durant les manifestacions de protesta per l'assalt policial al campament Gdem Izik el 8 de novembre passat. La seva primera acció va ser l'ocupació de la seu del Partit Socialista del País Valencià (PSPV), el 22 del mateix mes, que va acabar amb el desallot-

Les persones que han organitzat l'acció de protesta davant la delegació del govern espanyol posen al costat de la haima

jament per part de la policia. "Ens van enganyar -afirmen- perquè ens havien promès que ens hi podríem quedar tota la nit. Després, van canviar d'opinió i ens van enviar la policia". Llavors, van decidir acampar davant la seu del Partit Socialista i, després, es van traslladar a la seva ubicació actual, una haima que els ha regalat l'Associació Castelló pel Sàhara.

Fins ara, asseguren que no han tingut massa problemes, que fins i tot la policia és simpàtica -encara que ja tenen dues denúncies per ocu-

pació de la via pública i desobediència- i que el suport veïnal que han rebut és esperançador: "Vivim literalment del menjar que ens du el veïnat. També han passat desenes d'entitats socials per donar-nos suport i molt polític, fins i tot del PP".

Són conscients que la seva acció no serveix de massa i, en realitat, el que volen és anar al Sàhara a lluitar amb les armes pel seu país. "El Polisario hauria de tornar a la guerra, el Marroc és riu de nosaltres. Si ho fa, ens tindrà allí", prometen, sense poder amagar que esperaven una posi-

ció més ferma per part del Polisario -amb el qual reconeixen tenir una afinitat total, tot i que no en siguin militants formals- després de la dura repressió marroquina. "Ja ha passat un mes de l'assalt al campament i la situació a Al-Aaiun continua igual", denuncien. Però el més xocant és que ni Nadhira ni Mohamed ni Nadul no han estat mai al Sàhara Occidental. Tots tres són fills d'immigrants i han nascut al País Valencià. Però el seu sentiment de pertinença nacional és clar: "Som saharauis".

Tornen les fotos de preses

ALBERT GARCIA

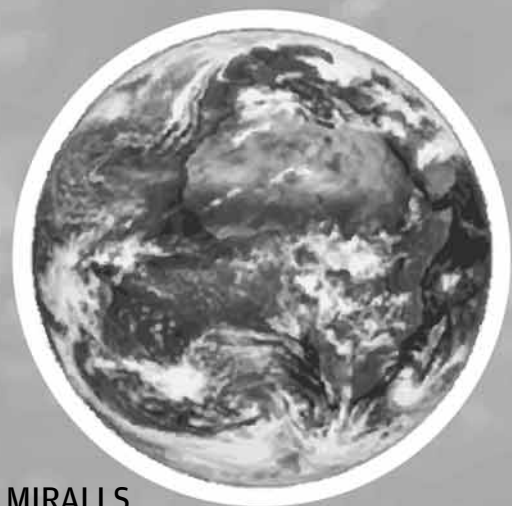

Marina Bernadó i Lola López estan preses a l'Estat francès, "ostatges d'un conflicte armat que l'Estat espanyol no vol resoldre democràticament", segons es llegia al comunicat emès per Rescat. Les d'enguany, han estat les primeres marxades de torxes -i ja s'han fet vuit edicions- dedicades només a dues preses catalanes, perquè els altres tres presos són ja a casa. Un centenar de persones a Barcelona, una quarantena a Molins de Rei, diverses desenes a Tarragona i també a d'altres municipis van participar a les protestes del 18 de desembre. Són les primeres marxades després de la il·legalització d'homenatges durant les festes alternatives de Gràcia i Sants i de la Diada de l'Onze de Setembre. Des d'aleshores, l'Audiència Nacional espanyola ha emès dues sentències que contradiuen la postura judicial i policial imposada fins ara i manifesten que les imatges de preses es poden mostrar legalment a les mobilitzacions. J. RODRÍGUEZ

El pessebre de la crisi

Josep i Maria estan aturats, viuen al carrer des que van ser desnonats i veuen un futur negre per al seu fill Jesús. Així és com l'Assemblea Ciutadana Que la crisi la paguin els rics de Ponent va representar El pessebre de la crisi a la plaça de la Paeria de Lleida, el 17 de desembre. D'una manera original i creativa, van denunciar les retallades dels drets socials i laborals impulsades pel govern espanyol amb mesures com la reforma laboral o la reforma del sistema públic de pensions. Durant la representació, es van cantar nades que denunciaven les agressions cap a les treballadores impulsades per la classe política i capitanejades pels bancs i l'empresariat. També es va repartir xocolata desfeta entre les vianants i un miler de fulletons. L'Assemblea Ciutadana Que la crisi la paguin els rics de Ponent va néixer el maig de 2010 arran de les cassolades contra la crisi que es van celebrar davant la seu del PSOE-PSC de Lleida. D'aquesta manera, va sorgir un espai d'expressió ciutadana per protestar contra les agressions als drets socials i per posicionar-se i oferir propostes davant la crisi actual. DIRECTA TERRES DE PONENT

MIRALLS

Patrizia Romito

“Va separar les noies dels nois
i va disparar contra les dones”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Educar és una oportunitat
pel creixement personal

pàg. 7

DIRECTA 210

22 de desembre de 2010

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert

El capitalisme satisfà les nostres necessitats reals?

Tot apunta que el capitalisme, en lloc de satisfer els nostres anhels, genera noves necessitats. La publicitat, per exemple, ens deixa insatisfetes perquè projecta paradisos ficticis que no trobem quan comprem el producte. La solució és comprar-ne un altre i, novament, obtenim el mateix resultat. Nosaltres no assolim la satisfacció cercada, però la producció i el benefici augmenten. En temps de consumisme nadalenc, és més que pertinent aturar-nos un moment a analitzar quines són les nostres necessitats reals i desxifrar en quina mesura la felicitat prové de criteris quantitius i materials o més aviat d'aspectes qualitius. Els eixos d'anàlisi presentats són les següents necessitats: la subsistència, la protecció, l'afecte, l'enteniment, la participació, l'oci, la creació, la identitat i la llibertat.

Raül García-Durán
afons@setmanaridirecta.info

El capitalisme no s'ocupa de les nostres necessitats reals, que –per descomptat– no se satisfan per la via monetària. Vegem-ho a partir de la millor definició de les necessitats, de l'economista i ambientalista Max-Neef (*Desarrollo a escala humana*, 1994): “S’ha cregut, tradicionalment, que les necessitats humanes tendeixen a ser infinites; que estan canviant contínuament, que varien d’una cultura a l’altra i que són diferents a cada període històric (...) L’error és que no s’explicita la diferència fonamental entre el que són

col·lectivament és “la principal espècie en vies d’extinció que cal protegir”, una via per avançar vers la satisfacció d’aquestes necessitats. I afegeix: “Pensar col·lectivament és el primer pas per assolir la satisfacció de les necessitats; el segon és actuar d’acord amb aquest pensament, tornar a pensar, tornar a actuar...”.

La subsistència

El 80% de la població mundial passa fam i, cada any, moren 30 milions de persones per aquest motiu; cada deu segons una criatura. El 20% de la població mundial més rica disposa del 85% del producte mundial (70% el 1965) i el 20% més pobre de l’1,1% (2,3% el 1969). A més, considerar l’ésser humà per sobre de la natura ha posat el conjunt de l’espècie humana en perill d’extinció i la recerca només del benefici econòmic ha fet que, ja el 1998, superéssim la capacitat de càrrega del planeta. La petjada ecològica, un concepte que sintetitza l’impacte de l’activitat humana sobre el medi ambient, ens indica que sobrepassem l’ús de recursos en dues terceres parts. És a dir, aquest índex –molt més complet que el Producte Interior Brut (PIB)– ens recorda que, globalment, estem consumint més recursos i creant més residus dels que el planeta pot produir i admetre.

“La realitat obeeix unes lleis diferents de les econòmiques; reconeix el temps antropològic: com més ràpidament es consumeixin els recursos i l’energia dis-

–
*Si es tingués en compte
només el 10% de la
despesa militar dels
Estats Units, es podrien
satisfer totes les
necessitats mundials*

pròpiament necessitats i el que són satisfactors d’aquestes necessitats (...) aquestes són: la subsistència, la protecció, l’afecte, l’enteniment, la participació i l’oci, la creació, la identitat i la llibertat”. Segons apunta Max-Neef al seu llibre, és bo fer l’anàlisi d’aquestes necessitats de forma col·lectiva, ja que, segons ell, pensar

ponible al món, més curt serà el temps que queda a disposició per a la nostra supervivència; com més accelerem el creixement i la producció, més reduïm el temps real a disposició de la nostra espècie. Un organisme que consumeixi més ràpidament del que l'ambient pot produir per a la seva subsistència no té probabilitat de sobreviure; ha escollit una branca seca de l'evolució, ha escollit el camí recorregut pels dinosaures".
(Enzo Tiezzi)

La protecció

En aquesta necessitat és on les precisions de Max-Neef són més útils. Per satisfer la necessitat de protecció hem desenvolupat un satisfactor clarament negatiu, l'armament, que actualment és el major negoci econòmic i la principal amenaça contra la nostra protecció. L'any 2001, al món, hi havia 40 guerres que afectaven 35 països. Si es tinguéssim en compte només el 10% de la despesa militar dels Estats Units, es podrien satisfer totes les necessitats mundials dels satisfactors. A nivell global, la despesa militar va assolir un nou rècord mundial l'any 2009: va augmentar un 5,9% respecte el 2008 i un 49% respecte el 2000. Cada any es fabriquen set milions d'armes lleugeres, que cada dia maten 1.000 persones i en deixen ferides 3.000.

"La pitjor de les institucions gregàries és diu exèrcit. L'odio. Si un home pot sentir algun plaer en desfilar al so d'una música, menyspreo aquest home. No mereix un cervell humà i una medulla espinal li és suficient".

(Albert Einstein)

L'afecte

Val la pena subsistir protegides si no som estimades? El més important per una persona és estimar i ser estimada. El capital ens ofereix consum compulsiu de sexe, sense afecte, per exemple. La llibertat sexual també és una necessitat, però com a vehicle per ampliar els nostres afectes, no pas per eliminar-los. La família es descompon i, a pesar de tot, el matrimoni es manté a ultrança. El resultat és aclaparador: només a l'Estat espanyol, l'any 2009, hi van haver 175 nul·litats, 68.384 divorcis consensuats, 47.567 divorcis no consensuats, 5.521 separacions amb acord i 2.947 sense acord. I, alhora, ningú no retribueix les tasques més importants, les de cura d'un mateix i dels altres.

"L'individu, sigui qui sigui i sigui quina sigui la seva situació, no val sinó com a membre d'una comunitat; ella és la que existeix i viu, ell no existeix ni viu sinó per ella i, en gran part, per a ella".

(Charles Montell)

L'enteniment

Ens podem entendre si no ens estimen? El capital confon enteniment amb acumulació de coneixement i un coneixement merament positiu de la realitat, que amaga tristament el que hauria de ser. Per citar només algunes dades de malalties mentals, segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), una de cada quatre persones, el 25% de la població, pateix un trastorn mental a la seva vida. En concret, 450 milions de persones estan afectades per una malaltia mental, neurològica o de conducta, fet que dificulta greument la seva vida. Un altra dada que cal tenir en compte és el fet que entre un 70 i un 80% de les persones que tenen una malaltia mental es troben en situació laboral d'atur.

"On és la saviesa que hem perdut en el coneixement? On és el coneixement que hem perdut en la informació?"

(T.S. Eliot)

La participació

El fet de votar cada quatre anys, sense que, durant aquest període, hi hagi més participació ni control, no és democràcia. Hi ha formes d'anar avançant en la participació vers una democràcia directa: consells ciutadans, referèndums, pressupostos participatius, etc. Es tracta que tots i totes puguem tenir la nostra opinió i saber la de l'altra gent; de recuperar el nostre component social; de desenvolupar la sociabilitat; de no ser esclaves de l'Estat, sinó tenir-lo al servei col·lectiu; de definir entre totes el valors que volem defensar i un llarg etcètera.

"La definició més curta i exacta de democràcia és una paraula desgastada per l'ús i els interessos de forma que ja no vol dir res. Democràcia = paraula = res = zero. Millor parlar –com deia un amic meu en una conferència– de democràcia, és a dir, poder del poble sense poder, quan ja no existeix el poder. No parlem de poder, sinó de lliure voluntat dels ciutadans que han recuperat la seva voluntat robada. La nova situació social en què s'insereixen aquestes voluntats s'assoleix quan es pot dir 'la meua llibertat comença on comença la teua'. Així, es defineix una societat en la qual hem recuperat el nostre ésser individual i social al mateix temps. Una societat petita, comunal, on tots estem preocupats tant per la llibertat i el benestar individual de cadascun com per la llibertat i el benestar comunal, comunitari. Demà... o potser demà passat".

(Raúl García-Durán)

L'oci

Malgrat els milions de persones aturades que hi ha avui dia (l'atur al món podria afectar entre divuit i 30 milions de persones, segons l'Organització Internacional del Treball), el capital ens fa treballar més i més: la jornada de treball no es redueix, sinó que la intensitat del treball augmenta i es retarda l'edat de jubilació, entre altres tendències. L'atur podria ser una via per a l'oci, però no ho és.

Ben al contrari, és la necessitat de trobar una feina perquè, si no, perilla la nostra subsistència. El lloc de treball interessa tan sols al propietari, que és qui se'n beneficia, mentre que, a les treballadores, el que els interessa és el dret del treball, que vol dir poder treballar o no. Cada vegada es reivindica més la renda bàsica universal, que és el dret de rebre un ingrés pagat per l'Estat, fins i tot si no es vol treballar de forma remunerada, sense prendre en consideració si s'és una persona rica o pobre i independentment de quines siguin les altres possibles fonts de renda. Cal tenir present que el treball assalariat només és una part petita de tot

el treball que es du a terme: segons dades del PNUD, per exemple, el treball assalariat només produeix el 25% de la riquesa mundial i el 75% restant és produïda pel treball domèstic no pagat, el treball d'autoconsum i el treball voluntari.

“Estem en un moment en què la cursa contra rellotge pot més que la cursa per a l'estima”.
(Gilles Lipovetky)

La creació

Allò que distingeix l'espècie humana de la resta de criatures és, precisament, la creació, tot i que el capital ens la robi mitjançant l'alienació. Com apunta John Holloway (*“Cambiar el mundo sin tomar el poder”, El Viejo Topo*, 2002), el capital utilitza el seu “poder sobre” per anul·lar el nostre “poder per a”, és a dir, per definir la nostra vida i canviar la societat. Es tracta, però, d'un procés en el qual encara podem incidir. El “poder sobre” és una creació social i, per tant, la societat pot eliminar-lo. Per això, Gramsci ens parla de “pessimisme de la intel·ligència”, però també d’“optimisme de la voluntat”, perquè podem crear.

“Se hace camino al andar, y no quiero elegirlo, sino hacérmelo por la intrincada selva, por lo intransitable, camino al infinito, lo inaccesible”.

Antonio Machado

La identitat

Si tornem al fil que proposava Holloway, per recuperar el nostre “poder per a”, ens hem de superar primer a nosaltres mateixes; hem de superar la nostra submissió, la nostra pròpia identitat falsejada i fragmentada pel capital. Com palesen les diverses lluites per la interculturalitat i el mestissatge –i en particular els moviments indígenes–, el denominador comú de tots els pobles i cultures són l'ètica i la dignitat, és a dir, la lluita per la llibertat, la igualtat i la fraternitat. Fins ara, ja hem après que tenim diverses formes solidàries i creatives d'avançar. Per perfeccionar-les, caldrà fer una reflexió col·lectiva i saber avançar a partir del consens i de parlar i escoltar sempre respectant l'altra persona i el dret comú d'equivocar-nos.

“Llavors, aquest dolor que ens unia ens va fer parlar i van reconèixer que, en les nostres paraules, hi havia veritat; van saber que no només la pena i el dolor habitaven la nostra llengua; van reconèixer que encara hi ha esperança als

nostres cors. Van parlar amb nosaltres, van mirar dins nostre i van mirar la nostra història: van veure com els nostres ancestres més antics sofrien i lluitaven, van veure lluitar els nostres avis i els nostres pares amb fúria a les mans, van veure que no tot ens havia estat pres, que teníem allò més valuós, allò que ens feia viure, que feia que el nostre pas s'elevés per sobre de les plantes i dels animals, el que feia que la pedra estigués sota dels nostres peus... i van veure, germans, que tot el que teníem era la dignitat i que la vergonya d'haver-la oblidat era gran”.

Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional, EZLN

La llibertat

Com deïem abans, “la meua llibertat comença on comença la teua”. Així, doncs, la concepció de la llibertat com la mera llibertat individual –tal com la concepció del capitalisme– és una immensa deformació. Som éssers individuals i socials al mateix temps i eliminar o marginar un d'aquests dos aspectes és una greu mutilació. La gent se sent més lliure quan participa en una tasca comuna i –encara que es defensés des d'alguns corrents postmoderns– és absurd pensar que només s'és lliure si es fa allò que es desitja fer en cada moment. La llibertat consisteix i es materialitza, precisament, a partir de les nostres pròpies limitacions (llibertat real), les restriccions pròpies de la realitat social (igualtat) i les restriccions autoimposades per la pròpia voluntat moral (fraternitat). Es tracta de construir-nos com a persones, no com a individus. Per això, ni la llibertat ni la igualtat ni la fraternitat poden existir sense estar vinculades. La llibertat és, més que qualsevol altra cosa, un procés d'alliberament. Un procés, un principi ètic i un objectiu per assolir.

“La llibertat no es demana, es conquereix”.
Gillo Pontecorvo

Quant costa la felicitat?

Mar Carrera i Alba Gómez

La nostra condició d'assalariades del capitalisme ens ha fet perdre alguns dels puntals més bàsics del benestar, com l'amistat, l'amor, el sexe, la participació, la solidaritat, el temps... Si en lloc de catalogar els països en funció del seu Producte Interior Brut (PIB) els classifiquéssim segons el grau de felicitat de la seva ciutadania, veuríem que –almenys a casa nostra– ens hem anat tornant cada volta més pobres.

Tot i que la felicitat sigui impossible de mesurar, hi ha qui s'ha esmerçat a analitzar-la. Aquest és el propòsit d'indicadors com el Genuine Progress Indicator o el popular Happy Planet Index 2.0 (impulsat per la New Economics Foundation), que posa en relació la petjada ecològica d'un territori, el nivell de satisfacció personal de la ciutadania i l'esperança de vida. Segons aquest indicador, la majoria de països occidentals tenen índexs de felicitat força baixos, sobretot a causa del seu escàs equilibri ecològic. Per tant, el nivell de benestar de la ciutadania no depèn pas del nivell de consum que tinguin ni del PIB per capita, sinó d'altres condicionants, com la satisfacció de vida. Costa Rica, la República Dominicana i Jamaica encapçalen la segona compilació d'aquest índex planetari de la felicitat (publicat el 2009), malgrat que el seu nivell de riquesa econòmica sigui inferior al de l'Estat espanyol (que ocupa la posició 76 del rànquing), el Canadà (a la posició 89) o Dinamarca (posició 105).

L'any 2006, els artífexs d'aquest índex insòlit van impulsar un manifest global per assolir un planeta més feliç. Aquest document consta de deu punts o objectius que, amb el pas dels anys, no han perdut ni un bri d'interès ni de rellevància i que, a grans trets, són els següents:

1. Eradicar la pobresa extrema i la fam.
2. Millorar l'atenció mèdica.
3. Alleujar el deute.
4. Canviar de valors.
5. Donar suport significatiu a les persones perquè tinguin una vida plena.
6. Capacitar les persones i promoure la bona governança.
7. Identificar els límits del medi ambient i dissenyar polítiques econòmiques per treballar en funció d'aquests límits.
8. Disseny de sistemes de producció i consum sostenibles.
9. Treballar més dur per lluitar contra el canvi climàtic.
10. Mesurar allò que importa.

El punt desè, extremadament lúcida, encoratja a seguir uns barems molt diferents a l'hora de mesurar si veritablement som feliços sobre la Terra. Aquest darrer punt constitueix una fita extremadament important, ja que reclama un canvi de perspectiva, una manera radicalment diferent d'entendre la felicitat.

FONT: www.happyplanetindex.org.

En resum, ens trobem a la cruïlla entre el regne de l'economia –que, avui, amb grans dificultats ecològiques, desenvolupa els satisfactors, alguns de negatius i desconnectats de les necessitats reals– i el regne de la fraternitat, que és la via per avançar cap a la satisfacció d'aquestes necessitats. Tot depèn de la nostra acció.

REFERÈNCIES:

Max-Neef, M. (1994). *Desarrollo a escala humana: conceptos, aplicaciones y algunas reflexiones*. Barcelona, Icaria.

Patrizia Romito:

“La massacre de Montreal va ser un acte masculinista contra les dones”

Patrizia Romito és investigadora i professora associada de Psicologia Social del Departament de Psicologia de la Universitat de Trieste (Itàlia) i ha estat reconeguda internacionalment per les seves recerques sobre la violència masclista. Les seves investigacions es basen en la comprensió de les respostes socials davant la problemàtica de la violència contra les dones i les criatures i els mecanismes socials d'ocultació i negació d'aquesta violència. El seu últim llibre ha estat publicat en italià, francès, anglès i també en castellà, amb el títol *Un silencio ensordecedor. La violencia oculta contra mujeres y niños* (Montesinos, 2007). Els seus altres principals àmbits de recerca són la maternitat, la família i la salut mental de les dones. Ha estudiat molt concretament l'anomenada *depressió post-part* i ha desmentit les explicacions biologicistes situant-la en la societat patriarcal i indagant la relació entre la depressió i el context psicosocial que viuen les dones. Recentment, ha analitzat l'anomenada *paternitat irresponsable*, la que exerceixen els homes violents.

Glòria Casas Vila
entrevista@setmanaridirecta.info

El desembre de 2009, vas ser la convidada d'honor del Congrés internacional sobre violència contra les dones i les feministes, celebrat a la Universitat del Quebec a Montreal (UQAM) per commemorar els vint anys dels fets ocorreguts el 6 de desembre de 1989. Què va passar i per què és important celebrar-ho?

Aquest congrés va servir per recordar i reflexionar sobre un esdeveniment que va passar fa vint anys i que s'anomena la massacre de Montreal. Fa vint anys, un home jove armat va entrar a l'Escola Politècnica –la facultat d'Enginyeria de Montreal– i va matar catorze noies. Volia matar dones. Va separar les noies dels nois, va disparar contra les dones i després es va suïcidar. Va ser una massacre de dones, molt diverses; no eren necessàriament noies feministes, eren noies que, en un país bastant tradicional com era el Quebec de fa vint anys, feien l'elecció poc convencional de cursar uns estudis molt masculinitzats.

I com va reaccionar la societat quebequesa?

Les autoritats locals no volien reconèixer l'odi masclista que hi havia en aquest gest i van dir que l'assassí, que es deia Marc Lépine, era un boig. Ell havia escrit una carta on deia que detestava les dones, que el feminisme havia arruïnat la seva vida i que volia matar dones. Era una decisió molt clara, jo diria molt racional; estava molt ben preparat. Va tenir un gran impacte al Quebec, però fins i tot avui, després de vint anys, a l'Escola Politècnica no es fa cap acte per recordar que va ser un acte masculinista contra les dones.

Què en diuen, els grups masculinistes, de la massacre?

Cal dir que, al Quebec, on les dones han fet progressos enormes, hi ha grups masculinistes horribles. No sé si ha arribat aquí la pel·lícula *La dominació masculina*, del realitzador belga Jean Patric (vegeu www.ladominacionmasculine.net). És una pel·lícula magnífica, parla de la massacre i entrevista grups masculinistes.

N'hi ha un que diu, ben tranquil·lament, que la massacre de Montreal “va ser un error polític”, perquè va demostrar l'odi vers les dones. És a dir, que, per ell, el que és terrible no és l'assassinat de catorze noies, sinó que “se'ls veïés el llautó”.

– “Un marit violent no pot ser un bon pare”

– “El mite de les denúncies falses és una manera de no creure les dones que denuncien la violència masclista”

Qui són els masculinistes? Aquí no utilitzem aquest terme, tot i que un dels possibles equivalents seria l'apel·lació de neomasclistes o postmasclistes, divulgada especialment per Miguel Lorente.

Són grups que reafirmen el poder masculí, que diuen que els homes han perdut la seva posició social i que les dones ja no són al seu lloc. Detesten les feministes, a les quals anomenen *femi-*

nazis. Sovint, són molt propers a les associacions dites “pels drets dels pares”, pel que fa a ideologia i a la forma d'organitzar-se com a *lobby* polític.

Les associacions de pares separats diuen que els pares són discriminats pels jutges i jutgesses en les qüestions de separació i divorci...

Això no és gens cert. Hi ha un munt de recerques i d'estadístiques que demostren que no és així. Cal recordar quin és el context general, ja que, a la majoria de les societats europees, les mares són les que s'ocupen de les criatures durant la vida conjugal i després. El model dominant és que la mare s'ocupa dels fills i filles i els pares se n'ocupen massa poc; i aquest és el problema. No és una qüestió de discriminació, però sí que hi ha una minoria de casos de separacions i divorcis molt difícils i, sovint, són casos de violència masclista en la parella. Així doncs, cal pensar la violència en aquests casos i que normalment els drets dels pares són respectats, fins i tot els exerceixen massa poc quan podrien ocupar-se de les criatures i no ho fan.

Dius que, en els casos marcats per la violència, el que es manté no són els drets paterns sinó els drets patriarcals...

Sí. Quan es parla de drets dels pares en aquest context és un discurs metafòric, ja que hauria de remetre'ns a una qüestió de la vida familiar, al fet d'ocupar-se dels fills i filles, etc. I, finalment, el que es reivindica és el dret patriarcal de tenir accés a la cria-

“Considerar-se víctima no és una condició existencial”

Tu defenses l'ús del concepte víctima. Per què creus que és important políticament?

Aquests últims anys, hem presenciat un atac contra les víctimes. Un atac a les recerques que demostren la freqüència de la violència contra les dones. Es diu que la violència s'inventa, que en realitat no ho és, que és una crisi de parella, un conflicte familiar. I les dones que han viscut aquesta violència la neguen, perquè és molt difícil reconèixer-se com a víctima. Les dones que han viscut violència molt poques vegades ho anomenen violència, violència sexual o violació... i denuncien molt poc. Però, les que ho fan, les que denuncien la violència masclista, són atacades en tant que víctimes.

Es diu que, en realitat, fan victimitisme?

S'ataca la idea i el dret de considerar-se víctima. Això és perillós. Perquè ja no hi ha un espai social, un concepte per definir quan algú ha patit una injustícia greu i demana un reconeixement i una reparació. Si abolim el terme víctima, com ens definim? A més, és fals pensar el concepte víctima en termes psicològics,

com si fos una característica de la persona que ha patit la violència. No és una condició existencial! I encara menys una característica de personalitat. És un estat objectiu, que pot durar un temps limitat i que afirma la violència que algú ha exercit contra tu.

En aquest context dramàtic de la violència masclista contra les dones, on són les esperances?

Si mirem el patriarcat ben de cara, sols podem ser pessimistes. Perquè a cada petit avanç de les dones, hi ha una gran reacció del patriarcat. És realment un procés de lluita molt difícil. Però hem de tenir clar que estem atacant un sistema, que hi dedicarem tota la nostra vida i la vida de les que vindran... Si fos optimista, aniria a la platja, però com que sóc pessimista, cal que continuem treballant. Com diu l'escriptora feminista francesa Florence Montreynaud, quan mires el que fan a les dones, com les tracten i com les maltracten, la ràbia que això em provoca és la que em dona la força cada matí per llevar-me i per continuar lluitant.

FOTOGRAFIES:
Glòria Casas

tura. És una qüestió realment diferent. En aquests casos, no s'hauria de parlar de drets dels pares, sinó dels drets de posseir els infants, que és una característica del patriarcat.

Quina és la relació entre la violència contra les dones i la violència contra les criatures?

Dins la família, molt sovint, estan relacionades. Moltes recerques sobre aquest tema demostren que entre un 40 i un 60% dels homes que són marits o companys violents també ho són cap als fills i filles. També hi ha la violència assistida, el fet que les criatures siguin testimonis del maltractament vers la mare és una forma de violència. El problema és que aquesta relació no és vista socialment i, avui dia, a la majoria de països occidentals, hi ha aquesta actitud de forçar i insistir perquè hi hagi la relació pare-fill quan el pare ha estat violent envers la mare, fins i tot si ha estat violent vers els fills! Això no és possible. Jo sóc psicòloga, però també és una qüestió de sentit comú. Un marit violent que ha denigrat, que ha insultat la mare, que l'ha violentada físicament, no pot ser un bon pare.

D'on ve aquesta idea?

Hi ha un discurs psicològic, basat en conceptes completament falsos, segons el qual més val tenir contacte amb un pare violent que allunyar-se'n. I això és totalment demencial, perquè aquest pare esdevé un model. O bé la criatura està aterrita, no vol veure'l, i obligar-lo a veure aquest home violent és una violència superior cap a al nen, la nena o l'adolescent; o bé el nen o nena accepta tenir aquesta relació i, finalment, pren el pare com a model. És això el que volem? Volem que els fills aprenguin la violència d'aquest home? És una bogeria el que s'està fent i, tanmateix, és el discurs social dominant.

També s'ha mediatitzat la idea que les dones fan denúncies falses per obtenir la custòdia de la seva mainada. Què en penses?

Això és un altre mite social del qual es parla moltíssim –i, malauradament, també als jutjats i als serveis socials– com si fos veritat. De nou, hi ha moltes investigacions que demostren que les denúncies fetes d'un progenitor contra l'altre durant les separacions dites difícils són molt estranyes. Més aviat són més freqüents les denúncies fetes pels pares que per les mares. La

– **“L'anomenada síndrome d'alienació parental no existeix, és un invent de Richard Gardner, un propedòfil declarat”**

idea que hi ha una epidèmia de falses denúncies de les mares contra els pares és un gran mite. Als EUA, hi ha una recerca molt important –feta per investigadores d'alt nivell científic– que, amb una mostra de 7.000 casos de denúncies fetes durant la separació, només registra dos casos de pares acusats de poder haver fet una denúncia falsa. És completament criminal utilitzar aquest discurs, ja que és una manera de no creure les dones i els fills i filles que denuncien la violència exercida pels marits i els pares. I és el que passa. Les denúncies fetes en aquest context tenen molt poques possibilitats de ser preses seriosament.

Jo no dic que s'hagin de creure sense investigar, s'han d'investigar, però, justament per culpa d'aquest mite, ja no es fa i es creu que de totes maneres són falses.

Què poden fer les mares que sospiten que els seus fills i filles estan vivint violència sexual per part d'algun home de la família?

Les dones que sospiten que el seu marit o algun altre home de la família està maltractant o abusant sexualment dels seus fills i filles estan en una situació molt difícil. Perquè, si no ho denuncien, no estan protegint les criatures i poden ser responsables de no protegir-les penalment. Però, si denuncien, es troben amb aquesta trampa terrible de les falses denúncies, o són sospitoses de voler-se venjar o de manipular els fills, a través d'aquest invent totalment delirant que és la síndrome d'alienació parental.

Què és la síndrome d'alienació parental (SAP)?

És una teoria segons la qual no s'ha de creure una criatura que no vol veure el seu pare després del divorci, perquè diu que és dolent, que té por d'ell, etc., perquè la mare l'hauria manipulat i li hauria rentat el cervell. El més increïble és que qui es va inventar la suposada síndrome va ser un psiquiatre americà anomenat Richard Gardner (que es va suïcidar el 2003), un personatge totalment tèrbol i propedòfil declarat... Quelcom que ens hauria de fer reflexionar d'entrada. Aquesta síndrome no ha estat reconeguda per l'Associació de Psicologia Americana (APA) ni per l'Organització Mundial de la Salut (OMS) ni pels col·legis de psicòlegs anglesos ni espanyols, etc. És una cosa que no existeix, és una manera de tancar la boca a les dones i les criatures que denuncien la violència.

Cooperació social a les Terres de l'Ebre

Després d'una dècada co-sint projectes comunitaris a les comarques del sud de Tarragona, el Grup d'Entitats d'Iniciativa Social de les Terres de l'Ebre (GEIS) es renova com a espai de referència pel desenvolupament de les persones amb discapacitat o en situació de risc social.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Aviat farà sis mesos que Tortosa va acollir la primera edició del Punt Òmnia. Durant aquest període, una vintena de nois i noies sota la tutela de la cooperativa Verge de la Cinta han participat en diversos tallers d'iniciació a Internet a la ciutat ebreña, gràcies als quals han après les formes de navegació i els principals recursos que ofereix la xarxa telemàtica.

Amb el suport del voluntariat de l'associació, el grup de joves, que presenta certs graus de discapacitat cognitiva i problemes de comprensió lectora, ha fet una passa més per millorar la seva autonomia personal. Punt Òmnia és un dels projectes amb què treballa la cooperativa Verge de la Cinta, l'embrí que va permetre crear el GEIS a principis dels anys 90, des del qual una colla de professionals i voluntariat ofereixen les eines necessàries per l'atenció de persones grans o afectades per graus diversos de discapacitat.

La cooperativa Verge de la Cinta i la Fundació Mercè Pla escolaritzen i assisteixen persones amb minusvalideses motrius o sensorials

Fruit del seu empeny, les biblioteques acullen sessions de lectura per a nois i noies amb dificultats de comprensió lectora

Al voltant del GEIS, que d'entrada va comptar amb tres entitats impulsores, s'han dinamitzat cicles formatius per a nois i noies amb discapacitat intel·lectual o física, ja sigui al centre residencial autogestionat per la coordinadora o a través d'un servei ambulatori que incideix en els trastorns del desenvolupament infantil i en les situacions de risc que puguin provocar-los. També s'ha posat en marxa una aula on s'escolaritzen a temps parcial adolescents afectades per minusvalideses motrius o sensorials, sense oblidar el servei d'acolliment que, segons el GEIS, els

Passejada de joves acompanyats per la Terra Alta

Arxiu

Durant la Castanyada, el GEIS va organitzar parades al carrer

Arxiu

facilita una vida "més independent i des-institucionalitzada".

Des d'aquest paraigua semiprofessional, que manté l'esperit cooperatiu crític dels inicis, també s'ofereix una atenció diürna a les persones que requereixen capacitats laborals per la seva incorporació al mercat de treball. Algunes de les feines, fins i tot, es gestionen des del mateix centre especial amb què Verge de la Cinta i la Fundació Privada Mercè Pla, cofundadora del GEIS, asseguren als nois i noies una primera activitat remunerada, fonamental en el procés de rehabilitació de la persona.

Pedagogia en comunitat

La funció social del GEIS abraça totes les Terres de l'Ebre, des de les comarques del Baix Ebre passant pel Montsià, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre. No obstant això,

el seu equip de voluntariat i gent experta en inclusió social aposta per "un servei humà i de proximitat, atès que el treball amb la persona ha de ser eficient per assolir els objectius fixats".

Amb aquest propòsit, l'acompanyament personal integra activitats que permeten revisar continuament les inquietuds del jovent tutelat i de la gent gran a la qual també es presta atenció. A més del vessant educatiu, un procés durant el qual les famílies tenen una participació bàsica en la transmissió de valors, cal destacar activitats com els jocs recreatius i els tallers per exercitar la memòria, a més de les sortides que acosten la persona a la natura i, a través d'ella, al coneixement de la història i la biodiversitat.

Sobre aquestes bases, els monitors i monitores del GEIS constaten l'enfortiment dels nois i noies i l'increment de les

seva autonomia, mitjançant la qual es desenvolupen en l'àmbit comunitari.

Mentre es millora cada dia l'itinerari de cada jove i de la gent gran, contribuint al seu autoaprenentatge, Verge de la Cinta i la Fundació Mercè Pla busquen fórmules per garantir el compromís de la societat en l'ajuda al col·lectiu de persones amb discapacitat.

A resultes d'aquest empeny, per exemple, diferents biblioteques –com la de Tortosa, Amposta i d'altres localitats ebreñes– han acollit sessions de lectura amb llibres adaptats per a persones amb dificultats de comprensió lectora, que els centres especials aprofiten per programar després de les seves activitats. Una labor pedagògica que, a l'escalf del teixit associatiu, contribueix a superar els murs i aplanar el camí per assolir una societat més justa i inclusiva.

Educació sense receptes

El membre de la Coordinadora Catalana pel Reconeixement i la Regulació de l'Educació en Família, Manel Moles, reflexiona a partir de la seva experiència

sobre com ha d'afrontar l'educació dels infants. Segons Moles, "educar és una oportunitat per transmetre el millor i més profund de nosaltres".

Infants jugant al pati d'una escola

Anna Murillo

Manel Moles
bonviure@setmanaridirecta.info

L'altre dia, parlant sobre encenedors amb els meus fills, comentàvem les diferents formes d'encendre el foc que utilitzem a casa (encenedors, llumins, encenedors de cuina, etc.) i els diferents tipus d'encenedors (de gas, de gasolina, etc.). Llavors, vaig recordar l'encenedor de corda que utilitzava el meu avi. Vaig compartir aquest record amb ells. Vam buscar algunes fotos d'aquest tipus d'encenedors i vam discutir el seu funcionament.

Vam saltar d'un tema a l'altre, fins que algú va preguntar pels romans. Com encenien el foc els legionaris romans? Ens vam informar, vam buscar la resposta i, és clar, feien foc amb esca i pedrenyal. De fet, aquest va ser el mètode comú de fer foc dels egipcis i els sumeris fins ben entrat el segle XIX i la invenció del llumí de fòsfor.

Per què explico tot això? En certa manera, per justificar la meua perplexitat, el meu desconcert i la meua confusió a l'hora d'educar els meus fills.

Un dia, un company de la feina em comentava que el que hem de fer és treballar i guanyar diners perquè, als nostres fills, no els falti res; que, de l'educació, ja se n'encarreguen els mestres, que han estudiat per això. És clar. Bé, és coherent. La meua companya és professora de primària i, per tant, li ho vaig preguntar. Doncs, resulta que són les mares i els pares els responsables de decidir l'educació dels seus fills. Així ho recull la Constitució. O sigui, que el meu amic anava desencaminat.

També vaig trobar nombrosos llibres sobre educació molt interessants, però molts semblaven més preocupats en els pares que no pas en els mateixos infants: com fer que la nostra filla dormi, com fer que obeeixi, que estudiï, que aprengui a tocar

un instrument. Però, em resisteixo a pensar que aquesta sigui l'educació que jo busco per als meus fills.

Després d'aquest llarg periple, em va venir una idea: l'educació que hem de proporcionar ha de respondre als objectius, les expectatives que haguem dispostat en els nostres fills i filles i a les prioritats que considerem. En funció del futur que vulguem per a les nostres filles, haurem d'optar per un tipus d'educació o un altre. Bé, ara es tracta simplement d'endevinar què voldrà ser el meu fill de gran i preparar-lo en aquest sentit.

Educació no és una obligació ni una càrrega, sinó una oportunitat pel creixement personal; un creixement que, alhora, serà model i motor del creixement dels nostres fills

Què serà el meu fill, de gran? A què és probable que es dediqui? Creativitat o productivitat? Enginyeries o salut? Potser es decantarà cap a l'àmbit sociològic i psicològic? O potser cap a l'educació artística? Buscarà ocupar càrrecs directius o preferirà feines de menys responsabilitat? Economia, lleis, política? O potser s'ajuntarà amb un grup d'amics i vagi a repoblar algun poble abandonat del Pirineu d'Ossa i es dediqui al cultiu i la comercialització d'aliments ecològics.

La meua responsabilitat com a pare és vetllar per la seva educació. I si això comporta descobrir a què es dedicarà el meu fill de gran, caldrà descobrir-ho. Però les opcions, les possibles alternatives són moltíssimes. Hi ha infinitat de camins, de possi-

bilitats, comptant només les que coneixem. I com més ens apropem a una ocupació determinada més es dilueixen les possibilitats concretes. En totes les categories llevat d'una: ser pare. Aquí, els percentatges es mantenen elevats, elevadíssims.

No sé, ni puc saber, com es guanyaran la vida els meus fills, però sí que arribarà un dia en què seran pares, com jo. Llavors, que siguin uns bons pares.

Després de tots aquests anys de recerca i estudi, alguna cosa m'ha quedat, com per exemple que els aprenentatges els podem classificar en conceptes –que neixen a l'interior de l'individu a partir dels estímuls externs, les vivències i el joc– i habilitats –que s'aprenen socialment i a través de la pràctica. Aquest procés educatiu de preparació per al seu futur rol com a pares suposarà per als meus fills el desenvolupament de certs conceptes educatius, però també l'adquisició de tota una sèrie d'habilitats.

En relació a la transmissió d'habilitats, hi ha molt consens sobre com s'ha de fer. Des d'autors clàssics com Vigotsky fins d'altres més contemporanis com Howard Gardner, observem un èmfasi especial en la influència social i, sobretot, en la figura de l'expert, el model experimentat que disposa d'habilitats que vol transmetre. Els models socials són els que tindran un paper decisiu a l'hora de transmetre certes habilitats i amb unes característiques determinades. Personatges de ficció i històrics, personalitats d'actualitat, coneguts, mares i pares d'altres infants, professors i educadors, ties i oncles, àvies i avis, la seva mare i, oh!, jo mateix.

Accepto el meu rol com a model. Ara bé, sóc un bon model? Faig un petit exercici mental: imagino quines habilitats haurà de tenir el meu fill per poder desenvolupar aquesta tasca amb suficiència. Em

col·loco davant d'un mirall mental i sembla que hi ha algunes mancances.

Si el meu fill no disposés d'algunes habilitats que he considerat, què hauria de fer? La resposta apareix amb claredat. Evidentment, no rendir-me. Acceptar les seves limitacions sense excuses. No adoptar decisions solament per calmar la consciència. Identificar les habilitats que li falten i plantejar-me amb realisme què cal fer. Per sort, encara que els infants creixen molt ràpidament, triguen uns quants anys a fer-ho i, per tant, hi ha temps, si es vol aprofitar de debò. Perquè això és el que, com a model, transmetrem als fills: afrontar les dificultats i aprofitar-les per créixer com a persones.

Ara, només m'he d'aplicar aquest plantejament. Sembla que, de sobte, la llista de feines pendents ha crescut bastant. Però això no és una obligació ni una càrrega, sinó una oportunitat per al creixement personal, un creixement que, alhora, serà model i motor del creixement dels meus fills.

L'educació és un regal. Un regal que, fa bastants milions d'anys, un avantpassat primitiu nostre va voler entregar a les seves cries. Un present que la meua mare i el meu pare em van donar un dia i que jo, ara, entrego als meus fills. Sense pretensions, sense exigències, sense esperar res a canvi. Un regal sincer. Per a ells. Perquè en gaudeixin. Perquè creixi al seu interior i perquè ells l'entreguin, alhora, a la seva descendència, en un poderós cicle vital.

Què hi ha en aquest regal? El que cada mare i cada pare pugui, vulgui i cregui que ha d'entregar als seus fills. El que sí que puc dir és que, en aquest regal, hi ha el millor i més profund de cadascun de nosaltres. Perquè, si no, no seria regal. Perquè, si no, no seria educació.

Una mirada a Dadaab

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

La seva mirada ha envellit més ràpid que no pas ell. La guerra, la por, el dubte i, finalment, la fugida de Somàlia són moltes imatges per segon. Mohamed Ali és el líder de l'N-0, una zona del camp de refugiats més gran del món, Dadaab. Es troba a Kenya, a un centenar de quilòmetres de la frontera amb Somàlia, que està tancada des de 2008. Davant d'aquest blindatge, el govern kenyà no ha previst que unes 6.500 persones la creuin mensualment per fugir de la guerra de Somàlia, però sí que ha provocat que ho facin immerses en un viatge clandestí, sota la lona d'algun camió, a través de l'àrida estepa. És el cas de Mohamed Ali, que ha pagat la travessia amb allò que els quedava. Aquest camí d'obstacles, per força, ha d'excavar les conques dels seus ulls.

Mohamed Ali va arribar al camp el 2007 i ha perdut el recompte dels dies que fa que lluita per aconseguir que la comunitat dormi sota un sostre sense esquinços. La pluja amenaçadora no concedeix cap treva. L'aire pesa, la camisa s'adhereix a la seva pell i, amb la mirada perduda, recorre aquesta terra segellada amb murs invisibles. Quedar-s'hi, tornar a la guerra o

convertir-se en un *sense papers* a Nairobi. Amb aquestes opcions, probablement, Mohamed Ali també sent que Dadaab sembla el germen d'una ciutat envasada al buit, amb un urbanisme en grau zero. Ell, com altres, no acaba de viure ni apropiat-se d'aquest no-lloc, més aviat hi sobreviu i concentra el seu futur als esquinços de les tendes. El camp de refugiats de Dadaab es va construir per arribar a desaparèixer, però, dues dècades de conflicte a Somàlia l'han convertit en la llar de gairebé 300.000 persones, que no són pirates ni milicians sinó que, com la majoria, han fugit de la violència. Una violència amb molts vèrtex, però alimentada per altres estats –com l'espanyol– que, malgrat l'embargament decretat per les Nacions Unides el 1992, han subministrat material militar a Somàlia sota l'etiqueta d'*ajuda al desenvolupament*. Ara mateix, a Mohamed Ali, el futur se li presenta impracticable. Diposita totes les seves energies a allargar la ració quinzenal de menjar, contenir la pluja amb la mirada i posar fil a l'agulla als esquinços de la seva llar.

Gemma García

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

INTERNET

Vídeos d'història en català a Histotube

Histotube és un portal de vídeos sobre història i patrimoni escrit exclusivament en català, nascut arran de les dificultats existents per trobar material audiovisual sobre temes d'història en català a la xarxa. A histotube.blogspot.com, podem trobar un directori de documents audiovisuals ordenats per àrees geogràfiques, àrees temàtiques i períodes històrics adreçat a docents i alumnes, però també a persones interessades en la història i el patrimoni. Els seus autors tenen dos trets comuns: són llicenciats en història i han vehiculat els seus coneixements d'història local a través de la xarxa. Jordi Bonheví, a través del portal Històries Manresanes; Llorén Casasús, a través d'Un Mataró no tan llunyà; Dani Cortijo, a través d'altresbarcelones.com, i Agus Giral, a través de Memòria de Sants i Memòria del Poblenou. Tanmateix, l'equip impulsor explica que, "si amb els nostres blocs volem donar a conèixer fets històrics inèdits o desconeguts sobre el propi territori", amb Histotube "fem una selecció acurada de material ja existent a la xarxa". L'objectiu principal, però, és el mateix: posar la història a l'abast de la comunitat. MANU SIMARRO

'MASS MEDIA'

TV3 fa mutis sobre la trama de corrupció policial

El tractament que han fet els mitjans de comunicació de la trama de corrupció policial que implica més agents, comandaments i cossos policials de la història recent i que va ser destapada pel setmanari DIRECTA va ser del tot incorrecte. En primer lloc, cal destacar el silenciament absolut que la televisió pública autonòmica TV3 ha fet del cas. Ni una referència ni una notícia. Res de res. Aquest fet posa en qüestió el criteri informatiu de la cadena, que si bé ha informat dels casos de corrupció Palau i Pretòria, sobre aquest nou cas, de moment, fa mutis. Les altres televisions tampoc no han informat del cas, tot i que sí que ho han fet els diaris o ràdios del mateix grup mediàtic. Els mitjans que van tractar la trama són *El Periódico*, *El País*, *La Vanguardia*, *ARA*, *Rac1*, *Catalunya Ràdio* i l'ACN. Del tractament que en van fer aquests mitjans, cal destacar que *El País* copia les informacions publicades per la DIRECTA sense citar-la i que *Rac1* s'atribueix la publicació en exclusiva, tot i que la DIRECTA ho va fer un dia abans. A més, *La Vanguardia* va confeccionar un article copiant les piulades al Twitter d'un redactor de la DIRECTA. M.S.

TELEVISIÓ

Publicitat encoberta a la televisió pública

Les televisions públiques espanyola (TVE) i catalana (TV3) fan publicitat encoberta. Aquestes últimes setmanes, hem pogut veure alguns exemples que ens permeten fer aquesta afirmació. El cas de TVE és –potser– el més important, ja que, des de principis de 2010, aquesta cadena no emet anuncis durant les pauses. Tot i així, als espais *España Directo*, *La Mañana de La 1* i *Gente*, vam poder veure anuncis de La Sirena,

una marca de congelats. Al primer programa, es destacava el potencial laboral d'aquesta marca amb un reportatge i, als dos últims, es feien reportatges i connexions en directe amb un concurs de receptes nadalencues cuinades amb productes congelats. Tot i que les reporteres i presentadores no diuen el nom de la marca, podem veure-hi el logotip a davantals i als plafons i sentir gent de la marca fent afirmacions com aquesta: "Si el

producte és bo com els de La Sirena i es descongela bé, no hi ha cap problema". També destaquen les suposades qualitats dels productes.

A TV3, també podem trobar publicitat encoberta. Tres exemples: al programa *Divendres*, vam veure un reportatge sobre els anuncis de les marques de cava Freixenet i Codorniu on es parlava de les qualitats dels productes; a *La Marató*, vam veure un espectacle de patinatge artístic

promocionat per Port Aventura i el portaveu d'aquest parc temàtic venent-nos el com una mostra de solidaritat; finalment, a la sèrie *La Riera*, cada setmana podem veure els personatges traient diners del caixer de Bancaja. Són casos pràctics de com –també des de la televisió pública– s'intenten vendre productes durant els espais no publicitaris, és a dir, als programes d'entreteniment o d'informació. M.S.

PREMSA

'El Periódico' torna a acarnissar-se amb el Raval

Es podria dir que Antonio Baquero torna a fer de les seves o potser que *El Periódico* torna a abusar interessadament dels estereotips que desdibuixen la realitat del Raval. En tot cas, allò acreditat és que Badre, un estudiant de batxillerat de l'IES Milà i Fontanals, va morir sobtadament, el dijous 4 de desembre, després de marejar-se mentre jugava a futbol a la plaça Folch i Torres.

Beure de la font policial dels Mossos d'Esquadra, sense ni un tímid con-

No ha rectificat una peça publicada a l'edició en paper on es deia que el noi va morir de sobredosi

trast, dona ensurts, a més de disgustos. A *El Periódico* ho saben des que Aznar

els va dictar la portada que ordenava que l'11-M era obra d'ETA, com va reconèixer el mateix director. Però Baquero –que també va contribuir a inflamar la flama dels onze del Raval–, el 4 de desembre, va presentar la mort del jove com una "sobredosi per drogues" i va burxar de mala manera; va tirar de veta alarmant en la inseguretat del barri i ho va incloure com a peça separada en un article sobre els processos judicials contra bandes llatines. Baquero no va voler escriure ni una paraula sobre per-

què l'ambulància va trigar 39 minuts. Segons el SEM, perquè "es va enviar una primera unitat sense desfil·lador" i, quan se'n van adonar, van haver d'enviar-ne "una altra".

En honor del rigor, cal reconèixer que, tan bon punt el pare va trucar a la redacció per informar que els metges havien descartat la mort per sobredosi, la notícia es va retirar de la web. Però encara no han rectificat la falsa versió a l'edició en paper. És per aquest motiu que, a iniciativa de les educadores so-

cials, fins a 70 entitats del barri han impulsat un manifest per denunciar alhora el retard de l'ambulància i el tractament sensacionalista i morbós d'una versió que va ser facilitada pels Mossos d'Esquadra. A la mateixa notícia, es pretén excusar l'actitud insensada i insensible dels Mossos, que van arribar al lloc dels fets amb intenció de carregar amb l'argument, fals, d'una baralla propera entre okupes i veïnat –de la qual, a hores d'ara, ningú no sap res. DAVID FERNÁNDEZ

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

www.aracoop.coop
c. Premià, 35, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

ITINERARI
DESCOBERTA DELS EFECTES DEL CANVI CLIMÀTIC SOBRE ELS ECOSISTEMES I HÀBITATS DE L'ESPAI NATURAL DEL BAIX TER-MONTGRÍ

Es pot accedir a la ruta i els continguts per a dispositius mòbils de l'itinerari a:
www.naturalistesgirona.org/itinerariabaixter

Elaborat per: **30** Associació Naturalistes Girona

Amb el suport de: **23NO** Generalitat de Catalunya Departament de Medi Ambient i Habitatge Diputació de Girona 221 municipis

, espai directa

ELIA ESPINOSA

Per fer passar millor el fred, la boira i el mal temps, aquest Nadal, si et subscrius a la DIRECTA, a més de col·laborar i ajudar-nos a sustentar el nostre projecte, entraràs al sorteig de tres cistelles nadal·lenques amb productes de la terra. Potser aquest Nadal no *matareu el gall*, però sí que podeu emportar-vos una cistella al vostre corral, si feu la vostra subscripció des de principis de desembre fins al 14 de gener. Sortejarem tres cistelles plenes amb:

- 1 samarreta i un davantal de Catalunya
- 1 lot El cacau que inclou: un torró de xixona (recepta tradicional del país valencià). Un torró de xocolata negra mig amarga (53% cacau) amb ametlló del Penedès i avellana de Reus. Un torró trufat de fruita de la passió amb un cruixent de gianduia i caramel de mandarina. Un lot de xocolates: negra 70%, amb llet, blanca amb maria lluisa de la Garrotxa, mig amarga amb sal d'Eivissa.
- 1 ampolla d'oli d'oliva verge extra de la Cooperativa del Camp de Vinixa

- 1 ampolla de cava ecològic de Can Bofill
- 1 lot La Múrgula: tres sabons naturals elaborats amb greix de coco ecològic, olis macerats, olis essencials i argila verda i avena. Una crema facial hidratant regeneradora. Un oli de massatge relaxant muscular indicat per la tensió, les contraccions musculars...
- 1 ampolla de vi blanc de serè de l'Olivera
- 1 ampolla de vi blanc de roure de l'Olivera
- 1 lot de cerveses de la Companyia Cervesera del Montseny
- 1 lot Malea que inclou: te de Nadal. Te

negre amb espècies i fruites. Infusió digestiva de Malea. Bribón de xocolata blanca amb quinoa de comerç just. Bribón de xocolata negra amb avellanes de comerç just. Mel de Mil Flors de Cal Valls agricultura ecològica. Sucre panela de comerç just. Val per un berenar a la Teteria Malea.

- 1 ampolla de ratafia de nous i herbes d'Esparreguera
- 1 ampolla de crema de ratafia d'Esparreguera
- 1 ampolla de vi rosat Vermell 2009 dels Cellers Camp de 2

catalunyam!

CATALUNYAM: produeix samarretes gastronòmiques, plantejades amb un disseny acurat, apropiant-nos seductorament a la nostra cuina sota l'eslògan *Els sabors de Catalunya es mengen el món*, amb la voluntat d'arribar a totes les taules i paladars. Les podem veure a www.catalunyam.cat

L'OLIVERA: és una cooperativa d'integració social que elabora vins i olis cercant d'expressar-ne el seu origen: una terra i una gent que ho interpreta al darrere. L'Olivera Cooperativa La Plana, s/n. 25268 Vallbona de les Monges. Lleida Tel / Fax: +34 973 33 02 76; olivera@olivera.org skype:olivera.export

COMPANIA CERVESERA DEL MONTSENY: Artesanals, Integrals i Naturals és com podem definir les cerveses que produeix aquesta

microcerveseria. Utilitza el sistema d'elaboració tradicional anglès amb un procés productiu manual. Companyia Cervesera del Montseny / Polígon Industrial l'Avellanet / C. Del Feu 15 / 08554 · SANT MIQUEL DE BALENYÀ (Seva) Tel. +(34) 938 123 217 / Fax. +(34) 938 123 236. www.ccm.cat/

TETERIA MALEA: és una cooperativa autogestionària que fa més de 5 anys que ofereix un servei de teteria al barri de Sants, amb una carta de més de 50 varietats de tes i infusions i un ventall molt ampli de dolços casolans. C. Riego, 16, baixos. 08014 Barcelona tel: 93.331.20.30 teteria-malea.blogspot.com Horaris: de dimarts a dissabte de 10 a 14h i de 16h a 22h diumenges de 16h a 22h dilluns tancat

CACAU PASTISSERIA: és una proposta artesana de pastisseria compromesa feta a

la Garrotxa, que treballa fent dolços i salats d'arreu dels Països Catalans, pastissos i postres tradicionals i propostes innovadores d'autoria. C. Alta maduix, 6, Olot (Girona). Tel: 972268787; cacaupastisseria@gmail.com; <http://cacaupastisseria.com>

COOPERATIVA DEL CAMP DE VINAIXA: és una entitat que disposa de seccions d'oli, raïm, ametlles i subministraments. Està inscrita com una de les fundadores de la Denominació d'Origen Protegida Les Garrigues. S.C.C.L. del Camp de Vinaixa. Plaça del Arbres, 3, 25440 Vinaixa (Lleida) Tel: 973 17 53 09 www.cooperativadelcampdevinaixa.cat; coop.vinaixa@millorsoft.es

LA MÚRGULA: Elaboren productes amb olis medicinals procedents de maceracions i destil·lacions de plantes cultivades o recol·lectades al

peu de la muntanya de Rocacorba (Canet d'Adri). Tlf.: 972 429 625 - 637 972 343 - murgula@yahoo.es

CELLER CAMP DE DOS: elabora artesanals vins d'alta expressió amb potencial aromàtic i gustatiu per consumir, tant joves com envellits. C. Quarters, 6 08733 Pla del Penedès Tel: 93 8988585 / 677341151 celler@cellercampde2.com

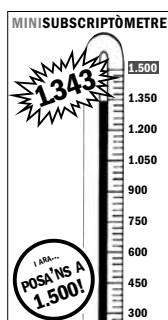
RATAFIA D'ESPARREGUERA: La ratafia de nous i herbes, produïda artesanalment als peus de Montserrat, és una beguda centenària elaborada amb nous verdes i una àmplia varietat d'herbes (més de 40 diferents). Bo-Art. C. Balmes - Esparreguera

CAN BOFILL: Són productors de la PACA, una experiència d'autogestió de la producció i el consum. Estan ubicats a la serra de Collserola, alta muntanya del Baix Llobregat.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokai · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **PROBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Fonàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramiteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Ateneu Julia Romero · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboia · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Idia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

— PROMOCIÓ VÀLIDA DE L'1 DE DESEMBRE FINS EL 14 DE GENER —

Directa et convidava a veure els espectacles de La Quadra Màgica al teatre Utopia del Poblenou (C. Pujades 280, Bcn). Presentant la següent entrada podràs gaudir d'un descompte de 8 euros, tant a Nerón com a Prometeu. Promoció vàlida fins l'11 de desembre.

Autor: Marc Sardà · Director: Josep M. Riera (La Quadra Màgica)

NERÓN PROMETEU 2010

El divendres - 20:30h
El diumenge - 19:30h

Teatre Utopia
C/ Pujades 280
08038 Poblenou (Bcn)

4€

Director: Josep M. Riera · Dramaturgia: Josep Vilaplana · Escenografia: Josep M. Riera

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros
 Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐
 Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d'altres qüestions relacionades amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....
 Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ITÀLIA · PARLEM AMB UNA PERSONA QUE VA ASSALTAR LA ZONA ROJA AL VOLTANT DEL GOVERN, A ROMA, EL 14 DE DESEMBRE

“Érem molts i volíem prendre la paraula”

Atenes, Londres i Roma cremen. La joventut europea sembla enrabada. A la classe política, li agrada parlar de violents, d'antisistema o de 'black bloc', però les persones que es reuneixen a les manifestacions són milers i milers i no hi ha només estudiants, sinó també gent treballadora, precària i immigrant. El dimarts 14 de desembre, el Senat i la Cambra dels diputats d'Itàlia van donar un controvertit vot de confiança al president Silvio Berlusconi. Mentrestant, als carrers del centre de Roma, la guerrilla urbana guanyava la batalla a la policia. Què va passar i per què? Ens ho explica un dels protagonistes que va assaltar la zona roja al voltant de la seu del govern.

Laia Gordi
Barcelona

Amb quina paraula descriuríeu els fets del 14 de desembre?

El dimarts 14 vam viure la revolta, la recerca de la ruptura. Qui viu la crisi, davant la mort de la mediació política, comença a *subjectivitzar-se* a interioritzar la realitat que ens ve de fora i reacciona no només amb l'autoorganització, sinó també construint *trots* de revolta quotidiana. Ens trobem davant d'una *crisi sistèmica*. És una *crisi en la crisi*, l'econòmica i la de representació política.

I no és una coincidència que ara hi hagi una resposta social més dura...

No, és una qüestió de necessitats. Si, com a poder, dic que no puc donar una resposta a les demandes socials a causa de la crisi, és obvi que la mediació no hi és. Jo, com a polític, estic desautoritzat del procés econòmic. Però, avui, l'elecció econòmica és política. Ens trobem en una nova etapa, que també posa en discussió les tàctiques, els projectes, els aparells organitzatius. Ha canviat l'ambient per a tots.

Trobar l'acord al voltant d'una taula demana anys i, en canvi, així és més ràpid?

No hi ha dubte, perquè al final es tracta de reconquistar una mica la força social i política. Si volem una transformació radical d'allò que tenim, hem de retornar al centre els processos de conflicte. Avui dia, parlar d'una *representació pels moviments socials* o d'un *diàleg amb els sindicats democràtics* és lletra morta. Es discuteix de política després d'haver acumulat força i presència. Els processos de reestructuració i reorganització del capital han fragmentat el teixit social. Reconstruir-lo no és fàcil. Calen moltes estructures reals per donar espais a la socialització. L'opció sindical, en molts casos, no és suficient, tenint en compte l'alt nivell de xantatge que hi ha en el

Protesta a la Piazza di Popolo (Roma) organitzada el 14 de desembre

món laboral, sobretot dins el sector privat. A Itàlia, la meitat de la feina del país es cobra en negre. Hi ha catorze milions de persones certificades com a aturades... semblen massa.

“També construeixes un món nou fent barricades perquè, mentre les fas, veus amb qui pots fer un altre món”

I ara?

Bé, òbviament, per *construir un món nou* no és suficient cremar dos cotxes... però, quina és la prioritat d'avui? Tornar els processos de conflicte al centre i acumular forces pel canvi... També construeixes un món nou fent barricades perquè, mentre les fas, descobreixes amb qui pots fer un altre món. Tot plegat ens porta a una vella dita: *Sense aigua, l'oca no neda*.

El 14 de desembre, semblava que diguéssiu “només tots junts fem por”.

La gent tenia ganes de sortir al carrer. Ara, falta veure quines perspectives té

el moviment. El dimarts 14, molts *naïfs* van entendre que hi ha una cooperació en la lluita i que la recomposició és possible. El moviment no és *nostre*, és lliure d'escollir.

Una recomposició després de vint anys de decaïda?

Ha estat una jornada important precisament per això. Ara, cal deixar espai fins que es defineixin nous objectius. Aquests darrers mesos, la mobilització dels estudiants de secundària ha estat molt important i s'ha vist. La fragmentada universitat els acompanyava amb major coneixement de causa, però amb una articulació menys social, més *equilibrada*. Quan hi ha fragmentació social, hi ha més necessitat d'un canvi polític. Cal donar la paraula i la representació social -i, per tant, també política- als precaris difusos que avui no tenen altres espais sinó el que es creen ells individualment. Hi ha la necessitat de *candidar-se socialment* -no pas a les eleccions-, de ser creïble per les coses que fas i dius cada dia, més enllà de l'explosió del dia 14. Es tracta de construir *complicitats* en les relacions. Un petit objectiu contra l'aïllament i la fragmentació, però també contra la crisi de la política. Hi ha partits de masses que, per repartir pamflets, tenen problemes per reunir quinze persones. I, en canvi, hi ha col·lectius de base, moviments

autoorganitzats, que tenen una capacitat de militància i adhesió manifesta.

Des del gener, Brussel·les tindrà més poders sobre la política econòmica...

Creiem que l'elecció serà *declarar la guerra* als pobres. És obvi que qui té el poder té els privilegis i els vol preservar. No té més instruments de mediació ni existeix el benestar social, per tant, serà una declaració de guerra. Però, en aquest punt, també mor una altra hipòtesi: aquella de la *simulació del conflicte*. Avui, qui *simula* juga amb foc. L'*element simbòlic* ha adquirit un pes encara més fort. El furgó policial que crema és un símbol, no fa desaparèixer la *guardia di finanza*, però crema de veritat.

Sou aquells que ho volen destrossar tot?

Es pot negar això. Sí, ho volíem destrossar tot. Però érem molts i volíem prendre la paraula. Quan ho fas, no ets *simpàtic*. Era una marxa de gent que, finalment, sense xiulets ni globus, parlava: “Mafiosos”, “Venuts”... És el fruit de pràctiques organitzatives socials que es troben fora dels camps ja coneguts de la *política* dels partits i, en part, també dels sindicats. Per exemple, l'espai d'activació dins d'un laboratori social, o la reagregació de la precarietat en un determinat territori per tornar a situar en un lloc central la *complicitat*

entre les persones. Agregues la gent construint una *narració* pròpia que diu: “Som independents i aspirem a donar la paraula a qui no la té”. També fent una cervesa, creant un equip de futbol o facilitant la *conspiració* entre precaris i un advocat per denunciar l'empresa i, almenys, treure-li una mica de diners.

Encara que la deslocalització cada vegada redueixi més la base productiva?

Hi ha noves formes de treball cognitiu o de treballar durant el temps de *no treball*. Però el tema és sempre el de la producció, la venda de la força de treball; no ens n'escapem... Continuem sempre allà, entre el valor d'ús i el valor de canvi... es tracta de construir un acció política realment alternativa, començant per: què es produeix, per a qui, com es fa, amb quin equilibri i sostenibilitat... Cal repartir des de la necessitat. A partir d'això, també pots calcular les quantitats productives, què és efectiu i útil de produir. Potser descobrirem que no serveix de res fer tants cotxes i que tampoc ens hem de posar tots a fabricar plaques fotovoltaïques. Tornem al discurs d'abans, o acceptes la governança o la trenques. Per fer-ho, t'has de preparar, organitzar gent i acumular força... cosa que, avui dia, és el problema número 1.

, roda el món

MÈXIC • PARLEM AMB ALFA ENRÍQUEZ, PEDAGOGA D'ESTUDIANTS INDÍGENES A MÈXIC

“Els estudiants tenen dues opcions: deixar els estudis o abandonar la comunitat”

A l'Estat de Michoacán, a Mèxic, existeixen dos sistemes d'educació: el de nivell federal (comú a tot el país) i el conegut com a sector indígena. Tot i que hi ha un pla d'estudis que regula l'educació indígena, a la pràctica, queda reduït a unes poques assignatures sobre el folklore de les diverses ètnies. La llengua de la zona rarament s'escolta dins una aula. Des de la casa de l'estudiant Carlos Marx, Alfa Enríquez dona assistència acadèmica i pedagògica a joves d'una de les quatre ètnies de l'Estat, la p'urhépecha.

Aida Renales Palau
Uruapan, Michoacán (Mèxic)

On es prepara el professorat que fa classes al sector indígena?

A la Escuela Normal Indígena de l'Estat de Michoacán, on ja apareixen els primers problemes. Aquesta escola abraça les quatre ètnies que hi ha a l'Estat: la nahua, l'otomí, la mazahua i la p'urhépecha. No hauria de ser el mateix pla d'estudis per totes elles, però, a la Normal, ensenyen un programa general als futurs professors. I aquests, quan han de donar classes, en lloc de plantejar una educació integral i participativa a les comunitats, no fan més que reproduir el programa i la manera de fer que van aprendre a la Normal.

“Els joves indígenes prefereixen anar-se'n als Estats Units a guanyar diners”

La distància entre la llengua materna i la llengua en què estudien deu suposar una barrera important per l'estudiantat indígena.

Jo observo dos tipus de conflictes que dificulten que els joves indígenes finalitzin els estudis. El primer és que se'ls complica molt l'aprenentatge perquè cap dels seus professors no parla p'urhépecha i, a més, també perden el contacte amb la seua llengua. El segon és que els continguts dels programes que estudien no tenen res a veure amb el que ells viuen dia a dia. Els nens de preescolar i primària no tenen cap interès a estudiar aquests plans que no corresponen a la seua realitat. Arriben a secundària i, tenint en compte els canvis biològics propis de l'edat, perden l'interès per l'escola. Prefereixen anar-se'n als Estats Units a guanyar diners, que és el que passa.

Exemples concrets de les diferències entre els continguts dels plans d'estudi i la seua realitat?

N'hi ha molts. Per què han de ser eco-

Alfa Enríquez ofereix assistència acadèmica en una comunitat p'urhépecha de Michoacán

nomistes si el mercat rebutja les seues formes de comerç local? Els que estudien dret es troben que les lleis que aprenen a la universitat no tenen cap validesa dins la seua comunitat, on, per exemple, no existeix la propietat privada. O a la carrera de filosofia... on no trobaran ni una sola assignatura que parli de la filosofia ancestral que havien entès a la seua comunitat. Això fa que se n'acabin anant de la comunitat. Una psicòloga que parla el p'urhépecha i que vol desenvolupar un projecte destinat a les dones que sofreixen agressions físiques a les comunitats indígenes no pot fer-ho. No s'accepta el projecte perquè és local i no es pot implementar a escala estatal o municipal. El govern argumenta que són molts diners els que s'haurien d'invertir per un projecte que dona cobertura a un sector de població petit.

I no els resulta rendible...

Alguns pobles han pres la iniciativa de portar les seues propostes a l'estranger. Hi ha hagut força acceptació per part d'alguns organismes internacionals, que han finançat -sobretot- projectes de desenvolupament comunitari. Però, d'altra banda, això també implica que vinguin països estrangers a ser copartípics de la investigació i molts tendeixen a ser paternalistes amb l'indígena p'urhépecha.

Però, posen unes bases o unes condicions?

Una de les principals condicions que posen és que les comunitats han de deixar la forma d'organització comu-

nal per assemblea i passar a ser un òrgan més democràtic, perquè a l'assemblea no hi assisteix tota la comunitat, només en formen part les famílies originàries del poble. Els qui arriben no poden entrar-hi i, en algunes comunitats, les persones que no parlen p'urhépecha tampoc. Quan arriben els organismes internacionals, els diuen que l'assemblea ha de ser representativa i, per tant, comencen a entrar persones que no estan integrades a la comunitat, com el professor, el capellà, el policia, el síndic municipal...

“Creiem que les classes s'haurien d'impartir en la llengua de la comunitat”

Amb aquesta falta d'iniciatives educatives adequades, hi deu haver poques persones que acabin estudis superiors.

Sí, són pocs i, a més, no solen tornar a la comunitat. El fet d'anar-se'n a estudiar fora fa que perdin espai dins la comunitat, deixen de ser vigents al poble, no poden portar el mateix ritme de vida que la resta de joves. Per exemple, no poden casar-se perquè, quan acaben d'estudiar, són massa grans per fer-ho. A més, quan finalit-

zen la carrera, rarament hi ha espais per treballar a la seua comunitat. Els qui aconsegueixen un títol i s'insereixen al mercat laboral, ho fan fora de la comunitat.

Davant d'aquesta situació, existeixen alternatives o, al menys, propostes?

A la casa de l'estudiant Carlos Marx, creiem que podria existir l'opció de donar autonomia als estudiants perquè s'eduquin en funció de les seves necessitats i característiques pròpies. Que se'ls permetés estudiar per mitjà d'un grup independent i que, després, el govern mexicà els avalués a través d'un examen per passar al següent nivell. També creiem que les classes s'haurien d'impartir en la llengua de la comunitat, que els llibres haurien d'estar en aquest idioma i que els mestres haurien de ser de la seua regió. La casa de l'estudiant Carlos Marx forma part d'una organització d'àmbit estatal que s'anomena Coordinadora Estudiantil Indígena y Campesina (CEICA). Des d'aquesta entitat, estem buscant la manera d'aconseguir que les persones graduades generin el seu propi lloc de treball dins la seua comunitat o que les que no han acabat uns estudis aprenguin a generar projectes productius. El govern té molts programes en aquest sentit, però, a la pràctica, gairebé no els implementa a les comunitats indígenes.

Una integrant d'una comunitat p'urhépecha comentava que hi ha gent que no pot anar al metge perquè no

parla castellà. En realitat, el problema és que el metge no parli p'urhépecha o que no hi hagi intèrpret, però, per la gent indígena, no és beneficiós aprendre el castellà per no quedar-se massa limitada?

És clar, nosaltres creiem que l'estudi de la llengua espanyola ha de ser fonamental dins les comunitats indígenes, però no pas prioritari. La prioritat ha de ser continuar el desenvolupament de la llengua indígena.

“Hi ha persones molt capacitades que s'han desenvolupat professionalment a les ciutats”

Us heu plantejat, també, el perill que aquests plans d'estudi quedin massa limitats a la seua comunitat?

Hi ha persones molt capacitades de les comunitats indígenes que s'han desenvolupat professionalment a les ciutats, tot i que ho tenen difícil a priori, perquè han de competir amb gent que ha crescut allà i encara han de combatre molts prejudicis. El problema és que els que ho han aconseguit, per tot el que hem estat parlant, han acabat renunciant totalment a tornar al seu poble. Llavors, com beneficien la comunitat els plans d'estudi actuals?

AIDA RENALES

EGIPTE · ELS CONFLICTES PER L'AIGUA A L'ÀFRICA DESPUNTEN COM A IMMINENTS I SAGNANTS

Ressonen tambors de guerra al riu Nil

Marc Almodóvar
Barcelona

Anwar al-Sadat, quan encara era president d'Egipte i havia firmat els acords de pau de Camp David amb Israel, va assegurar que l'únic que portaria el país a un nou conflicte armat seria l'aigua. 30 anys després, les seves paraules comencen a sonar com una premonició fatídica. L'aigua del Nil, el riu més llarg del planeta, està portant els països de la seva conca a un conflicte diplomàtic amb conseqüències difícils de preveure. El mes de maig, Etiòpia, Uganda, Tanzània, Kenya i Ruanda van signar l'anomenat *Acord Marc de Cooperació per l'aigua del Nil* per establir una nova distribució d'aquest bé bàsic. Burundi i la República Democràtica del Congo hi van donar suport, tot i que encara no l'han signat. El Sudan i Egipte s'hi van oposar fermament. Aquests acords són fruit de dècades de negociacions frustrades, finançades pel Banc Mundial i llargament criticades per organitzacions socials dels països implicats per l'enorme secretisme que les envoltava.

Egipte i el Sudan controlen el 88% del cabal del riu més llarg del planeta, tot i que el curs fluvial abraça vuit països més

L'acord actual pretén revocar l'anterior tractat colonial de 1929, a través del qual el Regne Unit havia donat plens poders i dret de vet a Egipte en relació a qualsevol projecte hídric al riu Nil. Un segon acord bilateral entre Egipte i el Sudan, l'any 1959, va reforçar el control gairebé monopolista del Caire sobre el riu. Uns acords que la resta de països fa anys que denuncien com a injustos perquè no els tenen en compte. Egipte i el Sudan controlen el 88% del cabal del riu (uns 84.000 milions de metres cúbics), tot i que el curs fluvial abraça vuit països més. L'any 2002, Uganda va arribar a demanar compensacions econòmiques a Egipte pels acords perquè consideraven que havien permès el desenvolupament econòmic del país a costa de la resta de països del Nil.

Des del Caire, ràpidament, l'assumpte es va declarar com un tema de segu-

El Nil a l'alçada d'Assuan, on Abdel Nasser va fer la primera presa del riu

retat nacional i Egipte va reivindicar els seus drets històrics sobre el riu. Els ministres egipcis d'afers legals i de recursos hídrics van apressar Mubarak perquè actués i, fins i tot, encetés un conflicte armat, extrem que no es va arribar a concretar. Els intents de reconduir la situació diplomàticament fets els darrers mesos han fracassat. Fa unes setmanes, el primer ministre d'Etiòpia, Miles Zenawi, va amenaçar Egipte de "no poder guanyar una guerra sobre l'aigua al Nil" i el va acusar d'intentar desestabilitzar internament el seu país donant suport a petits grups rebels, cosa que va ser ràpidament negada des del Caire. Uganda també ha denunciat públicament que tem "un atac egipci imminent".

El paper d'Israel

El pols més important es troba entre Addis Abeba i el Caire. Dues tercers parts del cabal del riu surten de la font del Nil Blanc, situada en terra etíop. És per això que aquest país, amb greus problemes de sobrepoblació i fam i amb un dels índexs de creixement demogràfic més grans del continent, ha cons-

truit cinc preses durant la darrera dècada i, actualment, ha iniciat la construcció d'una central hidroelèctrica per valor de 1.400 milions de dòlars. Egipte, amb una demografia en augment constant i una economia totalment dependent de l'aigua del Nil (un terç de la població activa treballa al sector agrari), està preocupat pels efectes que poden suposar aquestes preses. Des d'Egipte, s'assegura que, "rere els interessos etíops sobre el Nil, s'hi troba Israel, que té en Addis Abeba un dels seus aliats africans històrics i en l'aigua una de les seves preocupacions més importants". Aquests darrers temps, Israel hauria donat 7.000 milions de dòlars a Etiòpia i 500 milions a Kenya per la consecució d'aquests projectes. La conspiració sionista va prendre cos el mes de juny passat, quan es va filtrar a la premsa egípcia un memoràndum confidencial on s'assegurava que Tel Aviv oferia un acord per l'aigua a Mubarak. Segons aquest acord, Israel suposadament ajudaria a acabar l'etern projecte del Canal de Gongli, al sud del Sudan (un projecte que fa dècades que existeix, però sempre està aturat pels conflictes armats

que hi ha a la zona), a canvi d'un accés barat a l'aigua. L'acord garantiria entre 10.000 i 15.000 milions de metres cúbics d'aigua al Sudan i Egipte, mentre Israel compraria aigua al preu de 0,1 dòlars per metre cúbic. Això confirmaria les tesis que Israel es troba rere el nou Marc de Cooperació, però, a la vegada, justificaria el nerviosisme egipci. Tal com ha comprovat recentment Wikileaks, l'actual procés secessionista al sud del Sudan també preocupa el règim Mubarak. Aquest afegiria un nou Estat al tauler d'aquest conflicte i deixaria en lletra morta aquest hipotètic acord amb Tel Aviv. Cal tenir en compte que el Moviment Popular d'Alliberament del Sudan que impulsa el procés secessionista i el referèndum del proper mes de gener, històricament, ha rebut el suport d'alguns dels països que acaben de firmar aquest acord tan controvertit.

Les altres guerres de l'aigua

Es calcula que 160 milions de persones viuen a la conca del riu i 300 milions ho fan als deu països que comparteixen les seves aigües. Es calcula

que, durant els propers 25 anys, aquestes xifres es doblaran, sense tenir en compte l'augment de la demanda d'aigua pel desenvolupament industrial i agrícola de la zona i els possibles efectes que pugui tenir un possible canvi climàtic en l'ús dels recursos hídrics del Nil. Segons dades recents de les Nacions Unides, els problemes d'accés a l'aigua a la zona són greus. En una classificació sobre la disponibilitat d'aigua per persona, de 180 països llistats, Kenya ocupa el lloc 154, Uganda el 115 i Etiòpia el 137. Egipte i el Sudan es troben als llocs 156 i 129, respectivament. El genocidi ruandès dels anys 90 i el conflicte armat al Darfur sudanès també van estar relacionats parcialment amb l'ús i el control de l'aigua. Es considera que els conflictes arran del control de l'aigua aniran en augment els propers anys. Actualment, l'Iraq, Síria i Turquia es barallen pel control dels rius Tigris i l'Eufrates.

També hi ha un altre focus de conflicte pel control del mar d'Aràl, al centre d'Àsia.

La DIRECTA arriba a ses illes

Cada diïous ens trobaràs al **Bar Es Pinzell**
C/ de les Canaries, 13
Ciutat, Mallorca, 07003
Tel. 971 22 73 61
horari:
di - di: 20:00 - 01:00
du - di: 20:00 - 01:00

productos de la tierra

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productosdelaterra.cat

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Textos per aturar el feixisme de vestit i corbata

El llibre d'autoria col·lectiva 'No pasaran... aunque lleven trajes. La lucha contra la extrema derecha hoy' tracta d'exposar la necessitat de combatre el feixisme amb un moviment unitari

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Durant l'escrutini de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, hi va haver molta gent amb l'ai al cor durant una bona estona en veure que el partit feixista de Josep Anglada, Plataforma Per Catalunya (PxC), estava a punt d'entrar a l'hemicicle amb tres escons. Finalment, això no va passar, però, per moltes persones, va quedar clar que el perill de l'entrada al Parlament d'un partit xenòfob, racista i feixista com la PxC és quelcom molt real. Més de 75.000 vots a tot Catalunya no és cap broma i és una dada que s'ha de tenir en compte, tant des de l'esquerra com des dels diferents moviments socials. En aquest context, l'editorial La Tempestad va publicar el llibre *No pasaran... aunque lleven trajes. La lucha contra la extrema derecha hoy* mes d'octubre passat. El llibre va ser una iniciativa del seu coordinador i editor, David Karvala, que va creure necessari tenir una obra d'aquestes característiques davant del perill imminent -corroborat després pels resultats obtinguts per Anglada- d'un partit com la PxC. "Vaig començar a pensar amb aquest llibre aquesta primavera, quan vaig veure que feia falta una resposta més forta i unitària davant del creixement del feixisme i, especialment, a Catalunya, de la PxC", afirma Karvala. Des del primer moment, la iniciativa va comptar amb

La majoria de capítols han estat escrits per diferents persones de diferents àmbits de la lluita antifeixista

el suport de diferents persones dels moviments socials: "Vam parlar del tema entre gent de la Plataforma Aturem la Guerra i altres i, llavors, van sortir diferents arguments a favor de la idea de mobilitzar àmpliament contra els feixistes". Segons el coordinador del llibre, la idea era recollir les experiències "històriques i internacionals del feixisme" i, sobretot, de la lluita antifeixista. Bàsicament, l'obra tracta tres temes principals. Primer, intenta fer un recorregut històric del

Concentració a les portes de l'hotel Plaza on PxC va fer l'acte central de campanya el 21 de novembre

feixisme, des de la Itàlia de Mussolini, passant per l'Alemanya de Hitler o el feixisme de Franco, fins al feixisme europeu actual. Al segon apartat, parla sobre el feixisme i el racisme a l'Estat espanyol i analitza -sobretot- el partit xenòfob PxC, però també tracta de les polítiques d'immigració dels governs del PP i el PSOE i dóna a conèixer la realitat de la comunitat musulmana i de com viu el racisme. Per últim, els textos parlen de les diferents estratègies que s'utilitzen per lluitar contra el feixisme, amb alguns exemples de victòries concretes, com la del moviment antinazi a Alemanya a la ciutat de Dresden.

No pasaran... aunque lleven trajes és un llibre col·lectiu. La majoria de capítols han estat escrits per diferents persones de diferents àmbits de la lluita antifeixista i antiracista. La col·laboradora habitual de la DIRECTA, Higinia Roig, ha escrit el capítol sobre la Plataforma per Catalunya. Segons ella, el llibre ajuda a alertar "del risc del creixement ultra a casa nostra" i de l'auge i l'extensió "d'actituds racistes". Al mateix temps, diu Roig, permet conèixer "els condicionants històrics que van forjar els feixismes europeus". Higinia Roig denuncia que "Anglada és odi, racisme i xenofòbia i atia la violència i la persecució contra els nous catalans". Però, segons ells, cal dir que només és un exemple més del corrent de fons: "La veritable xenofòbia és la

política econòmica. I la directiva de la vergonya de la UE, el mur electrificat a Ceuta i Melilla o la llei d'estrangeria", que "no l'ha fet pas Anglada, sinó el PSOE, el PP i CiU".

El professor d'Història dels Moviments Socials de la UAB, Jaume Botey, col·labora al capítol sobre la immigració i el racisme pel que fa als aspectes culturals i polítics. Per Botey, les primeres víctimes del feixisme són sempre "els que apareixen com *els altres*"; així doncs, el feixisme "ensenya a les classes mitjanes a descarregar totes les culpes sobre aquests col·lectius". Per la seva banda, al seu capítol, el professor d'Història Contemporània a la UAB i autor de diversos llibres sobre el tema, Alejandro Andreassi, manifesta que el feixisme espanyol "va ser un fenomen que no es va limitar al marc formal de la Falange", sinó que va englobar totes aquelles forces de dretes que "volien una societat rigidament estratificada i jeràrquica". Tot això -segons Andreassi- obeeix a l'objectiu d'anul·lar la lluita de classes "enquadrant i organitzant les masses en estructures corporativistes verticals". Per la seva banda, les activistes veïnals Sylviane Dahan i Lluís Rabell tracten dels límits de les polítiques de SOS Racisme per lluitar contra l'augment del feixisme a l'Estat francès. Per Dahan i Rabell, el grup francès de SOS Racisme representa una experiència de les dècades "d'ascens del neoliberalisme que és neces-

sari integrar a la nostra reflexió". Segons elles, la mateixa "pulsió que genera respostes racistes per part de la societat tendeix a traspasar els valors i marcs institucionals" i, per tant, no podem establir la lluita contra el racisme i el feixisme només dins el marc del sistema perquè "suposaria reduir-la a la impotència". Per últim, la portaveu del sindicat d'ensenyament USTEC-STEs i autora de la introducció del llibre, Rosa Canyadell, deixa molt clar que és important tenir clar que el racisme i el feixisme "no són una

No pasaran... aunque lleven trajes. La lucha contra la extrema derecha hoy

Autoria col·lectiva.
Edicions La Tempestad, 2010.

qüestió de preferències individuals", sinó que es tracta d'un sistema que anul·la "els drets d'uns col·lectius en funció d'algun de les seves característiques". Segons Canyadell, quan la lluita de classes és dèbil, "apareix l'eix *identitari* com a eix de confrontació", cosa que permet que les idees feixistes "s'instal·lin amb més facilitat". Des del principi fins al final, aquest llibre tracta precisament d'això: impedir que aquestes idees s'instal·lin en la societat i aturar l'augment del feixisme, ara que encara hi som a temps.

> Una perspectiva des de la lluita social

Per què s'hauria de llegir aquest llibre? Segons el coordinador del llibre David Karvala, aquest llibre és diferent dels altres, que "sovint, són molt acadèmics (...) perquè no fa una anàlisi del feixisme des d'una perspectiva acadèmica o periodística, sinó de la lluita social". Per Karvala, és un llibre que busca aportar "idees a les persones que volen combatre el feixisme". "Si estan d'acord o no amb les conclusions és una altra cosa", afegeix Karvala. Higinia Roig apunta que, des de la perspectiva i el símbol de la memòria, el llibre "és el millor antídoto", ja que "avui més que mai, cal recordar el jurament del *Mai més* dels alliberats dels camps nazis, amb el qual continuem compromesos de manera indefugible perquè ens hi juguem massa". Rosa Canyadell considera que el llibre conté una bona informació sobre el feixisme "tant a nivell històric com actual", que està escrit d'una manera "fàcil i divulgadora" i que permet una "reflexió sobre els mecanismes d'actuació i les conseqüències nefastes d'aquesta ideologia". Per Canyadell, el llibre compleix un objectiu important: intentar mostrar que "el racisme i el feixisme no han mort del tot" i que, per tant, s'ha de fer tot el possible per "barrar-li el pas".

MÚSICA

Rebel·lia flamenca

La mort d'Enrique Morente deixa el flamenc orfe del sentit de revolució

Pere Pons
expressions@setmanaridirecta.info

La mort d'Enrique Morente, el 13 de desembre, ha deixat el flamenc orfe del sentit de revolució. Però, més enllà d'una immensa pèrdua en els terrenys més profunds de la transgressió i la *jondura*, la desaparició del *cantaor* de Granada significa una canonada terrible a una manera molt específica d'entendre l'art. Pocs artistes poden lluir un historial amb el grau de compromís, valentia, resistència i coratge que van marcar les passes d'Enrique Morente des del primer fins a l'últim dia de la seva carrera. I tot plegat sense arrogància ni el mínim gest d'altivesa, sinó més aviat el contrari. Morente era un home senzill a qui agradaven les coses senzilles, la gent senzilla, l'expressió bàsica i el whisky amb got de tub i dos glaçons. De sentiment republicà, esperit llibertari, naturalesa inconformista i vivència bohèmia, li resultava inevitable rebel·lar-se contra qualsevol forma de poder.

A la seva vida, no hi havia lloc per la rutina ni per qualsevol gest que fos previsible. Mai no va fer concessions de cap mena i només calia que algú esperés d'ell una reacció determinada perquè ell li servís l'acció contrària. Com quan el PSUC el va contractar perquè cantés els versos de Miguel Hernández i d'altres poetes combatius i militants i ell va optar per oferir una *granaína* a la verge de *las Angustias*. O el dia que va anar a recollir el Premio Nacional de Música i, davant la presència de la família reial a la cerimònia, es va treure de la màniga un cante republicà a títol d'agraïment.

Respecte vers un mateix

Morente sempre va tenir clar que el compromís començava amb el respecte cap a un mateix. I, en el seu cas, això implicava impregnar-se fins el moll de l'os de la cultura flamenca heretada dels seus ancestres. La seva obstinació a beure de les fonts primigènies del flamenc fins a convertir-se en brollador no responia a la necessitat d'acumular coneixements i exercir càtedra en el seu art. Tenia molt clar que era el camí que li permetria sentir-se realment lliure. Amb la tradició instaurada a la seva gola, puristes i *flamencòlics* -com ell els va batejar- tindrien pocs arguments per desprestigiar la deconstrucció d'un art que, en la seva veu, prenia la dimensió de la llibertat suprema.

Una vegada consumada la revolució màxima que suposa la victòria de

La tomba de Morente es va omplir d'ofrenes florals

ser un mateix, el *cantaor* també va deixar bona mostra d'una consciència de compromís, denúncia i combat, especialment sensible davant la desigualtat i la injustícia socials. I així ho va fer palès, tant amb les seves opinions com amb bona part de la seva obra del darrer període. "Ja no sabem quins són els terroristes i de qui ens hem de defensar", va dir en relació al conflicte de l'Orient Mitjà. En el mateix sentit, les seves paraules en relació al tema "Alegato contra las armas" -inclòs al disc *El pequeño reloj* i que parteix d'una adaptació lliure de "Clar de lluna" de Beethoven- donen una nova mostra de la seva actitud: "La responsabilitat és dels mandatariis del món sencer, perquè la gent del poble, la gent treballadora de tots els pobles, de tots els països, vol una vida normal i desitja la pau. Cap treballador al qual es demana una contribució o un impost solidari per ajudar els desafortunats es nega mai a col·laborar. El treballador i *currante* és el primer que col·labora. Llavors, quin problema hi ha perquè els que manen no ho arreglin? Per això vaig voler fer aquest

pamflet antiarmamentista en nom de tots els músics i el que menys m'importava era fer una obra de pes musical".

Compromís amb Salvem el Cabanyal

En altres ocasions, però, el seu compromís ètic sí que havia anat unit a una denúncia estètica i, per exemple, el 19 de desembre de 2009, va donar suport al col·lectiu valencià Salvem el Cabanyal amb un concert benèfic, un gest que el veïnat del barri afectat mai no podrà oblidar.

Morente va ser rebel fins al seu últim sospir, quan va fer creure a tothom -família inclosa- que havia entrat al quiròfan per una operació d'úlcera mentre, al seu interior, lliurava una batalla secreta contra un càncer d'esòfag -considerat el més terrible de tots. La dalla va escapar-li la vida, però la seva indòmita rebel·lia -viva a través de la seva obra i a centenars de gravacions inèdites que cal esperar que algun dia vegin la llum- hauria de servir d'exemple per les que encara no hem estat alertades per cap úlcera disfressada de corder.

MÚSICA

'Esperantzako kondenatua'

Gari, l'exvocalista d'Hertzainak, clou l'EH Sona amb la presentació del disc '16Lore'

Concert de Gari celebrat a l'Euskal Etxea de Barcelona (cicle EH Sona)

David Fernández
expressions@setmanaridirecta.info

Clouenda d'alta qualitat per tancar -amb molt d'èxit i concurrència- la tretzena edició de l'Euskal Herria Sona, el festival de música basca a Barcelona, organitzat pel Centre Cultural Euskal Etxea. El 10 de desembre i en petit format, Gari, exvocalista dels mítica Hertzainak, va presentar el seu darrer treball *16Lore* -en català, *Setze flors*-, publicat per Elkar l'any 2009. Una antologia reversionada que despulla setze temes anteriors de la seva dilatada trajectòria.

El treball de Gari és intimista i càlid

Silenci previ. I posterior introspecció i retrospecció: el gest de mirar enrere per continuar mirant-se al mirall i tirar endavant, atrevint-se a revisitar el passat. Gari, el nòmada o el guadiànic, tornant a començar de nou. Han passat ben bé 30 anys des que els Hertzainak van bastir autèntics himnes com "Pakean utzi arte", van cronicar la guerra bruta o van posar banda sonora al punt àlgid de l'entrada de l'heroïna, enmig de l'insuportable postfrau de la transició.

Allà mateix i en el rigor del directe, David Vázquez, cantant de

Ràbia Positiva, va rememorar, des del seu hardcore de base, que en l'àmbit de l'escena del rock radical basc, "Hertzainak va ser un grup de culte" que no va tenir mai la repercussió d'altres propostes. Potser per això, escoltar noves versions, quasi acústiques, de "Taz ez da berdin" i "Aitormena" o la versió de "9" -al disc, cantada amb la veu (atenció) de Patti Smith- dona la mesura exacta d'un treball voluntàriament càlid i decididament intimista. D'aquelles que et reconcilien, ni que sigui una mica, amb tu mateix.

Gari continua sent Gari i va aprofitar l'aposta audiovisual del seu directe per traslladar el relat del món neuròtic dels nostres dies a través de titulars quotidians de notícies absurdes, perverses o senzillament odioses. Fidel a ell mateix, va voler acompanyar-se al segon bis amb "Guantanamo": un clàssic, també, dels clàssics de la factoria Hertzainak. Però no sense haver passat, amb cura -amb cura de memòria-, per la nova versió d'"Esperantzako kondenatua", que dona ànima al disc. Fet i fet, la condemna a l'esperança de les que encara continuem vives. Bategant. Respirant. Resistint.

Gari

10 de desembre.
Centre Cultural Euskal Etxea,
Barcelona.

LA HISTÒRIA D'UN CUQUET PUNK.
ESCRITA PER YOLANDA CASTANO I
IL·LUSTRADA PER XAVI SELLÉS

TakaTuka

llibres engrescadors i divertits
per a nens i nenes, primers lectors, joves i no tan joves

www.takatuka.cat

en **Cunki**

c/Esorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Ajuda'ns a construir la pau
Fes-te soci/a de l'SCI-Cat!

www.sci-cat.org

, expressions

Retrats de la Xina actual

Es comercialitzen dues mirades, urbanes i gens folklòriques, del present de la 'fàbrica del món'

El nou cinema xinès s'ha decantat per obres manieristes i poc compromeses, com per exemple *Ella*, una joven china

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Amb el nou mil·lenni, ha arribat un cinema xinès que llueix amb orgull el creixement sense aturador del PIB nacional: films com *Hero* van ser l'avantguarda d'una sèrie d'obres de gran pressupost, amb unes ambicions de repercussió mundial no sempre assolides. Directors com Zhang Yimou (*La casa de las dagas voladoras*), Chen Kaige (*La promesa*) o Feng Xiaogang (*The banquet*) s'han aplicat a donar brillantor estètica a unes narracions històriques i legendàries que duen el gènere *wuxia*, els seus cavallers i les seves acrobàcies impossibles a uns nivells de despesa similars als dels *blockbusters* nord-americans.

Amb alguns capdavanters de l'anomenada *cinquena generació de cineastes*, dedicats a crear obres manieristes i temàticament poc compromeses, les mirades controvertides a una realitat contemporània dominada per l'ànim de lucre, on el desenvolupament econòmic deixa enormes cicatrius socials i territorials, semblen reservades a autors més joves. A una generació familiaritzada amb la immediatesa de l'estalviador cinema digital i amb els circuits *underground*. Jia Zhangke (*Naturaleza muerta*, *The world*) és

potser l'autor més paradigmàtic d'aquest model de realitzador que mossega el poder emprant estructures de producció lleugeres.

Sobrietat dramàtica

Però hi ha altres aproximacions possibles, com la de Wang Xiaoshuai (*La bicicleta de Pekín*), que conviu amb la supervisió governamental sense deixar de banda els temes socials o políticament polèmics. Ara, dins de la col·lecció *Cahiers du Cinema* de Cameo, s'ha editat directament en DVD la seva *In love we trust*. Wang es va acostar a l'Orient contemporani i urbà, on va situar un drama contingut, sense folklorismes estètics ni intencions lacrimògenes.

El material narratiu podria haver estat el punt de partida d'un telefilm de sobretaula: la filla d'un matrimoni ja divorciat pateix de leucèmia i, davant la manca de resposta als tractaments, que els pares fecundin una germana biològica (amb les corresponents cèl·lules mare del cordó umbilical, ideals per un trasplantament) sembla l'única solució. Ambdós progenitors han refet les seves vides amb altres cònjuges i les tensions relacionals són inevitables, però el director defuig tant el sentimentalisme desfermat com l'esquematisme caracterològic: sense histrionismes, morosament, dibuixa les línies mestres d'uns personatges polièdrics, condicionats per la situació que viuen. En el rerefons, trobem les dificultats afegides per les polítiques de planificació familiar: probablement, la protagonista mai no podrà donar un fill propi al seu actual marit. I el resultat és una pel·lícula petita, però colpidora, rigorosament emocionant.

Miralls de l'emigrant

Xiaolu Guo aporta una perspectiva diferent, en qualitat de fínada a Londres que coneix de primera mà tant l'Est com l'Oest. A *Ella*, una joven china, l'escriptora i cineasta va proposar una mirada a les seves compatriotes i, en general, al rol del seu país dins un món globalitzat. La pel·lícula està protagonitzada per una jove que mira de defensar-se de les amenaces de l'entorn mitjançant esclats d'orgull molt propis de l'adolescència. Diversos fets traumàtics faran que canviï el poble natal per la ciutat propera i aquesta per la Londres del *melting pot*, només per aprendre que el perill de ser explotada la perseguirà allà on vagi i que la negativa a acceptar-ho la conduirà a encadenar fugides i a no tenir un lloc al món.

La narració, escèptica fins a resultar fatalista, inclou un meritori treball de l'actriu Huang Lu. La tasca de la realitzadora és més discutible, ja que compromet la sobrietat naturalista de la narració incrustant-hi escenes filmades amb estètica de videoclip. Tot i treballar sota producció britànica, Xiaolu no idealitza la societat que l'ha acollida en contrast amb la d'origen: en ambdues, la igualtat efectiva entre sexes hi és absent; en ambdues, la ciutadania xinesa és carn de canó per ser explotada laboralment o carnalment. Pel camí, l'autora ens mostra algunes postals ben actuals: les enormes plantes de reciclatge on se separen deixalles d'arreu del planeta; les perruqueries on s'ofereixen serveis sexuals, o el pes dels discursos religiosos en la vida dels immigrants a Occident.

El camino de los sueños

(Cameo, 2009)
Director: Joan Solé.
Gènere: Documental.
Durada: 84 minuts.

Aquest documental retrata l'aventura vital de dues discapacidades visuals (l'una, completament cega; l'altra, molt limitada) que col·laboren com a professores a l'Índia, dins el marc de la Fundació Vicens Ferrer. El film resulta efectiu en la seva exposició d'unes realitats difícils de superar mitjançant una actitud esforçada i apel·la i desafia l'audiència a ser millor, menys egocèntrica i més entregada al seu entorn. El realitzador, però, no proposa un relat massa concret.

La conseqüència d'aquesta aproximació és que els fragments de vida presentats poden arribar a ser tediosos i, en algunes ocasions, bastant artificials: davant l'absència d'intertítols, es prioritza l'explicació d'esdeveniments per part de les protagonistes a algunes de les seves interlocutores. Destaca, però, una qualitat d'imatge per sobre de la mitjana dels documentals sobre cooperació, que copsa bellament la llum del segon país més poblat del món. I.F.

Camelot

(Versus, 1967)
Director: Joshua Logan.
Guionista: Alan Jay Lerner, sobre una història de T. H. White.
Durada: 178 minuts.

Camelot és l'adaptació desmesurada d'un famós musical de Broadway sobre l'auge i la caiguda del mític rei Artús i la seva taula rodona. El realitzador Joshua Logan va fer una feina bastant meritòria i va moderar la potencial deriva *kitsch* del resultat, sempre beneficiant-se d'un disseny de producció molt atractiu (i car). L'espectacle parteix de l'humor romàntic, amb un punt de paròdia dels arquetipus de la novel·la de cavalleries, però acaba obrint-se al drama passional i,

finalment, a una certa desolació amb aires de tragèdia grega. Perquè el somni civilitzador del monarca (la creació de tribunals per resoldre els conflictes sense violència, l'horitzontalització del poder...) s'esfondra a causa de les ambicions i les passions d'aquells als qui va estimar. El gènere del film i el seu enfocament desfermadament emotiu dificultaran que el públic més escèptic apreciï aquest plat de cinema popular, gaudible però aparatós. I.F.

El jovencito Dràcula

(L'atelier 13 - Absolute Distribution, 1977)
Director: Carles Benpar.
Guionistes: José Antonio Domenech i Patricio Raurán.

Seguint la petja d'*El jovencito Frankenstein*, Carles Benpar (*Cineastas contra magnates*) va dirigir aquesta modesta producció d'encàrrec, amb una mica de film de *destape* i bastant de comèdia absurda. La realització de Benpar i la fotografia de Tomàs Pladevall s'eleva per sobre d'un guió erràtic i digressiu, que sembla amateur o parcialment improvisat: llença fils temàtics que abandona (com caracteritzar Van Helsing com un veritable vampir... del capitalisme)

i intenta resoldre allò irresoluble mitjançant una successió de finals altament delirants. El punt de partida és el repartiment d'una herència que reuneix, dècades després, les famílies Dràcula, Harker i Van Helsing. L'exposició constant de carn femenina, amb òbvies finalitats comercials, no cosifica del tot uns personatges més aviat independents. Probablement, el més divertit acaben sent les bromes metalingüístiques que sorgeixen de tant en tant. I.F.

FILMS ESCOLLITS

Wang Xiaoshuai, *In love we trust* (Cameo, 2007).
Xiaolu Guo, *Ella, una joven china* (Cameo, 2009).

ART URBÀ

“A Gaudí, no li agradava el gris”

Repàs de l'estat de l'art urbà que fa front a la persecució exercida pel civisme institucional

L'artista de carrer no vol diners i es converteix en un contrapunt a la publicitat, que té *permís oficial* per ocupar ciutats i camins.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.org

Carrers, cantonades, voreres, edificis i, de cop, enmig de tant asfalt i grisor, sobresurt un mural en una paret; els nostres ulls veuen diferents tonalitats que donen vida a tot aquest context i la ironia del dibuix i la seva cita ens fa escapar un somriure per sota el nas: quanta raó! Hi pensem mentre continuem caminant per la ciutat monocroma.

Aquesta és una de les finalitats que persegueixen les artistes urbanes, que la gent que camina s'aturi a delitar-se visualment, a pensar i fins i tot a reflexionar, tot el contrari del que pretén l'adversària poderosa i adinerada de l'art de carrer: la publicitat. Aquesta usurpació i compra d'espais públics persegueix una finalitat única: que la gent que camina deixi de pensar i de reflexionar i, directament, es llanci a consumir el que s'anuncia: roba, perfums, oci, cotxes, joies, etc.

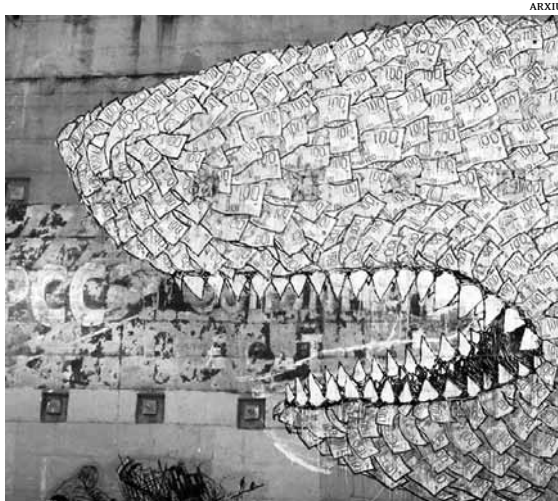
La força de l'art urbà

L'art de carrer-altrament anomenat art urbà- engloba diferents modalitats dins seu: grafits, murals, música, *performance*, circ... La definició és la de qualsevol creació artística que es representi a l'espai públic o es faci en relació a aquest. Alhora, dins d'aquest art, hi ha una gran quantitat d'artistes del dibuix que l'utilitzen per difondre les seves idees i pensaments crítics amb allò que els envolta. En definitiva, persones que no volen ni entenen el seu art si no és lliure per poder ser observat per tothom.

Un dels artistes de carrer més coneguts és Banksy, grafitier i pintor anònim que crea escenes enginyoses, sempre amb un rerefons de crítica al sistema. Podem veure creacions seves a Bristol, Liverpool o Berlín. També s'ha editat un documental sobre la seva tasca titulat *Exit Through The Gift Shop*. Un altre artista encapçalat (que va ser arrestat per la policia belga) és Bonom, que pinta animals mitològics o reals que ocupen part de l'alçada de grans blocs de pisos mitjançant material d'escalada. Podem trobar obres seves a ciutats com París (rue Vieille Du Temple i rue de la Traversière amb Ledrun Rollin) o Brussel·les. També podem destacar l'artista italià Blu, que va deixar empremta a Barcelona amb un dibuix on es veu un gran tauró recobert de bitllets de 100 euros que devora unes velles pintades del PCC, pintat en un gran mur del barri del Carmel, al carrer Santuari. Tot i que són grans artistes que fan obres d'alt nivell, a espais complicats i amb un temps de

Bonom va donar vida a aquest minotaure en un edifici del barri de la Bastille de París

Mural que es pot veure al barri del Carmel i que està signat per Blu

creació que sempre es troba coercit per la possibilitat de ser enxampats per la policia, no se'ls valora com el que són i el que fan i cada cop ho tenen més difícil per poder continuar desenvolupant aquesta línia artística no institucionalitzada.

Resistències i denúncies a l'ordenança del civisme

A Barcelona, la situació de repressió a l'expressió artística és un fet des de l'1 gener de 2006, data d'entrada en vigor de la coneguda ordenança del civisme, que penalitza les manifestacions artístiques de carrer amb multes que se situen entre els 120 i els 3.000 euros. L'any 2009, les artistes de carrer van tornar a posar en evidència aquesta criminalització per part de l'Ajuntament amb el festival The Influencers, que es fa a Barcelona des de l'any 2004 i que es dedica a explorar formes d'expressió i creació artística no convencionals. Van convidar l'artista Blu, que va cedir la seva exposició a quatre artistes urbans de Barcelona que es van manifestar durament contra

l'ordenança: “Hem regalat la nostra pintura i els nostres colors a Barcelona i, a canvi, hem rebut persecució i multes”. La declaració continuava així: “Per pagar les multes que ens posen per incívics i vandals, anem als centres cívics a fer tallers”.

Els lemes d'aquests artistes se centren a reivindicar l'espai públic amb una sentència clara, ferma i alhora irònica: “A Gaudí, no li agradava el gris”. Des de 2006, batallen contra l'ordenança a través de diversos col·lectius, com el cas de La Ciudad Tomada i C+Art. També hi ha diverses artistes que s'hi han sumat a títol individual. L'objectiu: actuar perquè l'art tingui l'espai que es mereix al carrer, un espai de totes.

+ INFO

www.laciudadtomada.com.
cmesart.blogspot.com.
www.escriuenlapared.com.
<http://theinfluencers.org/>.

. ZONA LLIURE

CODI REBEL

Llicència per un món lliure

La 'llei Sinde' vol endurir la legislació sobre propietat intel·lectual

Pau Irazzo
Membre de GNULinux.cat

El inici de la legislació sobre la propietat intel·lectual es remunten a l'any 1710, quan el Parlament britànic va aprovar una llei que establia que tota obra publicada estaria sotmesa a drets d'autoria durant un termini de catorze anys, amb possibilitat de renovar-los una vegada si l'autor o autora encara era viva. Les patents i els drets d'autoria van néixer amb la finalitat de promoure el desenvolupament i permetre que les creadores traguessin profit de les seues obres durant un període de temps concret.

Han passat 300 anys i, avui, el sistema de patents i drets d'autoria és una de les peces clau del capitalisme salvatge. Allò que es va crear per fomentar el desenvolupament i recompensar els autors i autores per la seua feina, avui frena la creació i ataca la ciutadania. La prova més recent d'això és la *Llei Sinde* de l'Estat espanyol.

Fins ara, quan es volia actuar contra algun ens que vulnerava les lleis de la propietat intel·lectual, s'havia de passar inevitablement per un jutge o jutgessa, una persona amb criteri que podia arribar a entendre les incongruències de la propietat intel·lectual. A partir d'ara, la *Llei Sinde* elimina aquest tràmit, amb la qual cosa les sancions són automàtiques. No hi haurà cap figura de reflexió que pugui raonar sobre l'estupidesa de sancionar amb milions d'euros a quatre joves que no han guanyat

ni una centèsima part amb la seua *activitat il·legal* i que dubtosament han fet perdre un sol euro a cap gran companyia.

Es va començar a lluitar contra les incoherències de la propietat intel·lectual fa més de 30 anys, quan Richard Stallman va crear un tipus de llicència de programari sota la qual tot programa era lliure de distribució, compartició, modificació i ús i vigilava que ningú altre poguera tractar de fer el contrari.

Sota aquests quatre principis, al llarg dels anys, han aparegut diverses llicències lliures que han provat de crear un model desenvolupament diferent al tradicional. La base és clara: només es pot avançar com a societat compartint el coneixement. Les llicències lliures són un èxit sense precedents en el qual ningú va creure i en què molta gent encara no creu. En realitat, impliquen un canvi molt més profund en la societat. La GPL -més aplicada al camp del desenvolupament informàtic- i la Creative Commons -més aplicada al món periodístic, musical i artístic- són les llicències lliures més esteses actualment. Les creadores i els creadors decideixen compartir (i no prohibir) l'accés a les seues obres.

Les lleis de propietat intel·lectual només protegeixen les grans indústries perquè puguin continuar controlant la creació cultural i tecnològica, mentre que les llicències lliures lliuren de forma intel·ligent contra aquesta concepció tan incoherent del món. Nosaltres podem decidir quin món volem.

, agenda directa

ARBÚCIES

Dissabte 8 de gener

Concert: '25 anys d'agermanament amb Palacagüina'

A partir de les 22h al poliesportiu de Can Delfí amb els grups Brams + Revolta 21 + Rumb al Bar i Beto (grup de Nicaragua). El concert vol commemorar els 25 anys de l'agermanament entre Arbúcies i Palacagüina (Nicaragua) i tots els beneficis aniran destinats a projectes pel poble de Palacagüina. Organitza: Soarpal (Solidaritat Arbúcies-Palacagüina) i col·labora l'Ateneu Popular l'Arboç

BADALONA

Dissabte 25 de desembre

Karaoke Punk Party!

00:30h Estraperlo Club del Ritme
C. Isidre Nonell, 9.

Amb Brigada 77, grup de versions de clàssics del punk format per Damned (L'Odi Social, Dr. Calypso) + Javi (The Bite) + Ros (Acció Directa) + Miquel (De casa seva) i Estraperlians (Karaoke HC Punk). Vine i puja a cantar un tema! Gratuït.

BARCELONA

Sopadors vegans al CSO La Otra Carboneria

Dilluns 27 de desembre: sopador benèfic pel 2n Encuentro de Liberación Animal que se celebrarà a Bolívia el 2011.

Dilluns 3 de gener: sopador benèfic per projectes d'edicions anarquistes.
20:30h CSO La Otra Carboneria. C. Urgell, 38

Fins el 9 de gener

Drap-Art'10. Festival Internacional de Reciclatge Artístic

El festival se celebrarà al CCCB (C. Montalegre, 5), a la plaça Joan Coromines, al Pati de les Dones i a la plaça dels Àngels. Drap-Art'10 es desenvolupa en vuit modalitats que ens acosten al reciclatge creatiu: exposicions col·lectives d'obres d'art i objectes de disseny fets amb materials reciclables, intervencions a l'espai públic, l'espai de reflexió, el tradicional mercat d'art i disseny, tallers participatius, espectacles, audiovisuals i cinema del medi ambient. Més info: www.drapart.org
Organitza: Associació Drap-Art

Fins el 14 de gener

Exposició: 'Escala de contraban'

Sala d'exposicions del Col·legi de Periodis-

Confluències per a la des/educació

BARCELONA, fins el 29 de gener

El projecte Confluències per a la des/educació és una exposició que planteja el concepte de *deseducació* en relació a les interaccions entre art i educació i que es proposa com un espai d'interferències entre els diferents forants de treball i els seus contextos de producció i de recepció.

Des/educar és posar en qüestió allò que ja sabem. El que ens sembla evident i inqüestionable pot estar amagant altres maneres d'entendre quelcom. Des/educar, doncs, és obrir a la crítica i al dubte tots els processos, les metodologies de treball i els imaginaris que hem consolidat i són la guia de les nostres accions. Des/educar-nos és posar-nos una mica, o força, en crisi.

El projecte Confluències per a la des/educació és una exposició que es desenvolupa a tres espais diferents: el Centre Cívic Can Felipa, l'Escola Miralletes i l'Institut Sant Josep de Calassanç.

La mostra, que actualment s'exhibeix a Can Felipa, reuneix el treball de set artistes al voltant del concepte de deseducació. El projecte ha estat coproduït per la Plataforma Trans_Art_Laboratori.

D'altra banda, el projecte *A propòsit de nosaltres i el lloc on som* s'ha desenvolupat entre el gener i el novembre de 2010 a partir d'un taller fet pel col·lectiu artístic Sinapsis amb mestres i professorat dels dos centres educatius esmentats.

L'exposició es pot visitar fins el dia 29 de gener als espais següents:

- Centre Cívic Can Felipa, C. Pallars, 277. De dimarts a dissabte de 17 a 21h.
- Escola Miralletes, C. Indústria, 255. Dilluns de 15 a 17h (excepte el 27 de desembre i el 3 de gener).
- Institut Sant Josep de Calassanç. C. San Quintí, 32-50 (excepte el 27 de desembre i el 3 de gener).

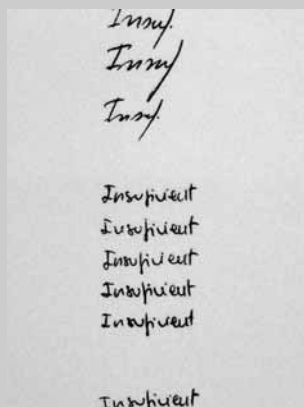
Més informació: www.trans-artlaboratori.org

tes de Catalunya. Rambla de Catalunya, 10. Mostra de fotografies de Jordi Camí sobre les fronteres per les persones vianants de Ceuta i Melilla, on centenars de marroquins i marroquines cada dia carreguen productes comprats a la península per revendre'ls al Marroc.

Fins el 16 de gener

15è Circ d'Hivern: 'Circumstàncies'

Al Teatre de l'Ateneu Popular de 9 Barris. C. Portlligat 11-15. De dilluns a dijous de 10 a 14h i de 16 a 18h. Divendres tancat. Més info:

www.ateneu9b.net
L'espectacle *Circumstàncies* investiga i qüestiona, amb humor i risc, a través del circ i la poesia, per tal de sorprendre'ns i copsar allò que som o allò que podríem arribar a ser. Per tots els públics.

Dilluns 3 de gener

Concert amb el grup Zahori

21h Vestíbul del CCCB. C. Montalegre, 5. Concert de blues, folk i rock amb el grup Zahori. Tota l'energia elèctrica del concert es

generarà a partir de dues bicicletes actives pel públic.

Més info: www.anthroposinergia.com

Organitza: Lateral Culture

CARDEDEU

Divendres 31 de desembre

Festival de Cap d'Any

00:30h Tèxtil Rase. C. Llinars, s/n.
Pd Música dels 80 + Pd del teu rotlló + Pd Factoria (petardeo)
Organitza: El Polvorí

CORÇÀ

Divendres 31 de desembre

Festa de Cap d'Any: Monsterfest

A partir de les 22h i fins les 9 del matí.
Recinte al costat del poble de Corçà (Girona) amb diferents àrees musicals: Jam, Drum i Bass. Més info: www.rastabless.comoj.com
Organitza: Monsterfest

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Revetlla antinadalenca

A partir de les dotze de la nit al CSO Laforça. Avinguda de la Fama, 41. Polígon Almeda. Merda de Nadal! Festa antinadalenca amb música variada amb DJ i karaoke.

Fins el 16 de gener

Exposició: 'ReCerca-Centroamèrica'

Al Punt de Solidaritat. C. Mossèn Andreu, 17. De dilluns a divendres, de 16 a 21h. Dissabtes, de 17 a 21h. Entrada lliure.
L'exposició *ReCerca-Centroamèrica* ens acostarà d'una forma interactiva i alternativa a l'Amèrica Central, un espai amb una gran diversitat humana, cultural i biològica.

GRAMENET DE BESÒS

Dissabte 25 de desembre

Concert al CSO La Fabriketa

22h.CSO La Fabriketa. C. Santa Rosa, 23. Festa amb els grups: Glam + The Worckers + Power + Detestable Raza Humana.

MATARÓ

Fins el 7 de gener

Exposició: 'La llarga nit del poble sahrauí'

A l'espai Tres Roques Centre de Formació Permanent. Pl. Canigó, 7.
Exposició de fotografies de Sergi Bernal, que mostra el seu treball fet al camp de refugiats de Dajla, a Algèria, l'any 2008.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Si vols la teva Directa gratis: **vine a ajudar a ensobrar directes** els dimecres a les 9h al carrer Radas núm. 27 de Barcelona fins a les 11h (mínim) i serà teva!

Canvi impressora Epson

Stylus DX4450, sense estrenar per qualsevol cosa que em pugui interessar.
Estic a Barcelona. Contacte: Gustavo, 935 461 736.

Es busquen persones interessades a **formar una cooperativa d'educació** per la creació d'una escola lliure a

Barcelona. Contacte: Mar, marsorianovives@gmail.com

Neteja de la Ruta del Sorreigs al Lluçanès, es necessiten persones voluntàries per tirar endavant el projecte. Contacte: Grup de Defensa del Ter, gdter@gdter.org, Toni, 653 36 08 54.

Setmanari Directa: busquem **una persona que ens vulgui ajudar a distribuir les directes als quioscos de la Rambla** cada dimecres. Contacte: Roger, distribu-

cio@setmanaridirecta.info
tlf.: 935 270 982

Can Masdeu: busquem **una persona que s'encarregui del manteniment de la xarxa d'internet del CSO**. A canvi, oferim pa artesà, verdures o el que ens proposis. Contacte: pic.canmasdeu@gmail.com

Intercanvi de llibres al CSO Kasalet: Si portes un llibre, te'n pots emportar algun dels que hi hagi. Som al carrer Societat núm. 4 de Terrassa.

> EL TEMPS

DIJOUS 23

Pluges
extenses i
intenses a
totes les
comarques

catalanes, incloses la Catalunya Nord, Castelló i les Illes Balears.

DIVENDRES 24

La pertorbació quedarà centrada sobre les Balears, amb vents del nord freds i molts núvols, que encara deixaran alguns ruixats a Barcelona.

DISSABTE 25

Baixada contundent de les temperatures, ventades de gregal a Barcelona i Girona. El sol treurà l'ull a moltes comarques.

DIUMENGE 26

L'anticicló començarà a enviar una falca sobre la mediterrània occidental. Ambient més estable, però glaçades fortes a l'interior.

DILLUNS 27

La situació d'estabilitat es consolidarà. Boires a les comarques de les planes de Lleida, Osona i el Bages. Sol durant el dia a la resta del territori.

DIMARTS 28

Temperatures en clara recuperació. Vents del sud i augment dels núvols alts i mitjans a les comarques de les Terres de Ponent.

, agenda directa

REUS

Divendres 31 de desembre

Festa de Cap d'Any

00:30h a la Palma

Com aquests darrers anys -i ja en van quatre!- el Casal Despertaferro! organitza una festa a la Palma la nit de Cap d'Any. Una megarevetlla que durarà fins les set de la matinada amb Dj, cotilló i coca amb xocolata, maquinetes que fan fum i colors guais i beguda a dojo! Els diners que es recaptin aniran destinats a les obres de la nova seu del Casal.

RIUDOMS

Nadal festiu i alternatiu al Casal Popular La Calderera

Divendres 24 de desembre

A partir de les 19h. Cagatió per tots els socis i sòcies i, a partir de la mitjanit, festa amb Calderera Sons PD

Diumenge 26 de desembre

A partir de les 17h, tradicional Bingo Popular de Sant Esteve i, a partir de mitjanit, concert amb Miquel del Roig (popurri musico-cultural català)

Dimarts 28 de desembre

16:30h. Al pavelló, bus per veure el partit de la selecció catalana: Catalunya vs. Hondures. Estadi Olímpic Lluís Companys de Barcelona. Inscripcions: 636170927.

Dies 29 i 30 de desembre

A partir de les 18h. Torneig de Pro-evolution Soccer. Inscripcions el mateix dia

Dissabte 1 de gener

A partir de les 21h. Concert amb Deblassis (Psicorumba de garatge)

Diumenge 2 de gener

A partir de les 17h. Petit's Festa, per a joves de 12 a 16 anys

Dies 3 i 4 de gener

A partir de les 18h. Torneig de futbolí.

Inscripcions el mateix dia.

Dimecres 5 de gener

A partir de les 21h. Festa amb Dj Pere D

(Minimal-Techno, Riudoms)

Casal Popular La Calderera. C. Major, 42.

Durant les festes de Nadal (del 24/12 al

06/01), obrim cada dia de 19h a 03h. Més

info: www.lacalderera.pppcc.cat

SAGUNT

Festa de Cap d'Any

A partir de les 20h al Pavelló René Marigil.

Plaça Arse, s/n.

Grups: Obrint Pas + La Troba Kung-Fú +

Orxata Sound System + Benimaclet Klub Ska

14 anys d'okupació a Kan Pasqual!

BARCELONA, 29 de desembre

Sota el lema *14 anys de resistència camperola*, el Centre Social Okupat Kan Pasqual celebra, un any més, l'aniversari de la seva creació, l'any 1996, amb una gran festa que tindrà lloc el dimecres 29 de desembre al CSO.

Kan Pasqual està situada a Collserola. Carretera de Vallvidrera-Molins, km. 8,5. Transport: FFCC, estació Les Planes + bus 118.

Aquestes són les activitats programades:

13h Pregó-vermut
14h Dinar de traje (porta alguna delícia)
17h Taula rodona: *Decreciment o col·lapse?*
21h Sopar popular
22h Festival amb: Colectivo Newen (*jorochi*) + Pediculosis (pink-punk-rock) + High Times (ska) + D Guillen (psychovariety)
30 de desembre: Jocs rurals... si t'atreixes!

La festa seguirà amb Dj Chola + Pasqu Selector + Plan B als plats

SALT

Dissabte 25 de desembre

Sessió especial de Dj

00:30h La Bombolla.

C. Amnistia Internacional, s/n. Gratuït La Bombolla farà una sessió especial pel dia de Nadal. Hi actuaran els Dj habituals de la sala: Sputnik Dj's, D-Wise Dj's i Dj Elektrik.

Divendres 31 de desembre

Festa de Cap d'Any: Adéu 2010!

00:30h La Mirona - Sala 1.

C. Amnistia Internacional, s/n.

Una festassa per tothom! Som-hiiii! Els encarregats de fer-nos ballar fins a les tantes seran els Sputnik Dj's.

Organitza: Casa de la Música - La Mirona

TERRASSA

Dijous 23 de desembre

Cinema: 'The visitor'

20:30h Terrassa Respon. C. Societat, 6.

The visitor, dir. Thomas McCarthy, USA, 2007. Sinopsi: Walter queda sorprès quan descobreix que una parella jove s'ha instal·lat al seu apartament. Víctimes d'una estafa immobiliària, Tarek -de nacionalitat siriana- i Zainab -la seva núvia senegalesa- no tenen enlloc on anar. Després del cinema, hi haurà sopar.

Activitats al CSO El Kasalet

Dijous 23 de desembre

17h Taller semi-contact

18h Kafeta Cases Okupades Kan Solador i

jocs de taula

19h Taller de Creació de joguines

Divendres 24 de desembre

18h Kafeta gestionada per S.A.T.

19h Taller de cartes a les persones preses

23h Quinto antirepressiu

Dissabte 25 de desembre

18h Kafeta Acció Autònoma i jocs de taula

20h Quinto

21:30h Sopador popular i sorteig de la

llumineta

Diumenge 26 de desembre

18h Kafeta Distribuidora Alternativa la

Bruixa, jocs de taula i distribuidora oberta

20h Quinto

El Kasalet: Kasal Okupat i Autogestionat

Joan Berner

C. Societat, 4. Més info: www.kasalet.org

VALÈNCIA

Activitats a l'Ateneu Llibertari Al Margen

Dimarts 28 de desembre

21h Sopar de traje i documental: *El honor de las injurias*, de Carlos García Alix: una mirada polèmica sobre la violència revolucionària anarquista als anys 20 i 30 a través de la figura de Felipe Sandoval.

Divendres 31 de desembre

21h Documental: *¿Hay algo mejor que reírse de uno mismo?*, produït per barriodelcarmen.net

23h Festeta de Cap d'Any

Ateneu Al Margen. C. Palma, 3. Baix.

VIC

Divendres 24 de desembre

Guatekazo nadalenc de gala

00h La Torratxa, Centre Social Autogestio-

nat. C. Joan de Serrallonga, 3.

Festa amb La Tropa + PD Oriolga + Sebax &

El Fino & Seguro.

Més info: centresocialvic.blogspot.com

Nadal al CSO La Fabri-k2 de Rubí

El CSO La Fabri-k de Rubí va ser desallotjat el 26 d'octubre passat però, dos dies després, es va alliberar un nou espai a l'avinguda de la Llana, 109 de la localitat. Aquestes són les activitats de Nadal al nou CSO:

Divendres 24 de desembre

Festa amb els Djs Diegolas, Guindilla i Ate

Dissabte 25, diumenge 26 i dijous 6 de gener

Quinto de Nadal!

Divendres 31 de desembre

Cap d'Any al CSO amb els DJ Indy Nights,

que punxaran per tots els gustos. Hi haurà segones campanades, jocs... i molt més!

Dissabte 8 de gener

Concert amb Tóxico + Encefàlica FM + The Tapas Post Mortem i grup convidat.

Més info:

www.myspace.com/fabrikarubi

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Assemblea d'aturats i aturades de Barcelona

Assemblea cada dimarts al carrer Sant Pere
Més Baix, 70 a les 19h.

- Treball digne per tothom
- Contra l'exclusió del subsidi de 426 euros de de certs col·lectius
- Reducció dràstica de la jornada laboral sense retallades salarials
- Serveis bàsics gratuïts
- Moratòria en el pagament del lloguer o de les hipoteques
- Posar en marxa una borsa de treball municipal amb gestió transparent

Aturat! Aturada! Organitza una Assemblea al teu barri o al teu poble!

. L'ENTREVISTA

Joan Turner BALLARINA I VÍDUA DE VÍCTOR JARA

“Intentem mantenir l'essència d'en Víctor, no convertir-lo en un mite”

Joan Turner era la millor ballarina de Xile quan es va casar amb el director de teatre i cantautor Víctor Jara. Però la seva vida va canviar radicalment el 1973 (quatre dies després del cop d'estat de Pinochet), ja que havien trobat el cos del seu marit cosit a trets en un carrer de Santiago. Li van explicar que havia mort a causa d'un tiroteig, però aviat va saber que havia estat retingut, brutalment torturat i assassinat a l'Estadio Chile. La popularitat de Jara va permetre que fos identificat i enterrat, una excepció entre les 3.000 persones detingudes-desaparegudes a Xile. Avui, l'estadi porta el seu nom. Des de llavors, Joan Turner lidera la Fundació Víctor Jara i lluita per la justícia a Xile amb les seves filles Manuela i Amanda.

Maria Salicrú-Maltas
entrevista@setmanaridirecta.info

El 1978 vostè va obrir un procés judicial perquè es fes justícia davant la mort del seu marit. El jutge el va tancar, però, el 1999, arran de la detenció de Pinochet a Londres, es va reobrir el cas. Quin és l'estat actual?

El juny de l'any passat, va morir el tinent coronel Manríquez Bravo, el responsable administratiu de l'Estadio Chile i l'únic que ha estat processat. El jutge volia tornar a tancar el cas, però, des de la Fundació, vam pressionar amb la convocatòria d'una marxa fins als tribunals. Després vam buscar altres presoners que havien estat amb en Víctor per presentar nous testimonis. Tinc prohibit dir-ho, però el fet és que vam aconseguir que el cas es reobris. Llavors, vam exhumar el cos d'en Víctor per fer-li la prova d'identitat i saber la causa de la seva mort. Va ser dolorós i horrible. Els forenses van dictaminar que havia estat un homicidi. Després, vam fer el funeral que mai no havíem pogut celebrar, però, des de llavors, no n'hem sabut res més. El jutge no ens informa. No puc explicar detalls, però tinc la impressió que la policia està seguint la investigació.

“La justícia no funciona, hi ha molts casos de detinguts-desapareguts frenats”

Però vostè confia que hi haurà un judici per condemnar els assassins? Francament, no tinc esperances. Crec que no trobarem els responsables de la seva mort. Tenim les nostres sospites, però ningú no ha estat arrestat ni detingut encara. Els presumptes assassins d'en Víctor continuen lliures. El que sí que et puc dir és que l'ordre de matar persones seleccionades venia de les altes esferes. Lamentablement, la justícia xilena no funciona, hi ha molts casos de detinguts-desapareguts frenats; només alguns han arri-

bat a bon port. Per sort, alguns militars líders de la repressió ara són a la presó i no en sortiran.

És per això que creu que el poble xilè ha fet justícia a la seva manera? Amb les funes, per exemple?

En el cas d'en Víctor, no especialment. El que vaig apreciar durant el seu funeral és que s'ha convertit en un símbol pel país. Va ser com si s'hagués fet justícia. Va ser impressionant. Vam muntar una capella a la Fundació i durant tres dies va venir gent de moltes ciutats que va fer hores de cua. El dissabte 4 de desembre, sota un sol de justícia, vam caminar cap al cementiri general per enterrar-lo. Milers de persones ens van acompanyar. Pel megàfon, vam posar la veu d'en Víctor i la gent cantava amb ell. Hi havia tantes persones que vam trigar sis hores per fer un recorregut de poques illes de cases. Després, el vam enterrar ben a prop d'on estava sepultat abans, però a terra, ja que sempre havia estat el seu desig. El més impactant va ser que ens va acompanyar gent de diferents generacions. En Víctor roman a la memòria i significa molt, sobretot pels joves. Hauries de veure l'ambient que hi ha al Galpón de Víctor Jara.

Què és el Galpón de Víctor Jara?

És una sala que tenim al costat de la Fundació i que preten ser una plataforma per joves artistes, un espai de creació. S'hi programen concerts i espectacles de dansa, hi organitzem cursos... El problema és que, cada tres per quatre, ve la policia o els de l'Ajuntament i el tanquen. Argumenten que el clausuren per raons tècniques, perquè hem de fer millores. A vegades, són mesures justificades, però, en la majoria dels casos, es basen en mentides: denuncien que el Galpón és ple d'anarquistes, drogoaddictes i *curados*. Ara fa poc, ens han obligat a tancar-lo de nou. Com a resposta, 4.000 persones es van concentrar a la plaça per protestar. L'Ajuntament vol tancar el Galpón perquè els joves, les organitzacions socials i els veïns s'han fet seu l'espai.

Creu que actuen així per qüestions ideològiques?

Sí, ho fan per fotre. S'han adonat que els convé tancar-lo per qüestions polítiques. L'espai ha arrelat entre el veï-

MARIA SALICRÚ-MALTAS

nat i ha dinamitzat el barri; és un lloc on la joventut pot expressar-se lliurement. Per exemple, després del terratrèmol, el Galpón va acollir molta gent. També destinem algunes entrades a una escola de nens immigrants del barri. Això molesta l'Ajuntament i la gent que ha fet inversions comercials a la zona. Ens acusen de ser d'ultraesquerra, uns *rotos asquerosos* que tenim el suport dels joves, tot i que, en el fons, el Galpón és un espai que ha ajudat a disminuir la delinqüència al barri.

“La societat xilena comet els mateixos errors que abans”

Si obrim l'angular, creu que el jove xilè té els ideals de Víctor Jara com a referent?

Sí. M'entristeix que sigui així perquè significa que la societat comet els mateixos errors que abans. Un exemple va ser la *Revolució dels pingüins* d'ara fa dos anys. Sé que els joves comunistes senten en Víctor molt seu. Desconec si els socialistes i els okupes el tenen de referent, però crec que, en general, la gent d'esquerra té

en Víctor al cor. Fins i tot els joves no actius políticament s'hi identifiquen. Percebo la seva herència per la quantitat de cançons amb sentit social que es componen, per les cançons-homenatge que se li han fet i per les versions d'estils diferents que es fan dels seus temes. Recentment, es va fer un festival de hip-hop on rapejaven sobre la cançó “Luchín”. Impressionant.

Víctor Jara fins i tot va ser un dels deu xilens escollits pels joves al concurs *Los grandes chilenos*...

Sí, però la veritat és que em va fer molta por veure'l competint amb altres com Allende, Parra o Neruda en grans cartells a la televisió. El govern de Bachelet ho justificava argumentant que es tractava d'un cas emblemàtic, però no hi estic d'acord. Crec que tots els casos d'assassinats són iguals. Amb les meves filles, intentem que en Víctor no es converteixi en un mite. Volem mantenir la seva essència. Ara, estem lluitant contra un documental que s'està fent als EUA i que volen titular *The resurrection of Víctor Jara!* Estic orgullosa que pensem així. Per això ens segueixen i ens tanquen el Galpón. No tinc cap mena de por. El poble que vol justícia m'abriga. A les persones de dretes, no els convé fer-me res. A més, sóc molt vella. Si em maten, hi perdrien ben poc.

. LA COLUMNA

Energúmens

Tere Molla
opinio@setmanaridirecta.info

A determinats energúmens no se'ls hauria de donar ni tan sols el bon dia. Sostres n'és un, pels seus comentaris ofensius contra les dones. A mesura que el vas veient, a la seva darrera intervenció televisiva i a tantes altres, et vas posant dels nervis amb aquest neci. I la resta de companys de plató li van rient les gràcies.

A aquest tipus de personatges se'ls paga per aportar els seus comentaris i, a més, es diuen defensors de la cultura. Deu ser que la seva defensa dels temes prové directament de la bragueta sense passar pel cervell.

Una setmana és aquest, però no és estrany haver de sentir comentaris grollers sobre les dones, en qualsevol àmbit. S'intenta ser políticament correcte però continua havent energúmens que afirmen que, quan es pega una dona, és perquè alguna cosa haurà fet. O que continuen reivindicant la dona de tacons d'agulla i faldilla de tub que no la deixa moure's, o insultant directament aquelles que defensen un ús del llenguatge no sexista.

I aquest exemple és el d'un home teòricament culte i que ocupa un espai públic important en l'escalafó social i cultural. Són aquests els models en els que, suposadament, la societat ens hem de mirar? Doncs sí que anem bé! Quins models socials estem construint amb aquest tipus d'afirmacions? Com es pot exigir una educació que inclogui temes com la prevenció de la violència de gènere, quan aquesta es continua practicant verbalment i a la televisió?

La seva defensa de la cultura prové directament de la bragueta sense passar pel cervell

Les dones també paguem impostos i col·laborem en el manteniment de les televisions públiques i potser hauríem de deixar de fer-ho quan es financin programes en els que apareixen Sostres o Sánchez Dragó. Mentrestant, els responsables polítics van mirant cap a una altra banda i els segueixen protegint amb el seu silenci, convertint-se en còmplices d'aquests energúmens.

Amb la seva protecció, es permet que es converteixin en exemple de tants altres que, emparats en la permissivitat social i política, treguin a passejar les seves millors gales masclistes i reaccionàries.

Però no hem de restar mudes, i els hem d'anar desemmascarant poc a poc per a que no oblidin que seguim sent moltes les que lluitem per igualar-nos en tot, excepte en el seu nivell d'imbecil·litat.